ΜΕ ΔΕΞΙΟ Ή ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΑΝΔΥΑ ΙΔΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 161
ΙΟΥΝΙΟΣ 2016
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Η εξουσία δεν κοιμάται ήσυχη παρά μόνον εφόσον αισθάνεται όλον τον λαό γονατισμένο στους ίδιους θεούς».

Πιέρ Ανρί Σιμόν

1,5 ΕΥΡΩ

«Η εξουσία δεν κοιμάται ήσυχη παρά μόνον εφόσον αισθάνεται όλον τον λαό γονατισμένο στους ίδιους θεούς».
Πιέρ Ανρί Σιμόν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η γνώση του «σκοπού της ιστορίας» σύμφωνα με τους αριστερούς, όχι μόνο υφίσταται σαν τέτοια, αλλά αποτελεί ιδεολογικό σκεύος του οποίου, όπως υποστηρίζουν, τυγχάνουν αποκλειστικοί ιδιοκτήτες. Παρ' όλα αυτά η πληθωρική, όπως αυτοπαρουσιάζεται αριστερά όσον αφορά τις «ενορατικές» ικανότητές της, εμφανίζεται ξάφνου να έχει χάσει την φόρμα της και να ομολογεί τα γνωστά περί αυταπατών. Αυταπάτες στις οποίες υποτίθεται ότι οφείλεται ο «διασυρμός» της ή άλλως ο «ξεπεσμός» στις λεγόμενες μνημονιακές δυνάμεις.

Εν ολίγοις, τα αναγνωρισμένα ως ιστορικά «λάθη», όπως η συμφωνία της Βάρκιζας, η διαπόμπευση των διαφωνούντων ως «εχθρών του λαού», «χαφιέδων» και «προβοκατόρων», αλλά και η παραδειγματική εξόντωσή τους, και αργότερα η συγκυβέρνηση με την δεξιά το 1989 και η συμμετοχή στην Οικουμενική το 1990, βρίσκουν τώρα την φυσική τους συνέχεια στις «αυταπάτες».

Η αλήθεια, βέβαια, βρίσκεται έτη φωτός μακριά, γιατί πολύ απλά δεν μπορεί να χαθεί κάτι το οποίο δεν υπήρχε ποτέ. Μ' άλλα λόγια δεν χάθηκε κάποιο ανύπαρκτο ούτως ή άλλως «χάρισμα», αλλά αποκαλύπτεται σ' όλο το μεγαλείο η πραγματική «αποστολή» της. Άνθρακας ο αριστερός θησαυρός, άνθρακες και οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές, άνθρακας και το ηθικό πλεονέκτημα, που αποδείχθηκε απλά το ιδανικότερο πρόσχημα, άφαντη και η είσοδος των μαζών στο προσκήνιο με άξονα την «ταξική πάλη».

Η παραδοχή, λοιπόν, των καθοριστικών «αυταπατών» δεν αποτελεί κάποιου είδους δικαιολογία και υπόσχεση για επιστροφή στο «ίσιο δρόμο», αλλά σινιάλο με πολλούς αποδέκτες ότι θα ακολουθηθούν όλοι οι προσφερόμενοι ρεαλιστικοί δρόμοι. Αυτή την φορά χωρίς «αυταπάτες». Οι νέες(;) λέξεις, στόχοι και αξίες της αριστεράς στην εξουσία αφορούν τους απαραίτητους συμβιβασμούς, την πολιτική ωριμότητα, την κατάληψη του κράτους, την παραμονή πάση θυσία στην εξουσία, τον έλεγχο των ΜΜΕ και την αλληλοκάλυψη με την

«Χρησμοί, φύλακες της μοίρας, και μυστικά του κόσμου. Και συ Απόλλωνα, κύριε της αλήθειας· ούτε μια μέρα του μέλλοντος σού κρύψανε οι θεοί. ***Γιατί φοβάσαι να αποκαλύψεις τα έσχατα του κράτους που καταλύεται, τους σκοτωμένους αρχηγούς, τους θανάτους των βασιλιάδων και την καταστροφή τόσων εθνών από την εμφύλια σφαγή [...] Παραμένει σε εκκρεμότητα η μοίρα χιλιάδων ανθρώπων;*** *Ή τάχα να σιωπάς για* ***να αφήσεις την Τύχη να φέρει σε πέρας το έργο του μαχαιριού που εκδικείται,*** *να κολάσει την τρελή επιθυμία, να κάνει πάλι τον τύραννο να υποστεί την τιμωρία στα χέρια ενός Βρούτου;*

Τότε η προφήτισσα ρίχνεται στη θύρα του ναού κι αυτή ανοίγει από το σπρώξιμο. Βγαίνει από το ναό κι αναπηδά. Η ***μανία*** *εξακολουθεί και ο θεός, που* ***δεν την ελευθέρωσε, γιατί δεν είπε όλη την αλήθεια,*** *έχει ακόμη τον έλεγχο [...] Καθώς επιστρέφει στο συνηθισμένο φως, αφήνοντας το ιερό φως μες στο οποίο είδε την μοίρα,* ***είναι τυλιγμένη στα σκοτάδια.*** *Ο Απόλλωνας χύνει στα σπλάχνα της τη* ***λήθη*** *της Στύγας, η οποία αρπάζει τα μυστικά των θεών. Τότε* ***η αλήθεια αποχωρεί από την καρδιά*** *της* ***και το μέλλον επιστρέφει*** *στον τρίποδα του Φοίβου. Και μόλις ξαναβρίσκει το λογικό της, σωριάζεται καταγής»* (Λουκανός, Φαρσάλια, 5.86-224).

Η αρχαιοελληνική λέξη για την «***προφητική δύναμη***» είναι ***μαντεία***, ενώ για εκείνον ή εκείνη που προφητεύει ***μάντις***, λέξεις που συνδέονταν με την ***μανία***, που προέρχεται από το ***μαίνομαι***, δηλαδή «είμαι τρελός» παραπέμποντας, όμως, όχι σε μια διαρκή παραφροσύνη, αλλά σε μια μη φυσιολογική κατάσταση του μυαλού, που διαρκεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, εξ ου και η προφητική δύναμη που πηγάζει από εκστατική κατάσταση. Μάντις, λοιπόν, ή προφήτης, ενδιάμεσοι ή ιερατικοί διερμηνείς που απέδιδαν τα αλλόφρονα λόγια θεϊκών μηνυμάτων...

Ξύρισε το μουστάκι του ο Γιώργος Παπανδρέου...

Η είδηση πέρασε στα ψιλά των ΜΜΕ, όπως άλλωστε γίνεται μ' όλες τις συμβολικές αλλά και ουσιώδεις κινήσεις των μεγάλων οραματιστών στην ιστορία, που στην αρχή αγνοούνται επιδεικτικά από τους σύγχρονούς τους, ενίοτε λοιδορούνται, για να βρουν τελικά συνήθως την θέση, που τους αρμόζει μετά το θάνατό τους.

Σεμνός, όπως πάντα, ο χωρίς μουστάκι Παπανδρέου, δεν φώτισε τους λόγους αυτής της ιστορικής του απόφασης, δεν εξήγησε στον λαό που διψάει να μάθει, τους λόγους, το νόημα του συμβολισμού, και εν συνεχεία το βάθος του οράματος, που τον έχει κυριεύσει.

Η επανεμφάνιση του Γιωργάκη Παπανδρέου, όπως αποκλειστικά είχαμε εξηγήσει πριν ένα μήνα, αποτέλεσε από μόνη της ένα σημαντικό miracolo. Και τώρα τα σημάδια πληθαίνουν. Ο Παπανδρέου χωρίς μουστάκι!!! Όσοι μας αμφισβήτησαν, ας φάνε τώρα σκατά, το λιγότερο... Ας τολμήσει τώρα οποιοσδήποτε να προσπεράσει αυτά τα **σημεία και τέρατα**, για τα οποία μόνο εμείς είχαμε προειδοποιήσει...

«Αυτοί και το μουστάκι θα σε βάλουν να ξυρίσεις Γιώργο», τον είχε προειδοποιήσει η πρωθυπουργική μητέρα Μαργαρίτα σε ανύποπτο χρόνο. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι τα χαρίσματα αυτού του είδους είναι και κληρονομικά...

Ας δούμε, όμως, πως εκφράσθηκε το προφητικό χάρισμα του Γιώργου Παπανδρέου, όταν είχε μουστάκι.

Βρισκόμαστε στις **18 Μαρτίου του 2010**, όταν η πρώτη μεγάλη «προφητεία» του οραματιστή με το μουστάκι, λάμβανε χώρα στο υπουργικό Συμβούλιο: ***«η χώρα μας δεν ζητά και δεν θα ζητήσει οικονομική βοήθεια από κανέναν, ούτε από τους ευρωπαίους εταίρους μας ούτε από το ΔΝΤ»***, είπε σχεδόν σε ***έκσταση, μαινόμενος***.

Στις **21 Απριλίου** η «προφητεία» αλλάζει «λίγο»: **«Μπροστά στο τρομακτικό έλλειμμα και χρέος, η Ελλάδα δεν θα είχε καμία διέξοδο παρά μόνο την προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αποκλειστικά. Τώρα έχουμε τον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης, ο οποίος θα διαθέσει από μόνος του πάνω από 30 δις για φέτος, αν και όταν χρειαστεί. Μειο-**

ιδεολογικό σκεύος του οποίου, όπως υποστηρίζουν, τυγχάνουν αποκλειστικοί ιδιοκτήτες. Παρ' όλα αυτά η πληθωρική, όπως αυτοπαρουσιάζεται αριστερά όσον αφορά τις «εναρατικές» ικανότητές της, εμφανίζεται ξάφνου να έχει χάσει την φόρμα της και να ομολογεί τα γνωστά περί αυταπατών. Αυταπάτες στις οποίες υποτίθεται ότι οφείλεται ο «διασυρμός» της ή άλλως ο «ξεπεσμός» στις λεγόμενες μνημονιακές δυνάμεις.

Εν ολίγοις, τα αναγνωρισμένα ως ιστορικά «λάθη», όπως η συμφωνία της Βάρκιζας, η διαπόμπευση των διαφωνούντων ως «εχθρών του λαού», «χαφιέδων» και «προβοκατόρων», αλλά και η παραδειγματική εξόντωσή τους, και αργότερα η συγκυβέρνηση με την δεξιά το 1989 και η συμμετοχή στην Οικουμενική το 1990, βρίσκουν τώρα την φυσική τους συνέχεια στις «αυταπάτες».

Η αλήθεια, βέβαια, βρίσκεται έτη φωτός μακριά, γιατί πολύ απλά δεν μπορεί να χαθεί κάτι το οποίο δεν υπήρχε ποτέ. Μ' άλλα λόγια δεν χάθηκε κάποιο ανύπαρκτο ούτως ή άλλως «χάρισμα», αλλά αποκαλύπτεται σ' όλο το μεγαλείο η πραγματική «αποστολή» της. Άνθρακας ο αριστερός θησαυρός, άνθρακες και οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές, άνθρακας και το ηθικό πλεονέκτημα, που αποδείχθηκε απλά το ιδανικότερο πρόσχημα, άφαντη και η είσοδος των μαζών στο προσκήνιο με άξονα την «ταξική πάλη».

Η παραδοχή, λοιπόν, των καθοριστικών «αυταπατών» δεν αποτελεί κάποιου είδους δικαιολογία και υπόσχεση για επιστροφή στο «ίσιο δρόμο», αλλά σινιάλο με πολλούς αποδέκτες ότι θα ακολουθηθούν όλοι οι προσφερόμενοι ρεαλιστικοί δρόμοι. Αυτή την φορά χωρίς «αυταπάτες». Οι νέες(;) λέξεις, στόχοι και αξίες της αριστεράς στην εξουσία αφορούν τους απαραίτητους συμβιβασμούς, την πολιτική ωριμότητα, την κατάληψη του κράτους, την παραμονή πάση θυσία στην εξουσία, τον έλεγχο των ΜΜΕ και την αλληλοκάλυψη με την λεγόμενη διαπλοκή. Η «νέα» κατάσταση και τα «νέα» καθήκοντα της αριστεράς, ως εκ τούτου, έχουν ήδη σχεδόν ξοδέψει το περίφημο πολιτικό κεφάλαιο, που διέθετε και κουβαλούσε ιστορικά ελέω διώξεων από την δεξιά.

Το πρόβλημα μεγάλο και το γνωρίζουν οι αριστεροί μέσα και έξω από την κυβέρνηση. Οι κινηματικοί χώροι δεν παρακμάζουν απλά, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις η δυσωδία τους, που δύσκολα κρύβεται, ήδη είναι ανυπόφορη και σε πλήρη αντιστοιχία με την πρόσδεση και εξάρτησή τους με την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση. Η συνεννόηση και η συμπόρευση σε πολλά επίπεδα με το ΚΚΕ, δεν μπορεί να κρυφθεί όσο φιλότιμες προσπάθειες και να κάνει το τελευταίο, που επίσης γνωρίζει ότι δύσκολα θα οδηγηθεί στο μαντρί του ικανοποιητικός αριθμός απολωλότων προβάτων και δυσαρεστημένων με την αριστερή μνημονιακή στροφή των πάλαι ποτέ συντρόφων και συνοδοιπόρων.

Η πλήρης αδυναμία, πλέον, να αναπτυχθούν οι λεγόμενοι ενδιάμεσοι διεκδικητικοί αγώνες φαίνεται να διευκολύνει

σμου. Και συ Απόλλωνα, κύριε της αλήθειας· ούτε μια μέρα του μέλλοντος σού κρύψανε οι θεοί. ***Γιατί φοβάσαι να αποκαλύψεις τα έσχατα του κράτους που καταλύεται, τους σκοτωμένους αρχηγούς, τους θανάτους των βασιλιάδων και την καταστροφή τόσων εθνών από την εμφύλια σφαγή [...] Παραμένει σε εκκρεμότητα η μοίρα χιλιάδων ανθρώπων****; Ή τάχα να σιωπάς για* ***να αφήσεις την Τύχη να φέρει σε πέρας το έργο του μαχαιριού που εκδικείται****, να κολάσει την τρελή επιθυμία, να κάνει πάλι τον τύραννο να υποστεί την τιμωρία στα χέρια ενός Βρούτου;*

Τότε η προφήτισσα ρίχνεται στη θύρα του ναού κι αυτή ανοίγει από το σπρώξιμο. Βγαίνει από το ναό κι αναπηδά. Η ***μανία*** *εξακολουθεί και ο θεός, που* ***δεν την ελευθέρωσε, γιατί δεν είπε όλη την αλήθεια****, έχει ακόμη τον έλεγχο [...] Καθώς επιστρέφει στο συνηθισμένο φως, αφήνοντας το ιερό φως μες στο οποίο είδε την μοίρα,* ***είναι τυλιγμένη στα σκοτάδια****. Ο Απόλλωνας χύνει στα σπλάχνα της τη* ***λήθη*** *της Στύγας, η οποία αρπάζει τα μυστικά των θεών. Τότε* ***η αλήθεια αποχωρεί από την καρδιά*** *της* ***και το μέλλον επιστρέφει*** *στον τρίποδα του Φοίβου. Και μόλις ξαναβρίσκει το λογικό της, σωριάζεται καταγής»* (Λουκανός, Φαρσάλια, 5.86-224).

Η αρχαιοελληνική λέξη για την «***προφητική δύναμη***» είναι ***μαντεία***, ενώ για εκείνον ή εκείνη που προφητεύει ***μάντις***, λέξεις που συνδέονταν με την ***μανία***, που προέρχεται από το ***μαίνομαι***, δηλαδή «είμαι τρελός» παραπέμποντας, όμως, όχι σε μια διαρκή παραφροσύνη, αλλά σε μια μη φυσιολογική κατάσταση του μυαλού, που διαρκεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, εξ ου και η προφητική δύναμη που πηγάζει από εκστατική κατάσταση. Μάντις, λοιπόν, ή προφήτης, ενδιάμεσοι ή ιερατικοί διερμηνείς που απέδιδαν τα αλλόφρονα λόγια θεϊκών μηνυμάτων...

Η εξέχουσα θέση και αυθεντία της τάξης των προφητών στην (χριστιανική) εκκλησιαστική εξουσία κατά τους δύο πρώτους αιώνες ήταν θεσμικά κατοχυρωμένη. Είναι ενδεικτικό ότι διακρινόταν το ελεύθερο χάρισμα της προφητείας από το χορηγηθέν «δια της επιθέσεως των χειρών» των αποστόλων στους μαθητές συνοδούς τους. Έτσι, ο όρος «χάρισμα» σχεδόν εξαλείφεται και όταν σπανίως στην αποστολική εποχή αναφέρεται, συνδέεται άρρηκτα και απορρέει από την «χειροτονία». Με άλλα λόγια, το «χάρισμα» είναι δοτό, οι «φορείς» του ελέγχονται και αποτελεί πλέον μια σημαντική εξουσία, η άσκηση της οποίας εποπτεύεται, καθώς έτσι απαιτούσε η διαφύλαξη της «ανόθευτης» παρακαταθήκης της «πίστεως»...

Ένας Προφήτης, μα τί Προφήτης!!!

«Ας αναγγείλουν σε εσένα τι μέλλει να σου συμβεί, τι θα επέλθει εναντίον σου. Ιδού όλοι αυτοί σαν

Σεμνός, όπως πάντα, ο χωρίς μουστάκι Παπανδρέου, δεν φώτισε τους λόγους αυτής της ιστορικής του απόφασης, δεν εξήγησε στον λαό που διψάει να μάθει, τους λόγους, το νόημα του συμβολισμού, και εν συνεχεία το βάθος του οράματος, που τον έχει κυριεύσει.

Η επανεμφάνιση του Γιωργάκη Παπανδρέου, όπως αποκλειστικά είχαμε εξηγήσει πριν ένα μήνα, αποτέλεσε από μόνη της ένα σημαντικό miracolo. Και τώρα τα σημάδια πληθαίνουν. Ο Παπανδρέου χωρίς μουστάκι!!! Όσοι μας αμφισβήτησαν, ας φάνε τώρα σκατά, το λιγότερο... Ας τολμήσει τώρα οποιοσδήποτε να προσπεράσει αυτά τα **σημεία και τέρατα,** για τα οποία μόνο εμείς είχαμε προειδοποιήσει...

«**Αυτοί και το μουστάκι θα σε βάλουν να ξυρίσεις Γιώργο**», τον είχε προειδοποιήσει η πρωθυπουργική μητέρα Μαργαρίτα σε ανύποπτο χρόνο. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι τα χαρίσματα αυτού του είδους είναι και κληρονομικά...

Ας δούμε, όμως, πως εκφράσθηκε το προφητικό χάρισμα του Γιώργου Παπανδρέου, όταν είχε μουστάκι.

Βρισκόμαστε στις **18 Μαρτίου του 2010,** όταν η πρώτη μεγάλη «προφητεία» του οραματιστή με το μουστάκι, λάμβανε χώρα στο υπουργικό Συμβούλιο: «***η χώρα μας δεν ζητά και δεν θα ζητήσει οικονομική βοήθεια από κανέναν, ούτε από τους ευρωπαίους εταίρους μας ούτε από το ΔΝΤ***», είπε σχεδόν σε ***έκσταση, μαινόμενος***.

Στις **21 Απριλίου** η «προφητεία» αλλάζει «λίγο»: «**Μπροστά στο τρομακτικό έλλειμμα και χρέος, η Ελλάδα δεν θα είχε καμία διέξοδο παρά μόνο την προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αποκλειστικά. Τώρα έχουμε τον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης, ο οποίος θα διαθέσει από μόνος του πάνω από 30 δις για φέτος, αν και όταν χρειαστεί. Μειοψηφικά θα συμμετέχει και το ΔΝΤ**».

Το αποκαλυπτικό του όραμα συνεχίζεται, λοιπόν, «ελαφρώς» διαφοροποιημένο. Τα «σημάδια» θα πληθαίνουν, είτε φανερά για τους αμύητους είτε κεκαλυμμένα, άρα κατανοητά μόνο από τους μυημένους. Όπως εκείνο το «σημάδι», που λίγοι κατάλαβαν, δηλαδή η σαβούρδα του Γιωργάκη Παπανδρέου από το ποδήλατο του... Δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, γιατί η τιμωρία για την «αποκάλυψη» των «ανείπωτων» είναι τρομερή... Μόνο αυτό. Ο Γιωργάκης δεν έπεσε τυχαία από το ποδήλατο...

Ο πόλεμος, όμως, κατά των ψευδοπροφητών είναι μακρύς, και επίμονος.

Τα ηνία αυτής της σταυροφορίας ανέλαβε στην συνέχεια το άλλο «μεγάλο και σημαντικό μέντιουμ» ο **Αντώνης Σαμαράς**, που στις 16-11-2014 συγκλόνισε σ' ένα από τα πολλά του «ξεσπάσματα», μέσα σε μια άνευ προηγουμένου παραφορά, κρατώντας από ένα κερί σε κάθε του χέρι:

πολύ απλά δεν μπορεί να χαθεί κάτι το οποίο δεν υπήρχε ποτέ. Μ' άλλα λόγια δεν χάθηκε κάποιο ανύπαρκτο ούτως ή άλλως «χάρισμα», αλλά αποκαλύπτεται σ' όλο το μεγαλείο η πραγματική «αποστολή» της. Άνθρακας ο αριστερός θησαυρός, άνθρακες και οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές, άνθρακας και το ηθικό πλεονέκτημα, που αποδείχθηκε απλά το ιδανικότερο πρόσχημα, άφαντη και η είσοδος των μαζών στο προσκήνιο με άξονα την «ταξική πάλη».

Η παραδοχή, λοιπόν, των καθοριστικών «αυταπατών» δεν αποτελεί κάποιου είδους δικαιολογία και υπόσχεση για επιστροφή στο «ίσιο δρόμο», αλλά σινιάλο με πολλούς αποδέκτες ότι θα ακολουθηθούν όλοι οι προσφερόμενοι ρεαλιστικοί δρόμοι. Αυτή την φορά χωρίς «αυταπάτες». Οι νέες(;) λέξεις, στόχοι και αξίες της αριστεράς στην εξουσία αφορούν τους απαραίτητους συμβιβασμούς, την πολιτική ωριμότητα, την κατάληψη του κράτους, την παραμονή πάση θυσία στην εξουσία, τον έλεγχο των ΜΜΕ και την αλληλοκάλυψη με την λεγόμενη διαπλοκή. Η «νέα» κατάσταση και τα «νέα» καθήκοντα της αριστεράς, ως εκ τούτου, έχουν ήδη σχεδόν ξοδέψει το περίφημο πολιτικό κεφάλαιο, που διέθετε και κουβαλούσε ιστορικά ελέω διώξεων από την δεξιά.

Το πρόβλημα μεγάλο και το γνωρίζουν οι αριστεροί μέσα και έξω από την κυβέρνηση. Οι κινηματικοί χώροι δεν παρακμάζουν απλά, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις η δυσωδία τους, που δύσκολα κρύβεται, ήδη είναι ανυπόφορη και σε πλήρη αντιστοιχία με την πρόσδεση και εξάρτησή τους με την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση. Η συνεννόηση και η συμπόρευση σε πολλά επίπεδα με το ΚΚΕ, δεν μπορεί να κρυφθεί όσο φιλότιμες προσπάθειες και να κάνει το τελευταίο, που επίσης γνωρίζει ότι δύσκολα θα οδηγηθεί στο μαντρί του ικανοποιητικός αριθμός απολωλότων προβάτων και δυσαρεστημένων με την αριστερή μνημονιακή στροφή των πάλαι ποτέ συντρόφων και συνοδοιπόρων.

Η πλήρης αδυναμία, πλέον, να αναπτυχθούν οι λεγόμενοι ενδιάμεσοι διεκδικητικοί αγώνες φαίνεται να διευκολύνει τους τωρινούς διαχειριστές των μόνων κρατικών υποθέσεων που έχουν στα χέρια τους (και αυτό σχετικό είναι) δηλαδή, την καταστολή και την συλλογή φόρων. Μόνο που αυτή ακριβώς η αδυναμία μπορεί σύντομα να αποδειχθεί ευκαιρία, αφού εκτός των άλλων αποτελούσαν (οι διεκδικητικοί κοινωνικοί αγώνες) το προνομιακό πεδίο συναλλαγής με την εργοδοσία, τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις, αλλά και κατοχύρωσης της αγωνιστικής συνέχειας για την αριστερά...

Ιούνιος 2016

*την μοίρα, **είναι τυλιγμένη στα σκοτάδια**. Ο Απόλλωνας χύνει στα σπλάχνα της τη **λήθη** της Στύγας, η οποία αρπάζει τα μυστικά των θεών. Τότε **η αλήθεια αποχωρεί από την καρδιά της και το μέλλον επιστρέφει** στον τρίποδα του Φοίβου. Και μόλις ξαναβρίσκει το λογικό της, σωριάζεται καταγής* (Λουκανός, Φαρσάλια, 5.86-224).

Η αρχαιοελληνική λέξη για την «***προφητική δύναμη***» είναι ***μαντεία***, ενώ για εκείνον ή εκείνη που προφητεύει ***μάντις***, λέξεις που συνδέονταν με την ***μανία***, που προέρχεται από το ***μαίνομαι***, δηλαδή «είμαι τρελός» παραπέμποντας, όμως, όχι σε μια διαρκή παραφροσύνη, αλλά σε μια μη φυσιολογική κατάσταση του μυαλού, που διαρκεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, εξ ου και η προφητική δύναμη που πηγάζει από εκστατική κατάσταση. Μάντις, λοιπόν, ή προφήτης, ενδιάμεσοι ή ιερατικοί διερμηνείς που απέδιδαν τα αλλόφρονα λόγια θεϊκών μηνυμάτων...

Η εξέχουσα θέση και αυθεντία της τάξης των προφητών στην (χριστιανική) εκκλησιαστική εξουσία κατά τους δύο πρώτους αιώνες ήταν θεσμικά κατοχυρωμένη. Είναι ενδεικτικό ότι διακρινόταν το ελεύθερο χάρισμα της προφητείας από το χορηγηθέν «δια της επιθέσεως των χειρών» των αποστόλων στους μαθητές συνοδούς τους. Έτσι, ο όρος «χάρισμα» σχεδόν εξαλείφεται και όταν σπανίως στην αποστολική εποχή αναφέρεται, συνδέεται άρρηκτα και απορρέει από την «χειροτονία». Με άλλα λόγια, το «χάρισμα» είναι δοτό, οι «φορείς» του ελέγχονται και αποτελεί πλέον μια σημαντική εξουσία, η άσκηση της οποίας εποπτεύεται, καθώς έτσι απαιτούσε η διαφύλαξη της «ανόθευτης» παρακαταθήκης της «πίστεως»...

Ένας Προφήτης, μα τί Προφήτης!!!

«Ας αναγγείλουν σε εσένα τι μέλλει να σου συμβεί, τι θα επέλθει εναντίον σου. Ιδού όλοι αυτοί σαν τα φρύγανα θα κατακαούν πάνω στη φωτιά. Δεν θα γλυτώσουν τη ζωή τους από την φλόγα του ολέθρου, γιατί συ Βαβυλώνα θα μεταβληθείς σε αναμμένα κάρβουνα, για να καθίσουν πάνω τους οι μάγοι και οι αστρολόγοι σου. Αυτό θα είναι το κατάντημα εκείνων, στη βοήθεια των οποίων ήλπισες...» Ησαΐας ΜΖ 12-15.

«Ο Κύριος μίλησε προς εμέ και είπε... Θα απλώσω το τιμωρό χέρι μου εναντίον των ψευδοπροφητών, που βλέπουν ψευδή οράματα και αναγγέλλουν κενές και απραγματοποίητες προφητείες...» Ιεζεκιήλ ΙΓ 9

να ξέρετε ότι τα χαρίσματα αυτού του είδους είναι και κληρονομικά...

Ας δούμε, όμως, πως εκφράσθηκε το προφητικό χάρισμα του Γιώργου Παπανδρέου, όταν είχε μουστάκι.

Βρισκόμαστε στις **18 Μαρτίου του 2010**, όταν η πρώτη μεγάλη «προφητεία» του οραματιστή με το μουστάκι, λάμβανε χώρα στο υπουργικό Συμβούλιο: «***η χώρα μας δεν ζητά και δεν θα ζητήσει οικονομική βοήθεια από κανέναν, ούτε από τους ευρωπαίους εταίρους μας ούτε από το ΔΝΤ***», είπε σχεδόν σε ***έκσταση, μαινόμενος***.

Στις **21 Απριλίου** η «προφητεία» αλλάζει «λίγο»: **«Μπροστά στο τρομακτικό έλλειμμα και χρέος, η Ελλάδα δεν θα είχε καμία διέξοδο παρά μόνο την προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αποκλειστικά. Τώρα έχουμε τον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης, ο οποίος θα διαθέσει από μόνος του πάνω από 30 δις για φέτος, αν και όταν χρειαστεί. Μειοψηφικά θα συμμετέχει και το ΔΝΤ».**

Το αποκαλυπτικό του όραμα συνεχίζεται, λοιπόν, «ελαφρώς» διαφοροποιημένο. Τα «σημάδια» θα πληθαίνουν, είτε φανερά για τους αμύητους είτε κεκαλυμμένα, άρα κατανοητά μόνο από τους μυημένους. Όπως εκείνο το «σημάδι», που λίγοι κατάλαβαν, δηλαδή η σαβούρδα του Γιωργάκη Παπανδρέου από το ποδήλατο του... Δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, γιατί η τιμωρία για την «αποκάλυψη» των «ανείπωτων» είναι τρομερή... Μόνο αυτό. Ο Γιωργάκης δεν έπεσε τυχαία από το ποδήλατο...

Ο πόλεμος, όμως, κατά των ψευδοπροφητών είναι μακρύς, και επίμονος.

Τα ηνία αυτής της σταυροφορίας ανέλαβε στην συνέχεια το άλλο «μεγάλο και σημαντικό μέντιουμ» ο **Αντώνης Σαμαράς**, που στις 16-11-2014 συγκλόνισε σ' ένα από τα πολλά του "ξεσπάσματα", μέσα σε μια άνευ προηγουμένου παραφορά, κρατώντας από ένα κερί σε κάθε του χέρι:

«Κι ακόμα, ήλθε η ανάκαμψη και μάλιστα υπό συνθήκες δύσκολης δημοσιονομικής προσαρμογής! Το τρίτο τρίμηνο της φετινής χρονιάς, για πρώτη φορά ύστερα από 24 τρίμηνα, η οικονομία κινήθηκε ανοδικά. Με 1,7%, δηλαδή πολύ περισσότερο απ' ό,τι προέβλεπαν και οι πιο αισιόδοξοι μέχρι χθες. Και η ανεργία άρχισε ήδη να υποχωρεί, σε πείσμα όσων προέβλεπαν την εφιαλτική διόγκωσή της. *Πώς έγινε αυτό το «παράδοξο»; Πώς έπεσαν έξω όλοι*

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ...

«Η εξουσία δεν κοιμάται ήσυχη παρά μόνον εφόσον αισθάνεται όλον τον λαό γονατισμένο στους ίδιους θεούς».
Πιέρ Ανρί Σιμόν

«Υμέων δ' εις μεν έκαστος αλώπεκος ίχνεσι βαίνει σύμπασιν δ' υμίν κούρος ένεστι νους. Εις γαρ γλώσσαν οράτε και εις έτη αμύλου ανδρός. Εις έργον δ' ουδέν γιγνόμενον βλέπετε» (Στης αλεπούς τα χνάρια περπατεί ο καθένας σας, τώρα είναι που ο νους ολωνών σας, ελαφρόμυαλοι αποχαυνώθηκε. Στα λόγια παμπόνηρου άνδρα χάσκετε. Τα έργα που σας σκάρωσα δεν τα βλέπετε).
Σόλων

Μουδιασμένη συνείδηση θεωρείται η κατάσταση στην οποία οφείλεται η αδυναμία να προβληθεί ενεργητικότητα, υποτυπώδης αντίσταση, δηλαδή η κατάσταση κατά την οποία αναστέλλεται προσωρινά η δυνατότητα έκφρασης της βούλησης.

Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια κατάσταση απάθειας και παράλυσης, ακινητοποίησης και αποχαύνωσης.

Μπορεί σ' αυτήν την κατάσταση να περιέλθει πλήθος ανθρώπων;

Το ερώτημα έχει τεθεί και έχει απαντηθεί χιλιάδες φορές και παρ' ότι οι αφετηρίες, οι προσανατολισμοί, οι ιδέες όσων καταπιάστηκαν με το ζήτημα διέφεραν η απάντηση συντριπτικά ήταν και παραμένει καταφατική.

Καμμία μορφής εξουσία, όμως δεν στοχεύει συστηματικά και αποκλειστικά στην εξασφάλιση μιας παθητικότητας εκ μέρους των υπηκόων της. Η πλήρης και καθολική κοινωνική απάθεια ως μια κατάσταση, που εκπορεύεται είτε από μια καταλυτική συνθήκη προπαγάνδας, είτε από τον φόβο είτε από την πλήρη ταύτιση με το καθεστώς που την επιβάλλει, είναι αδύνατον να έχει διάρκεια, αλλά ακόμη και τότε η δυναμική της δεν ενισχύεται, αλλά σταδιακά εξαντλείται.

Αντίθετα η **ελεγχόμενη κοινωνική ενεργητικότητα**, όταν συνδυάζεται με την κατάσταση, που προαναφέρθηκε, μεγιστοποιεί την χειραγώγηση, επιτείνει την σύγχυση μέσω της λεγόμενης συμμετοχικότητας στην άσκηση της εξουσίας.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, αυτές εναλλάσσονται, διέπονται από συγκεκριμένες αρχές αλληλεπίδρασης, ενώ στην πιο εκλεπτυσμένη τους μορφή αλληλοκαλύπτονται. Η αποθέωση ενός καθεστώτος οποιασδήποτε μορφής είναι το ίδιο απαραίτητη για την σταθεροποίησή του με την παθητική αποδοχή του.

Πολλές φορές, λόγου χάρη, οι εκδηλώσεις αποθέωσης μέσω λαϊκών κινητοποιήσεων ή εκδηλώσεων «αυθόρμητων» ή φανερά προκατασκευασμένων ατονούν ή μπαίνουν φανερά στο περιθώριο εξαιτίας της απογοήτευσης, που φέρνει η μη πραγματοποίηση των υποσχέσεων.

Επειδή, όμως, έχει υπάρξει αυτή η περίοδος αποθέωσης, καθώς σημαντικά κοινωνικά τμήματα συντάχθηκαν ενεργητικά με την εξουσία, που τώρα τα απογοητεύει, επειδή γιόρτασαν την εγκαθίδρυσή της, γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους η παθητικοποίησή τους, όχι μόνον εκλαμβάνεται, βιάζονται κανόνες, όπως εκείνος που επιτάσσει να μην συγκρούονται πληροφορίες ή ιδεολογικά σχήματα με εκείνα που είναι ήδη συγκροτημένα ώστε να είναι ευκολότερο να αφομοιωθούν. Εδώ επιλέγεται το ακριβώς αντίθετο, αφού θεωρείται δεδομένη η ανικανότητα συλλογικής ή ατομικής επεξεργασίας, αλλά και σύνθεσης με αποτέλεσμα το προπαγανδιστικό μήνυμα να περνάει ευκολότερα, παρά την παραβίαση του «κανόνα».

Ας δούμε, όμως, ένα συγκεκριμένο πα-

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ

«Η εξουσία δεν κοιμάται ήσυχη παρά μόνον εφόσον αισθάνεται όλον τον λαό γονατισμένο στους ίδιους θεούς».
Πιέρ Ανρί Σιμόν

«Υμέων δ' εις μεν έκαστος αλώπεκος ίχνεσι βαίνει σύμπασιν δ' υμίν κούρος ένεστι νους. Εις γαρ γλώσσαν οράτε και εις έτη αμύλου ανδρός. Εις έργον δ' ουδέν γιγνόμενον βλέπετε» (Στης αλεπούς τα χνάρια περπατεί ο καθένας σας, τώρα είναι που ο νους ολωνών σας, ελαφρόμυαλοι αποχαυνώθηκε. Στα λόγια παμπόνηρου άνδρα χάσκετε. Τα έργα που σας σκάρωσα δεν τα βλέπετε).
Σόλων

Μουδιασμένη συνείδηση θεωρείται η κατάσταση στην οποία οφείλεται η αδυναμία να προβληθεί ενεργητικότητα, υποτυπώδης αντίσταση, δηλαδή η κατάσταση κατά την οποία αναστέλλεται προσωρινά η δυνατότητα έκφρασης της βούλησης.

Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια κατάσταση απάθειας και παράλυσης, ακινητοποίησης και αποχαύνωσης.

Μπορεί σ' αυτήν την κατάσταση να περιέλθει πλήθος ανθρώπων;

Το ερώτημα έχει τεθεί και έχει απαντηθεί χιλιάδες φορές και παρ' ότι οι αφετηρίες, οι προσανατολισμοί, οι ιδέες όσων καταπιάστηκαν με το ζήτημα διέφεραν η απάντηση συντριπτικά ήταν και παραμένει καταφατική.

Καμμία μορφής εξουσία, όμως δεν στοχεύει συστηματικά και αποκλειστικά στην εξασφάλιση μιας παθητικότητας εκ μέρους των υπηκόων της. Η πλήρης και καθολική κοινωνική απάθεια ως μια κατάσταση, που εκπορεύεται είτε από μια καταλυτική συνθήκη προπαγάνδας, είτε από τον φόβο είτε από την πλήρη ταύτιση με το καθεστώς που την επιβάλλει, είναι αδύνατον να έχει διάρκεια, αλλά ακόμη και τότε η δυναμική της δεν ενισχύεται, αλλά σταδιακά εξαντλείται.

Αντίθετα η **ελεγχόμενη κοινωνική ενεργητικότητα**, όταν συνδυάζεται με την κατάσταση, που προαναφέρθηκε, μεγιστοποιεί την χειραγώγηση, επιτείνει την σύγχυση μέσω της λεγόμενης συμμετοχικότητας στην άσκηση της εξουσίας.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, αυτές εναλλάσσονται, διέπονται από συγκεκριμένες αρχές αλληλεπίδρασης, ενώ στην πιο εκλεπτυσμένη τους μορφή αλληλοκαλύπτονται. Η αποθέωση ενός καθεστώτος οποιασδήποτε μορφής είναι το ίδιο απαραίτητη για την σταθεροποίησή του με την παθητική αποδοχή του.

Πολλές φορές, λόγου χάρη, οι εκδηλώσεις αποθέωσης μέσω λαϊκών κινητοποιήσεων ή εκδηλώσεων «αυθόρμητων» ή φανερά προκατασκευασμένων ατονούν ή μπαίνουν φανερά στο περιθώριο εξαιτίας της απογοήτευσης, που φέρνει η μη πραγματοποίηση των υποσχέσεων.

Επειδή, όμως, έχει υπάρξει αυτή η περίοδος αποθέωσης, καθώς σημαντικά κοινωνικά τμήματα συντάχθηκαν ενεργητικά με την εξουσία, που τώρα τα απογοητεύει, επειδή γιόρτασαν την εγκαθίδρυσή της, γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους η παθητικοποίησή τους, όχι μόνον εκλαμβάνεται, αλλά και είναι συνέχεια της προηγούμενης κατάστασης στην οποία είχαν βρεθεί. Μ' άλλα λόγια δεν πρόκειται για καθαρή αδράνεια, ούτως ή άλλως προβληματική, αλλά περισσότερο για μια περίοδο σιωπηρής στήριξης.

Έτσι, οι δυνατότητες αναδίπλωσης των κυριαρχικών μερίδων ενισχύονται, και πρώτα απ' όλα στο πεδίο της προπαγάνδας, η οποία είναι κατά την γνώμη μας παντελώς λανθασμένο να θεωρείται το άθροισμα τεχνικών και μάλιστα από ένα

βιάζονται κανόνες, όπως εκείνος που επιτάσσει να μην συγκρούονται πληροφορίες ή ιδεολογικά σχήματα με εκείνα που είναι ήδη συγκροτημένα ώστε να είναι ευκολότερο να αφομοιωθούν. Εδώ επιλέγεται το ακριβώς αντίθετο, αφού θεωρείται δεδομένη η ανικανότητα συλλογικής ή ατομικής επεξεργασίας, αλλά και σύνθεσης με αποτέλεσμα το προπαγανδιστικό μήνυμα να περνάει ευκολότερα, παρά την παραβίαση του «κανόνα».

Ας δούμε, όμως, ένα συγκεκριμένο παράδειγμα για το ζήτημα της προπαγάνδας όπως παρουσιάζεται σε συνέντευξη στην ιστοσελίδα left.gr του Κύρκου Δοξιάδη, καθηγητή Κοινωνικής Θεωρίας στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Αφορμή αποτέλεσε το προβαλλόμενο ως *«πολύ αιχμηρό και τεκμηριωμένο βιβλίο του με τίτλο* **Προπαγάνδα**, *όπου αναλύει τα στρατηγικά τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού απένα-*

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

ΤΑΞΗ, ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στην Αθήνα διατίθεται στην Αναρχική Αρχειοθήκη και στα βιβλιοπωλεία: Ελεύθερος Τύπος, Πρωτοπορία,

Μουδιασμένη συνείδηση θεωρείται η κατάσταση στην οποία οφείλεται η αδυναμία να προβληθεί ενεργητικότητα, υποτυπώδης αντίσταση, δηλαδή η κατάσταση κατά την οποία αναστέλλεται προσωρινά η δυνατότητα έκφρασης της βούλησης.

Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια κατάσταση απάθειας και παράλυσης, ακινητοποίησης και αποχαύνωσης.

Μπορεί σ' αυτήν την κατάσταση να περιέλθει πλήθος ανθρώπων;

Το ερώτημα έχει τεθεί και έχει απαντηθεί χιλιάδες φορές και παρ' ότι οι αφετη**γητικότητα**, όταν συνδυάζεται με την κατάσταση, που προαναφέρθηκε, μεγιστοποιεί την χειραγώγηση, επιτείνει την σύγχυση μέσω της λεγόμενης συμμετοχικότητας στην άσκηση της εξουσίας.

Οι καταστάσεις, λοιπόν, αυτές εναλλάσσονται, διέπονται από συγκεκριμένες αρχές αλληλεπίδρασης, ενώ στην πιο εκλεπτυσμένη τους μορφή αλληλοκαλύπτονται. Η αποθέωση ενός καθεστώτος οποιασδήποτε μορφής είναι το ίδιο απαραίτητη για την σταθεροποίησή του με την παθητική αποδοχή του.

Πολλές φορές, λόγου χάρη, οι εκδηλώσεις αποθέωσης μέσω λαϊκών κινητοποιήσεων ή εκδηλώσεων «αυθόρμητων» ή φανερά προκατασκευασμένων ατονούν ή μπαίνουν φανερά στο περιθώριο εξαιτίας της απογοήτευσης, που φέρνει η μη πραγματοποίηση των υποσχέσεων.

Επειδή, όμως, έχει υπάρξει αυτή η περίοδος αποθέωσης, καθώς σημαντικά κοινωνικά τμήματα συντάχθηκαν ενεργητικά με την εξουσία, που τώρα τα απογοητεύει, επειδή γιόρτασαν την εγκαθίδρυσή της, γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους η παθητικοποίησή τους, όχι μόνον εκλαμβάνεται, αλλά και είναι συνέχεια της προηγούμενης κατάστασης στην οποία είχαν βρεθεί. Μ' άλλα λόγια δεν πρόκειται για καθαρή αδράνεια, ούτως ή άλλως προβληματική, αλλά περισσότερο για μια περίοδο σιωπηρής στήριξης.

Έτσι, οι δυνατότητες αναδίπλωσης των κυριαρχικών μερίδων ενισχύονται, και πρώτα απ' όλα στο πεδίο της προπαγάνδας, η οποία είναι κατά την γνώμη μας παντελώς λανθασμένο να θεωρείται το άθροισμα τεχνικών και μάλιστα από ένα κέντρο εξουσίας.

Εύλογα η επανάληψη έχει χαρακτηριστεί ως ένας από τους θεμέλιους λίθους κάθε αποτελεσματικής προπαγάνδας, όμως, πολλές φορές το στοιχείο αυτό καλύπτει ορισμένες «λεπτομέρειες» που αλλάζουν, «λεπτομέρειες» καθοριστικές αυτές καθ' εαυτές, στις οποίες θα έπρεπε να εστιάσουμε και όχι στην κοινότυπη διαπίστωση περί επανάληψης ενός γενικού προπαγανδιστικού λόγου.

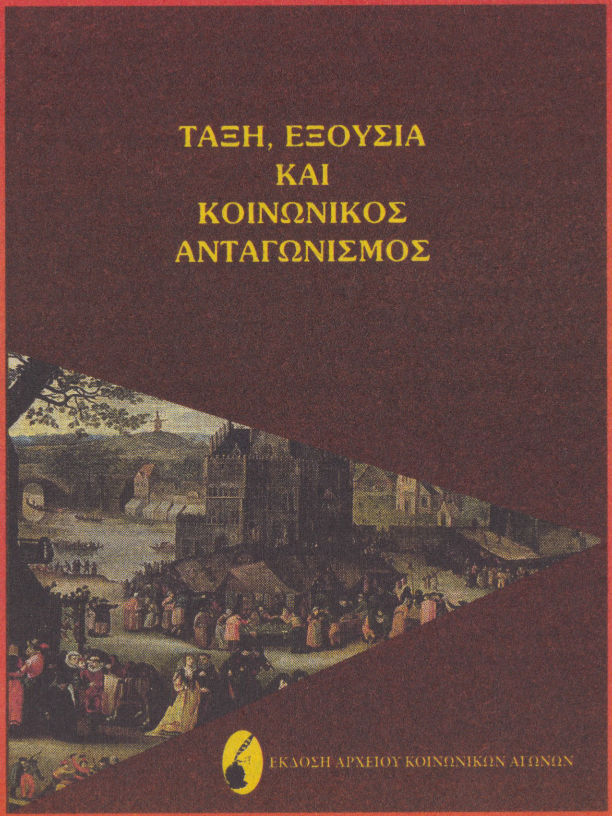
Η διάχυση της σύγχυσης, όπως επαναλαμβάνουμε συνεχώς, εξακολουθεί να παραμένει βασικό συστατικό της επιβολής στην περίοδο που διανύουμε. Έτσι παραβιάζονται κανόνες, όπως εκείνος που επιτάσσει να μην συγκρούονται πληροφορίες ή ιδεολογικά σχήματα με εκείνα που είναι ήδη συγκροτημένα ώστε να είναι ευκολότερο να αφομοιωθούν. Εδώ επιλέγεται το ακριβώς αντίθετο, αφού θεωρείται δεδομένη η ανικανότητα συλλογικής ή ατομικής επεξεργασίας, αλλά και σύνθεσης με αποτέλεσμα το προπαγανδιστικό μήνυμα να περνάει ευκολότερα, παρά την παραβίαση του «κανόνα».

Ας δούμε, όμως, ένα συγκεκριμένο παράδειγμα για το ζήτημα της προπαγάνδας όπως παρουσιάζεται σε συνέντευξη στην ιστοσελίδα left.gr του Κύρκου Δοξιάδη, καθηγητή Κοινωνικής Θεωρίας στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Αφορμή αποτέλεσε το προβαλλόμενο ως *«πολύ αιχμηρό και τεκμηριωμένο βιβλίο του με τίτλο* ***Προπαγάνδα****, όπου αναλύει τα στρατηγικά τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού απέναντι στην Αριστερά και στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο Δοξιάδης εστιάζει εδώ στην τετραετία μετά τις εκλογές του 2012,* ***όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν απειλή χωρίς να είναι κυβέρνηση για να γίνει στη συνέχεια κυβέρνηση όχι όμως και καθεστώς****. Και παρατηρεί ότι τα κυρίαρχα ΜΜΕ αναπλάθουν βίαια την πραγματικότητα της Αριστεράς προκειμένου να κατασκευάσουν μια εικόνα της που να εξυπηρετεί τα κοινωνικοοικονομικά συμφέροντα του καπιταλιστικού συστήματος. Είναι* ***η εικόνα μιας Αριστεράς βίαιης, έξαλλης, ανεύθυνης, αντιδημοκρατικής, ανορθο-***

συνέχεια στη σελ. 5

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Στην Αθήνα διατίθεται στην Αναρχική Αρχειοθήκη και στα βιβλιοπωλεία: Ελεύθερος Τύπος, Πρωτοπορία, Ναυτίλος, Κομμούνα, Επί Λέξει, Πολιτεία.

Στην Θεσσαλονίκη θα το βρείτε στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης και στα βιβλιοπωλεία Κεντρί και Σαιξπηρικόν.

συνέχεια από τη σελ. 2

οι «προφήτες της καταστροφής»; Απλά, οι μεταρρυθμίσεις που ξεκινήσαμε άρχισαν ήδη να αποδίδουν! Βεβαίως, έχουν να γίνουν ακόμα πολλά».

Αληθινέ προφήτη Σαμαρά σ' ευχαριστούμε, που μας άνοιξες τα μάτια, που έλυσες τα μάγια, που φανέρωσες τους ψευδοπροφήτες της καταστροφής, άξια η χειροτόνησή σου, το «τιμωρό χέρι του Κυρίου» θα αστράψει στα κεφάλια των ασεβών, που σε εξόρισαν από την πρωθυπουργική καρέκλα για να λυμαίνονται αυτοί τον τόπο...

Οι «προφητείες» δεν έχουν τελειωμό:

Ο Τσακαλώτο, η Βαγενά και το Μαντείο του Λεβέντη...

Στην πρώιμη χριστιανική εκκλησία θεωρούνταν θαύμα η ξαφνική ομιλία σε μια ξένη, άγνωστη γλώσσα, δηλαδή το να μιλά κάποιος μια ξένη (ακατανόητη) γλώσσα προβλέποντας μελλοντικά γεγονότα σήμαινε κατοχή του από μια θεϊκή δύναμη.

Ο υπουργός Οικονομικών **Τσακαλώτο** προφανώς ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία των ***μαινόμενων***, όμως το βασικό πρόβλημα είναι ότι βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση μονίμως. Ακατάληπτα τα όσα λέει σε μια διάλεκτο εξωτική, κατοχυρώνουν την «αγνώστου» (;;;) προελεύσεως έλευσή του, αλλά και τις εξωγήινες ικανότητές του, απόδειξη ότι είναι σίγουρα όργανο «μεγάλων δυνάμεων» που έχουν αποφασίσει να μας τηλεμεταφέρουν σε άλλη διάσταση...

«Δεν μας τρομάζουν τα 99 χρόνια διάρκειας του ταμείου Αποκρατικοποιήσεων. Εδώ η Ελλάδα ήταν υπό Τουρκική σκλαβιά για 400 χρόνια και άντεξε. Έχουμε ως λαός μεγάλες αντοχές», αποκάλυψε η βουλευτής του Συ.ριζ.α. Άννα Βαγενά στο ραδιόφωνο της Ζακύνθου stigmafm.gr.

Και εδώ έχουμε μια κλασσική περίπτωση ***μαινόμενης***, αλλά σε διαρκές ντελίριο. Το όραμα, που μας αποκαλύπτει, είναι ότι βρισκόμαστε μεν σε μια κατάσταση σκλαβιάς ανάλογης με εκείνη, που είχε επιβάλλει για 400 έτη η οθωμανική αυτοκρατορία, θα είμαστε υπόδουλοι για 99 έτη, αλλά θα αντέξουμε, γιατί ως λαός έχουμε μεγάλες αντοχές...

Και αν οι πολλοί αδυνατούν να διακρίνουν τα «χαρίσματα» του Γιωργάκη, της Βαγενά, του Τσακαλώτο, ουδείς διανοήθηκε να αμφισβητήσει το προφητικό «χάρισμα» του Βασίλη Λεβέντη, που ήδη αναγνωρίζεται όπως

με λόγια και με έργα εις βάρος εργαζομένων γυναικών στην πρεσβεία της Βενεζουέλας στην Αθήνα. Μάλιστα, μια από τις γυναίκες που κατήγγειλαν με μεγάλη καθυστέρηση και μάλλον αφού απολύθηκαν, τυγχάνει θυγατέρα πρώην υπουργού και τέως στελέχους του Συ.ρι.ζα.

Στην δημοσιότητα δόθηκε επιστολή του Τσίπρα προς τον ίδιο τον Μαδούρο, ώστε το θέμα να τύχει της «καταλληλότερης» διαχείρισης, βεβαίως, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Έγραφε συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων ο ηγέτης της ριζοσπαστικής αριστεράς, υπερασπιζόμενος δίχως άλλο τα φεμινιστικά ιδεώδη με τα οποία γαλουχήθηκαν γενεές και γενεές αριστερών:

«Εφιστώ την προσοχή σου σε ένα

κάλυψη δημοσιεύοντας την επτασφράγιστη επιστολή που τελικά δεν στάλθηκε εκ μέρους του Μεγάλου Ηγέτη για λόγους, που αργότερα επιφυλασσόμαστε να εξηγήσουμε:

*«**ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΜΑΔΟΥΡΟ**», ξεκίνησε την επιστολή του ο Τσίπρας, «ο σύντροφος πρέσβης μας πιάνει τον κώλο ολοένα και πιο συχνά τον τελευταίο καιρό. Οι συντρόφισσες έχουν αγανακτήσει από το επαναστατικό χούφτωμα. Με το ζόρι συγκρατώ τις αφιονισμένες φεμινίστριες, που ετοιμάζονται για δυναμικές κινητοποιήσεις ανεμίζοντας τα βρακιά τους έξω από την πρεσβεία της Βενεζουέλας. Με μεγάλο κόπο προσπαθώ να εξηγήσω ότι ο αγώνας χρειάζεται θυσίες. Θα μας πιάσουν λίγο παραπάνω το μπούτι, θα μας χουφτώσουν τον πισινό τους λέω, αλλά αξίζει τον κόπο, κάντε υπομονή, το αριστερό κωλόχερο που μας βάζει ο σύντροφος πρέσβης δεν είναι ίδιο με εκείνο των καπιταλιστών. Η αντίδραση καραδοκεί να συκοφαντήσει την αριστερά. Μας πηδάει ο Σόιμπλε, μας πηδάει το ΔΝΤ, σας πιάνει και ο σύντροφος πρέσβης λίγο παραπάνω τον πισινό, σας απειλεί με απόλυση αν δεν του κάτσετε ή αν μιλήσετε και εσείς εξεγείρεστε; Ντροπή! Μ' αυτά και μ' αυτά σύντροφε Μαδούρο νομίζω ότι τις έπεισα και το θέμα λύθηκε. Δηλαδή θα κάνουν τουμπεκί για όσο θα χρειαστεί. Τους θερμότερους χαιρετισμούς μου, και την ελπίδα ότι θα συνεργαστούμε στενότερα για την κοινωνική δικαιοσύνη, τα εργασιακά δικαιώματα, την πλήρη απελευθέρωση των γυναικών από το πατριαρχικό ζυγό».*

Venceremos,
Αλέξης, venceremos...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

κεφάλια των ασεβών, που σε εξόρισαν από την πρωθυπουργική καρέκλα για να λυμαίνονται αυτοί τον τόπο…

Οι «προφητείες» δεν έχουν τελειωμό:

Ο Τσακαλώτο, η Βαγενά και το Μαντείο του Λεβέντη…

Στην πρώιμη χριστιανική εκκλησία θεωρούνταν θαύμα η ξαφνική ομιλία σε μια ξένη, άγνωστη γλώσσα, δηλαδή το να μιλά κάποιος μια ξένη (ακατανόητη) γλώσσα προβλέποντας μελλοντικά γεγονότα σήμαινε κατοχή του από μια θεϊκή δύναμη.

Ο υπουργός Οικονομικών **Τσακαλώτο** προφανώς ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία των ***μαινόμενων***, όμως το βασικό πρόβλημα είναι ότι βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση μονίμως. Ακατάληπτα τα όσα λέει σε μια διάλεκτο εξωτική, κατοχυρώνουν την «αγνώστου» (;;;) προελεύσεως έλευσή του, αλλά και τις εξωγήινες ικανότητές του, απόδειξη ότι είναι σίγουρα όργανο «μεγάλων δυνάμεων» που έχουν αποφασίσει να μας τηλεμεταφέρουν σε άλλη διάσταση…

«Δεν μας τρομάζουν τα 99 χρόνια διάρκειας του ταμείου Αποκρατικοποιήσεων. Εδώ η Ελλάδα ήταν υπό Τουρκική σκλαβιά για 400 χρόνια και άντεξε. Έχουμε ως λαός μεγάλες αντοχές», αποκάλυψε η βουλευτής του Συ.ριζ.α. Άννα Βαγενά στο ραδιόφωνο της Ζακύνθου stigmafm.gr.

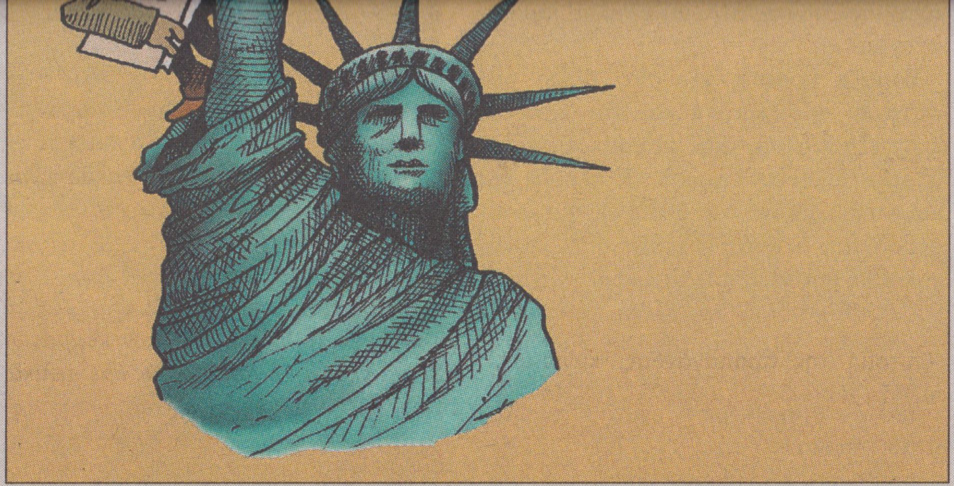
Και εδώ έχουμε μια κλασσική περίπτωση ***μαινόμενης***, αλλά σε διαρκές ντελίριο. Το όραμα, που μας αποκαλύπτει, είναι ότι βρισκόμαστε μεν σε μια κατάσταση σκλαβιάς ανάλογης με εκείνη, που είχε επιβάλλει για 400 έτη η οθωμανική αυτοκρατορία, θα είμαστε υπόδουλοι για 99 έτη, αλλά θα αντέξουμε, γιατί ως λαός έχουμε μεγάλες αντοχές…

Και αν οι πολλοί αδυνατούν να διακρίνουν τα «χαρίσματα» του Γιωργάκη, της Βαγενά, του Τσακαλώτο, ουδείς διανοήθηκε να αμφισβητήσει το προφητικό «χάρισμα» του Βασίλη Λεβέντη, που ήδη αναγνωρίζεται όπως διαβάζουμε σαν εθνικός προφήτης.

Ναι, καλά διαβάζετε: «Εθνικός προφήτης: ο Βασίλης Λεβέντης είχε προβλέψει τις εκλογές του Σεπτεμβρίου», «Και όμως… Ο Βασίλης Λεβέντης, εκτός από το δημοψήφισμα του Ιουλίου —που το είχε προβλέψει από τον Ιανουάριο του 2015— προέβλεψε —από τα τέλη Ιουνίου— και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου!».

«Κύριε μου, το φραπέ μου», είχε κάποτε προφητεύσει σε μια εξίσου ακατανόητη γλώσσα **μαινόμενος μάλλον από την στέρηση της φραπεδιάς που αργούσε**, ο μετά από δεκαετίες αναγνωρισμένος πλέον σαν εθνικός προφήτης, ο μεγάλος Βασίλης Λεβέντης…

Ήρθε, όμως, η ώρα της δικαίωσης

με λόγια και με έργα εις βάρος εργαζομένων γυναικών στην πρεσβεία της Βενεζουέλας στην Αθήνα. Μάλιστα, μια από τις γυναίκες που κατήγγειλαν με μεγάλη καθυστέρηση και μάλλον αφού απολύθηκαν, τυγχάνει θυγατέρα πρώην υπουργού και τέως στελέχους του Συ.ριζ.α.

Στην δημοσιότητα δόθηκε επιστολή του Τσίπρα προς τον ίδιο τον Μαδούρο, ώστε το θέμα να τύχει της «καταλληλότερης» διαχείρισης, βεβαίως, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Έγραφε συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων ο ηγέτης της ριζοσπαστικής αριστεράς, υπερασπιζόμενος δίχως άλλο τα φεμινιστικά ιδεώδη με τα οποία γαλουχήθηκαν γενεές και γενεές αριστερών:

«Εφιστώ την προσοχή σου σε ένα ευαίσθητο θέμα, στο οποίο περιμένω τη συμβολή σου και την παρέμβασή σου με τον καλύτερο τρόπο, το ήδη γνωστό σε εσάς ζήτημα που έχει προκύψει με τον νέο πρέσβη στην Αθήνα. Μέχρι στιγμής το προσωπικό της πρεσβείας έχει επιδείξει πολιτική ωριμότητα και δεν θα λάβει μέτρα εντός της Ελλάδας, που θα δημοσιοποιούσαν το πρόβλημα, γεγονός που θα το εκμεταλλεύονταν στο έπακρο τα συστημικά μέσα ενημέρωσης για να βλάψουν την Αριστερά τόσο στη Βενεζουέλα όσο και στην Ελλάδα».

Κυβερνητική πηγή μιλώντας στο CNN Greece σημείωσε με «ικανοποιητικό» τρόπο κλείνοντας τα στόματα των συκοφαντών:

κές κινητοποιήσεις ανεμίζοντας τα βρακιά τους έξω από την πρεσβεία της Βενεζουέλας. Με μεγάλο κόπο προσπαθώ να εξηγήσω ότι ο αγώνας χρειάζεται θυσίες. Θα μας πιάσουν λίγο παραπάνω το μπούτι, θα μας χουφτώσουν τον πισινό τους λέω, αλλά αξίζει τον κόπο, κάντε υπομονή, το αριστερό κωλόχερο που μας βάζει ο σύντροφος πρέσβης δεν είναι ίδιο με εκείνο των καπιταλιστών. Η αντίδραση καραδοκεί να συκοφαντήσει την αριστερά. Μας πηδάει ο Σόιμπλε, μας πηδάει το ΔΝΤ, σας πιάνει και ο σύντροφος πρέσβης λίγο παραπάνω τον πισινό, σας απειλεί με απόλυση αν δεν του κάτσετε ή αν μιλήσετε και εσείς εξεγείρεστε; Ντροπή! Μ' αυτά και μ' αυτά σύντροφε Μαδούρο νομίζω ότι τις έπεισα και το θέμα λύθηκε. Δηλαδή θα κάνουν τουμπεκί για όσο θα χρειαστεί. Τους θερμότερους χαιρετισμούς μου, και την ελπίδα ότι θα συνεργαστούμε στενότερα για την κοινωνική δικαιοσύνη, τα εργασιακά δικαιώματα, την πλήρη απελευθέρωση των γυναικών από το πατριαρχικό ζυγό».

Venceremos,

Αλέξης, venceremos…

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 161
ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους …copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν

φανώς ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία των **μαινόμενων**, όμως το βασικό πρόβλημα είναι ότι βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση μονίμως. Ακατάληπτα τα όσα λέει σε μια διάλεκτο εξωτική, κατοχυρώνουν την «αγνώστου» (;;;) προελεύσεως έλευσή του, αλλά και τις εξωγήινες ικανότητές του, απόδειξη ότι είναι σίγουρα όργανο «μεγάλων δυνάμεων» που έχουν αποφασίσει να μας τηλεμεταφέρουν σε άλλη διάσταση…

«Δεν μας τρομάζουν τα 99 χρόνια διάρκειας του ταμείου Αποκρατικοποιήσεων. Εδώ η Ελλάδα ήταν υπό Τουρκική σκλαβιά για 400 χρόνια και άντεξε. Έχουμε ως λαός μεγάλες αντοχές», αποκάλυψε η βουλευτής του Συ.ριζ.α. Άννα Βαγενά στο ραδιόφωνο της Ζακύνθου stigmafm.gr.

Και εδώ έχουμε μια κλασσική περίπτωση ***μαινόμενης***, αλλά σε διαρκές ντελίριο. Το όραμα, που μας αποκαλύπτει, είναι ότι βρισκόμαστε μεν σε μια κατάσταση σκλαβιάς ανάλογης με εκείνη, που είχε επιβάλλει για 400 έτη η οθωμανική αυτοκρατορία, θα είμαστε υπόδουλοι για 99 έτη, αλλά θα αντέξουμε, γιατί ως λαός έχουμε μεγάλες αντοχές…

Και αν οι πολλοί αδυνατούν να διακρίνουν τα «χαρίσματα» του Γιωργάκη, της Βαγενά, του Τσακαλώτο, ουδείς διανοήθηκε να αμφισβητήσει το προφητικό «χάρισμα» του Βασίλη Λεβέντη, που ήδη αναγνωρίζεται όπως διαβάζουμε σαν εθνικός προφήτης.

Ναι, καλά διαβάζετε: «Εθνικός προφήτης: ο Βασίλης Λεβέντης είχε προβλέψει τις εκλογές του Σεπτεμβρίου», «Και όμως… Ο Βασίλης Λεβέντης, εκτός από το δημοψήφισμα του Ιουλίου —που το είχε προβλέψει από τον Ιανουάριο του 2015— προέβλεψε —από τα τέλη Ιουνίου— και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου!».

«Κύριε μου, το φραπέ μου», είχε κάποτε προφητεύσει σε μια εξίσου ακατανόητη γλώσσα **μαινόμενος μάλλον από την στέρηση της φραπεδιάς που αργούσε**, ο μετά από δεκαετίες αναγνωρισμένος πλέον σαν εθνικός προφήτης, ο μεγάλος Βασίλης Λεβέντης…

Ήρθε, όμως, η ώρα της δικαίωσης για ένα ακόμη «μεγάλο και σημαντικό μέντιουμ»…

ΜΑΣ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΩΛΟ… ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΜΑΔΟΥΡΟ…

Τα γεγονότα λίγο πολύ γνωστά. Ο πρέσβης της Βενεζουέλας, οι αχόρταγες σεξουαλικές ορέξεις του και οι καταγγελίες για σεξουαλική παρενόχληση με λόγια και με έργα εις βάρος εργαζομένων γυναικών στην πρεσβεία της Βενεζουέλας στην Αθήνα. Μάλιστα, μια από τις γυναίκες που κατήγγειλαν με μεγάλη καθυστέρηση και μάλλον αφού απολύθηκαν, τυγχάνει θυγατέρα πρώην υπουργού και τέως στελέχους του Συ.ριζ.α.

Στην δημοσιότητα δόθηκε επιστολή του Τσίπρα προς τον ίδιο τον Μαδούρο, ώστε το θέμα να τύχει της «καταλληλότερης» διαχείρισης, βεβαίως, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Έγραφε συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων ο ηγέτης της ριζοσπαστικής αριστεράς, υπερασπιζόμενος δίχως άλλο τα φεμινιστικά ιδεώδη με τα οποία γαλουχήθηκαν γενεές και γενεές αριστερών:

«Εφιστώ την προσοχή σου σε ένα ευαίσθητο θέμα, στο οποίο περιμένω τη συμβολή σου και την παρέμβασή σου με τον καλύτερο τρόπο, το ήδη γνωστό σε εσάς ζήτημα που έχει προκύψει με τον νέο πρέσβη στην Αθήνα. Μέχρι στιγμής το προσωπικό της πρεσβείας έχει επιδείξει πολιτική ωριμότητα και δεν θα λάβει μέτρα εντός της Ελλάδας, που θα δημοσιοποιούσαν το πρόβλημα, γεγονός που θα το εκμεταλλεύονταν στο έπακρο τα συστημικά μέσα ενημέρωσης για να βλάψουν την Αριστερά τόσο στη Βενεζουέλα όσο και στην Ελλάδα».

Κυβερνητική πηγή μιλώντας στο CNN Greece σημείωσε με «ικανοποιητικό» τρόπο κλείνοντας τα στόματα των συκοφαντών:

«Παρακολουθούμε εντυπωσιασμένοι μια ενορχήστρωση ξεφτίλας και κιτρινισμού στην οποία συμμετέχουν συντονισμένα το Πρώτο Θέμα και η Νέα Δημοκρατία. Συνεχίστε. Ο κόσμος έχει ανάγκη από γελωτοποιούς».

Λόγω της σοβαρότητας του θέματος προχωρούμε αποκλειστικά, όπως πάντα, σε μια μεγάλη απο-

το θέμα λύθηκε. Δηλαδή θα κάνουν τουμπεκί για όσο θα χρειαστεί. Τους θερμότερους χαιρετισμούς μου, και την ελπίδα ότι θα συνεργαστούμε στενότερα για την κοινωνική δικαιοσύνη, τα εργασιακά δικαιώματα, την πλήρη απελευθέρωση των γυναικών από το πατριαρχικό ζυγό».

Venceremos,
Αλέξης, venceremos…
Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 161
ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους …copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

συνέχεια από τη σελ. 3

λογικής, παράλογης. *Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται περίτρανα και σήμερα, όταν παρατηρήσει κανείς τον απροσχημάτιστο τρόπο, διανθισμένο με εκβιαστικά υπονοούμενα, με τον οποίο* ***ο ισχυρός άντρας του μακροβιότερου συγκροτήματος ΜΜΕ, μετά την άσκηση δίωξης εναντίον του για δάνεια που είχε λάβει, επιτίθεται στον πρωθυπουργό****».*

Εδώ, λοιπόν, με αφορμή το «πολύ αιχμηρό και τεκμηριωμένο βιβλίο» με τίτλο Προπαγάνδα, επιχειρείται να γίνει μια —είναι αλήθεια— φαινομενικά χαμηλού επιπέδου προπαγάνδα, όπου ο Συ.ρι.ζα εμφανίζεται ως απειλή όντας στην αντιπολίτευση, ενώ μετά αποφεύγει να γίνει καθεστώς παρ' ότι κερδίζει τις εκλογές και σχηματίζει κυβέρνηση. Ο προπαγανδιστής συγγραφέας μάλιστα παρουσιάζεται σαν εκείνος, που αποκαλύπτει τα πονηρά τεχνάσματα των πολιτικών αντιπάλων του Συ.ρι.ζα, αλλά και τους εκβιασμούς εκ μέρους της διαπλοκής.

Όμως, ενώ φαίνεται ότι πρόκειται για μια παρωχημένη προπαγάνδα η οποία με εργαλείο τον λαϊκισμό, την εργαλειοποίηση του παροπλισμένου εδώ και δεκαετίες σχήματος, που αφορά μια αριστερά ανίκανη να ξεφύγει από τον ρόλο του θύματος, αυτή ακριβώς η προπαγάνδα δεν απενεργοποιείται αλλά εξακολουθεί να παραμένει στην φαρέτρα των προπαγανδιστών της. Η εξήγηση βέβαια δεν βρίσκεται στην σφαίρα της μεταφυσικής αλλά πρώτα απ' όλα στην άρνηση να απεμποληθεί μια ιστορικότητα, όπως αυτή έχει χτιστεί εδώ και πολλές δεκαετίες και έχει κατασκευαστεί μετεμφυλιακά και από τις δύο «πλευρές». Η αναμφίβολη σύγκλιση, η πλήρης ταύτιση που ολοκληρώνεται, δεν ***κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι να υπενθυμίζει συνεχώς ότι, το τρίτο μνημόνιο είναι προϊόν εκβιασμού, εκβιάστηκε η κυβέρνηση και αναγκάστηκε να το δεχτεί.*** *Τον τελευταίο καιρό, δεν το ακούμε πολύ συχνά, κάτι που για μένα είναι λάθος για δύο λόγους: 1ον) γιατί, ουσιαστικά, είναι σαν να ταυτίζεται με τους προηγούμενους, 2ον) γιατί αυτή η πολιτική δεν πείθει κανέναν ότι, μπορεί να μας βγάλει απ' την κρίση. Το επιχείρημα: ο κόσμος θέλει ελπίδα, δεν δικαιολογεί το να βγαίνεις και να λες αυτά είναι μέτρα, τα οποία υποστηρίζουμε και θα μας βγάλουν απ' την κρίση.* ***Μπορείς να δώσεις ελπίδα, στο βαθμό που αυτή μπορεί να γίνει πιστευτή.*** *Το παράλληλο πρόγραμμα, κι εν γένει οι τομείς που δεν ελέγχονται από το μνημόνιο, είναι πεδία στα οποία πρέπει να δοθεί έμφαση, και στα οποία μπορεί η Αριστερά να ασκήσει την δική της πολιτική».*

Επιτομή της προπαγάνδας, κυνισμός, επίδειξη μακιαβελισμού, αλλά πρώτα απ' όλα μια ευθεία παραδοχή: λέμε ασύστολα ψέματα, δεν έχουμε καμία διαφορά από τους προηγούμενους, για να επιβληθούμε πρέπει να συνεχίσουμε να ταΐζουμε τον κόσμο, όχι μόνο με ψέματα, αλλά και με ελπίδες που τόσο τις έχει ανάγκη. Φθάνει να μπορούμε να γίνουμε έστω και λίγο πιστευτοί, φθάνει να βρούμε τον τρόπο να εκβιάζουμε παρουσιαζόμενοι οι ίδιοι ως εκβιαζόμενοι.

Το κρέας βαπτίζεται ψάρι, χωρίς ενδοιασμούς, φαινομενικά χωρίς λογική, αφού πρόκειται για επαναλαμβανόμενα ψέματα που υπό κανονικές συνθήκες η αποδόμησή τους θα ήταν μια πανεύκολη υπόθεση.

Υποστηρίξαμε και προηγουμένως ότι η επανάληψη δεν είναι το μοναδικό συστατικό για μια αποτελεσματική προπαγάνδα. Ενώ, λοιπόν, το καθεστώς Τσίπρα στην αμφισβητείται φροντίζει να στείλει μέσω των εσμού των προπαγανδιστών του, που προσπαθούν να συντονιστούν και να αλληλοσυμπληρώνονται, τα κατάλληλα μηνύματα.

Διαβάζουμε λοιπόν στην ιστοσελίδα tvxs.gr του ευρωβουλευτή του συ.ριζ.α. Στέλιου Κούλογλου:

«Όπως πολύ σωστά ειπώθηκε, παρότι ενόχλησε, ***η κυβέρνηση δεν θα πέσει ούτε από το Ασφαλιστικό, ούτε από το Φορολογικό, ούτε ακόμη-ακόμη επειδή εφαρμόζει Μνημόνια όπως και οι προηγούμενοι.*** *Αν πέσει θα συμβεί επειδή δεν μπορεί να χειριστεί την καθημερινότητα, να διαχειριστεί την εξουσία και να απευθυνθεί στις δυνάμεις της κοινωνίας που μπορούν να εισφέρουν κάτι θετικό, ανεξαρτήτως κομματικής προέλευσης (αφού είναι σαφές ότι τα στελέχη των κυβερνώντων κομμάτων δεν επαρκούν για ποσοτικούς και -τελικά-ποιοτικούς λόγους), με προϋπόθεση την ηθική ακεραιότητα και την αποτελεσματικότητα. Θα φταίνε όσοι διαπιστώνουν ότι η εξουσία δεν είναι θεωρητικές αναλύσεις και διανόηση αλλά πράξη και ουσία, γιατί προϋποθέτει ευθύνη και επηρεάζει άμεσα τις ζωές των πολιτών. Θα φταίνε δηλαδή όσοι θα πράξουν αυτό για το οποίο τους κατηγορούσε το πολιτικό σύστημα επί 40 τουλάχιστον χρόνια. Αν πέσει ο Τσίπρας, θα έχει χαθεί μια ευκαιρία, αλλά δεν θα φταίνε οι άλλοι».* (Γιάννης Σιδηρόπουλος).

Και εδώ το μήνυμα είναι κυνικό, αλλά σαφές. Μέσω της προπαγάνδας μεταφέρεται στο κομματικό προσωπικό το τελεσίγραφο: η εξουσία έχει πρώτα απ' όλα μια απαίτηση και αυτή δεν είναι άλλη από την τυφλή κομματική προσήλωση, ειδικά όταν δεν υπάρχει η άνεση χρόνου, ειδικά όταν η επιβολή της είναι σκληρή και αυτό δεν μπορεί να κρυφθεί πίσω από τα συνήθη φιλολαϊκά πέπλα. Ο προπαγανδιστής σαν «λαγός» επιβεβαιώνει και την «είδηση» που κυκλοφορεί ήδη: το καθεστώς για να στηριχθεί θα κάνει «ανοίγματα», «ανοίγματα» που δεν τα επιβάλλουν εξωτερικές δυνάμεις αλλά τα απαιτεί η κοινωνία, και η βελτίωση της καθημερινότητας. Η κομματική προέλευση δεν αποτελεί ξαφνικά και πάλι ταμπού, αφού εκείνο που έχει την μέγιστη σημασία είναι η προοπτική της «θετικής εισφοράς», αλλά και της «ηθικής ακεραιότητας και αποτελεσματικότητας».

Το καθεστώς Τσίπρα για να συντηρήσει την πολιτική αντιπαράθεση, για να εκθέσει τον πολιτικό αντίπαλο, με τον οποίο στην πραγματικότητα δεν μπορεί να διακριθεί σε τίποτα, θα συνεχίσει να προβάλλει ως πεδίον δόξης λαμπρόν την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων, την ανοχή στους πρόσφυγες και μετανάστες, έναν αντιφασισμό που βρίσκεται πλέον μακράν ακόμη και αυτού του ορισμού της παρωδίας και την υποτιθέμενη ή πραγματική εύνοια, που διαθέτει στον χώρο των φυλακισμένων.

Κουτσουρεμένες ελευθερίες και δικαιώματα θα τάξουν πάλι, ενώ παραδέχονται ότι υπέγραψαν τους όρους σκλαβιάς για τα επόμενα 100 χρόνια;

Γιατί όχι; Μόνο που πλέον όποιος πέσει στην φάκα θα είναι αποκλειστικά εκείνος που θα το θέλει...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΜΜΕ, μετά την άσκηση δίωξης εναντίον του για δάνεια που είχε λάβει, επιτίθεται στον πρωθυπουργό».

Εδώ, λοιπόν, με αφορμή το «πολύ αιχμηρό και τεκμηριωμένο βιβλίο» με τίτλο Προπαγάνδα, επιχειρείται να γίνει μια —είναι αλήθεια— φαινομενικά χαμηλού επιπέδου προπαγάνδα, όπου ο Συ.ρι.ζα εμφανίζεται ως απειλή όντας στην αντιπολίτευση, ενώ μετά αποφεύγει να γίνει καθεστώς παρ' ότι κερδίζει τις εκλογές και σχηματίζει κυβέρνηση. Ο προπαγανδιστής συγγραφέας μάλιστα παρουσιάζεται σαν εκείνος, που αποκαλύπτει τα πονηρά τεχνάσματα των πολιτικών αντιπάλων του Συ.ρι.ζα, αλλά και τους εκβιασμούς εκ μέρους της διαπλοκής.

Όμως, ενώ φαίνεται ότι πρόκειται για μια παρωχημένη προπαγάνδα η οποία με εργαλείο τον λαϊκισμό, την εργαλειοποίηση του παροπλισμένου εδώ και δεκαετίες σχήματος, που αφορά μια αριστερά ανίκανη να ξεφύγει από τον ρόλο του θύματος, αυτή ακριβώς η προπαγάνδα δεν απενεργοποιείται αλλά εξακολουθεί να παραμένει στην φαρέτρα των προπαγανδιστών της. Η εξήγηση βέβαια δεν βρίσκεται στην σφαίρα της μεταφυσικής αλλά πρώτα απ' όλα στην άρνηση να απεμποληθεί μια ιστορικότητα, όπως αυτή έχει χτιστεί εδώ και πολλές δεκαετίες και έχει κατασκευαστεί μετεμφυλιακά και από τις δύο «πλευρές». Η αναμφίβολη σύγκλιση, η πλήρης ταύτιση που ολοκληρώνεται, δεν αναιρεί την συγκεκριμένη επιλογή, παρ' ότι η κατασκευή αυτή αποτελεί πλέον εδώ και καιρό έναν σωρό από ερείπια.

Ας διαβάσουμε, όμως, ένα απόσπασμα μιας ακόμη συνέντευξης με αφορμή την έκδοση του ίδιου βιβλίου (ιστοσελ. Nostimonimar.gr)

Ερ. «***Ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτή τη στιγμή, για πολλούς και διαφόρους λόγους, εφαρμόζει μια νεοφιλελεύθερη πολιτική***. *Η συνεχής επίκληση της έννοιας της Αριστεράς από τα κυβερνητικά στελέχη, η οποία ουδεμία σχέση έχει με τον νεοφιλελευθερισμό, δεν νομίζετε πως είναι εν γένει «επικίνδυνη» πολιτική δεν πείθει κανέναν ότι, μπορεί να μας βγάλει απ' την κρίση. Το επιχείρημα: ο κόσμος θέλει ελπίδα, δεν δικαιολογεί το να βγαίνεις και να λες αυτά είναι μέτρα, τα οποία υποστηρίζουμε και θα μας βγάλουν απ' την κρίση.* ***Μπορείς να δώσεις ελπίδα, στο βαθμό που αυτή μπορεί να γίνει πιστευτή***. *Το παράλληλο πρόγραμμα, κι εν γένει οι τομείς που δεν ελέγχονται από το μνημόνιο, είναι πεδία στα οποία πρέπει να δοθεί έμφαση, και στα οποία μπορεί η Αριστερά να ασκήσει την δική της πολιτική*».

Επιτομή της προπαγάνδας, κυνισμός, επίδειξη μακιαβελισμού, αλλά πρώτα απ' όλα μια ευθεία παραδοχή: λέμε ασύστολα ψέματα, δεν έχουμε καμία διαφορά από τους προηγούμενους, για να επιβληθούμε πρέπει να συνεχίσουμε να ταΐζουμε τον κόσμο, όχι μόνο με ψέματα, αλλά και με ελπίδες που τόσο τις έχει ανάγκη. Φθάνει να μπορούμε να γίνουμε έστω και λίγο πιστευτοί, φθάνει να βρούμε τον τρόπο να εκβιάζουμε παρουσιαζόμενοι οι ίδιοι ως εκβιαζόμενοι.

Το κρέας βαπτίζεται ψάρι, χωρίς ενδοιασμούς, φαινομενικά χωρίς λογική, αφού πρόκειται για επαναλαμβανόμενα ψέματα που υπό κανονικές συνθήκες η αποδόμησή τους θα ήταν μια πανεύκολη υπόθεση.

Υποστηρίξαμε και προηγουμένως ότι η επανάληψη δεν είναι το μοναδικό συστατικό για μια αποτελεσματική προπαγάνδα.

Ενώ, λοιπόν, το καθεστώς Τσίπρα στην πραγματικότητα έρχεται να στηρίξει και να προχωρήσει την πολιτική ενοποίηση, την περαιτέρω ποιοτική ταύτιση αριστεράςδεξιάς, όπως αυτή έχει ήδη δρομολογηθεί μετά το 1989, εμφανίζεται ως θιασώτης οπισθοδρομικών αντιθέσεων. Μια οφθαλμαπάτη, δηλαδή, σ' όλο της το μεγαλείο.

Και όμως οι καθεστωτικοί προπαγανδιστές δουλεύουν όσο μπορούν ακόμη επάνω σ' αυτήν. Μα γιατί θα ρωτήσει κάποιος;

Ο λόγος είναι απλός. Γιατί απλά δεν υπάρχει καμία αντίφαση. Ο προπαγανδιστής μπορεί εύκολα να εμφανίζεται την μια ως πραγματιστής, αφού η ταύτιση με

Στέλιου Κούλογλου:

«*Όπως πολύ σωστά ειπώθηκε, παρότι ενόχλησε,* ***η κυβέρνηση δεν θα πέσει ούτε από το Ασφαλιστικό, ούτε από το Φορολογικό, ούτε ακόμη-ακόμη επειδή εφαρμόζει Μνημόνια όπως και οι προηγούμενοι***. *Αν πέσει θα συμβεί επειδή δεν μπορεί να χειριστεί την καθημερινότητα, να διαχειριστεί την εξουσία και να απευθυνθεί στις δυνάμεις της κοινωνίας που μπορούν να εισφέρουν κάτι θετικό, ανεξαρτήτως κομματικής προέλευσης (αφού είναι σαφές ότι τα στελέχη των κυβερνώντων κομμάτων δεν επαρκούν για ποσοτικούς και -τελικάποιοτικούς λόγους), με προϋπόθεση την ηθική ακεραιότητα και την αποτελεσματικότητα. Θα φταίνε όσοι διαπιστώνουν ότι η εξουσία δεν είναι θεωρητικές αναλύσεις και διανόηση αλλά πράξη και ουσία, γιατί προϋποθέτει ευθύνη και επηρεάζει άμεσα τις ζωές των πολιτών. Θα φταίνε δηλαδή όσοι θα πράξουν αυτό για το οποίο τους κατηγορούσε το πολιτικό σύστημα επί 40 τουλάχιστον χρόνια. Αν πέσει ο Τσίπρας, θα έχει χαθεί μια ευκαιρία, αλλά δεν θα φταίνε οι άλλοι*». (Γιάννης Σιδηρόπουλος).

Και εδώ το μήνυμα είναι κυνικό, αλλά σαφές. Μέσω της προπαγάνδας μεταφέρεται στο κομματικό προσωπικό το τελεσίγραφο: η εξουσία έχει πρώτα απ' όλα μια στηριχθεί θα κάνει «ανοίγματα», «ανοίγματα» που δεν τα επιβάλλουν εξωτερικές δυνάμεις αλλά τα απαιτεί η κοινωνία, και η βελτίωση της καθημερινότητας. Η κομματική προέλευση δεν αποτελεί ξαφνικά και πάλι ταμπού, αφού εκείνο που έχει την μέγιστη σημασία είναι η προοπτική της «θετικής εισφοράς», αλλά και της «ηθικής ακεραιότητας και αποτελεσματικότητας».

Το καθεστώς Τσίπρα για να συντηρήσει την πολιτική αντιπαράθεση, για να εκθέσει τον πολιτικό αντίπαλο, με τον οποίο στην πραγματικότητα δεν μπορεί να διακριθεί σε τίποτα, θα συνεχίσει να προβάλλει ως πεδίον δόξης λαμπρόν την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων, την ανοχή στους πρόσφυγες και μετανάστες, έναν αντιφασισμό που βρίσκεται πλέον μακράν ακόμη και αυτού του ορισμού της παρωδίας και την υποτιθέμενη ή πραγματική εύνοια, που διαθέτει στον χώρο των φυλακισμένων.

Κουτσουρεμένες ελευθερίες και δικαιώματα θα τάξουν πάλι, ενώ παραδέχονται ότι υπέγραψαν τους όρους σκλαβιάς για τα επόμενα 100 χρόνια;

Γιατί όχι; Μόνο που πλέον όποιος πέσει στην φάκα θα είναι αποκλειστικά εκείνος που θα το θέλει...

Συσπείρωση Αναρχικών

Όμως, ενώ φαίνεται ότι πρόκειται για μια παρωχημένη προπαγάνδα η οποία με εργαλείο τον λαϊκισμό, την εργαλειοποίηση του παροπλισμένου εδώ και δεκαετίες σχήματος, που αφορά μια αριστερά ανίκανη να ξεφύγει από τον ρόλο του θύματος, αυτή ακριβώς η προπαγάνδα δεν απενεργοποιείται αλλά εξακολουθεί να παραμένει στην φαρέτρα των προπαγανδιστών της. Η εξήγηση βέβαια δεν βρίσκεται στην σφαίρα της μεταφυσικής αλλά πρώτα απ' όλα στην άρνηση να απεμποληθεί μια ιστορικότητα, όπως αυτή έχει χτιστεί εδώ και πολλές δεκαετίες και έχει κατασκευαστεί μετεμφυλιακά και από τις δύο «πλευρές». Η αναμφίβολη σύγκλιση, η πλήρης ταύτιση που ολοκληρώνεται, δεν αναιρεί την συγκεκριμένη επιλογή, παρ' ότι η κατασκευή αυτή αποτελεί πλέον εδώ και καιρό έναν σωρό από ερείπια.

Ας διαβάσουμε, όμως, ένα απόσπασμα μιας ακόμη συνέντευξης με αφορμή την έκδοση του ίδιου βιβλίου (ιστοσελ. Nostimonimar.gr)

Ερ. «***Ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτή τη στιγμή, για πολλούς και διαφόρους λόγους, εφαρμόζει μια νεοφιλελεύθερη πολιτική***. *Η συνεχής επίκληση της έννοιας της Αριστεράς από τα κυβερνητικά στελέχη, η οποία ουδεμία σχέση έχει με τον νεοφιλελευθερισμό, δεν νομίζετε πως είναι εν γένει «επικίνδυνη» για την ίδια την Αριστερά;»*

Απ. «*Πρώτα απ' όλα, τα τρία βασικά κείμενα του βιβλίου τα έγραψα πριν τις εκλογές του Ιανουαρίου του 2015, έγραψα και έναν επίλογο, προσπαθώντας να επικαιροποιήσω τα πράγματα, τον Νοέμβριο του '15· στον επίλογο έλαβα υπόψη μου, φυσικά, την τρέχουσα κατάσταση, την διακυβέρνηση της χώρας απ' την Αριστερά, ωστόσο δεν συμπεριέλαβα τον ίδιο τον πολιτικό λόγο της, ως κυβέρνησης. Τώρα, κατά την άποψη μου,* ***αυτό που πρέπει να*** πρέπει να συνεχίσουμε να ταΐζουμε τον κόσμο, όχι μόνο με ψέματα, αλλά και με ελπίδες που τόσο τις έχει ανάγκη. Φθάνει να μπορούμε να γίνουμε έστω και λίγο πιστευτοί, φθάνει να βρούμε τον τρόπο να εκβιάζουμε παρουσιαζόμενοι οι ίδιοι ως εκβιαζόμενοι.

Το κρέας βαπτίζεται ψάρι, χωρίς ενδοιασμούς, φαινομενικά χωρίς λογική, αφού πρόκειται για επαναλαμβανόμενα ψέματα που υπό κανονικές συνθήκες η αποδόμησή τους θα ήταν μια πανεύκολη υπόθεση.

Υποστηρίξαμε και προηγουμένως ότι η επανάληψη δεν είναι το μοναδικό συστατικό για μια αποτελεσματική προπαγάνδα.

Ενώ, λοιπόν, το καθεστώς Τσίπρα στην πραγματικότητα έρχεται να στηρίξει και να προχωρήσει την πολιτική ενοποίηση, την περαιτέρω ποιοτική ταύτιση αριστεράς-δεξιάς, όπως αυτή έχει ήδη δρομολογηθεί μετά το 1989, εμφανίζεται ως θιασώτης οπισθοδρομικών αντιθέσεων. Μια οφθαλμαπάτη, δηλαδή, σ' όλο της το μεγαλείο.

Και όμως οι καθεστωτικοί προπαγανδιστές δουλεύουν όσο μπορούν ακόμη επάνω σ' αυτήν. Μα γιατί θα ρωτήσει κάποιος;

Ο λόγος είναι απλός. Γιατί απλά δεν υπάρχει καμία αντίφαση. Ο προπαγανδιστής μπορεί εύκολα να εμφανίζεται την μια ως πραγματιστής, αφού η ταύτιση με τους προηγούμενους «κακούς» νεοφιλελεύθερους με έναν συγκεκριμένο συνομιλητή δεν μπορεί να κρυφθεί, ενώ την άλλη στιγμή σε ένα από τα κομματικά όργανα του καθεστώτος εμφανίζεται θιασώτης της κατακαημένης αριστεράς, που βάλλεται από το σύστημα του νεοφιλελευθερισμού και της διαπλοκής.

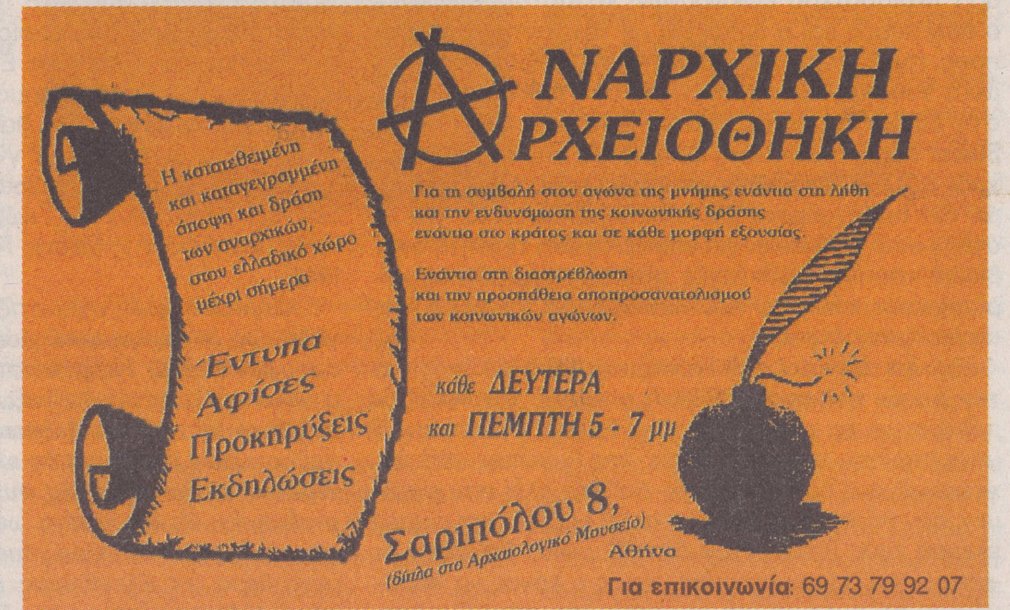
Το καθεστώς Τσίπρα, όμως, ενδιαφέρεται ιδιαίτερα και για τις «εξελίξεις» ή τα «παράπονα» στο εσωτερικό, και όπως κάθε σοβαρό καθεστώς που νιώθει ότι *η εξουσία δεν είναι θεωρητικές αναλύσεις και διανόηση αλλά πράξη και ουσία, γιατί προϋποθέτει ευθύνη και επηρεάζει άμεσα τις ζωές των πολιτών. Θα φταίνε δηλαδή όσοι θα πράξουν αυτό για το οποίο τους κατηγορούσε το πολιτικό σύστημα επί 40 τουλάχιστον χρόνια. Αν πέσει ο Τσίπρας, θα έχει χαθεί μια ευκαιρία, αλλά δεν θα φταίνε οι άλλοι*». (Γιάννης Σιδηρόπουλος).

Και εδώ το μήνυμα είναι κυνικό, αλλά σαφές. Μέσω της προπαγάνδας μεταφέρεται στο κομματικό προσωπικό το τελεσίγραφο: η εξουσία έχει πρώτα απ' όλα μια αντιφασισμό που βρίσκεται πλέον μακράν ακόμη και αυτού του ορισμού της παρωδίας και την υποτιθέμενη ή πραγματική εύνοια, που διαθέτει στον χώρο των φυλακισμένων.

Κουτσουρεμένες ελευθερίες και δικαιώματα θα τάξουν πάλι, ενώ παραδέχονται ότι υπέγραψαν τους όρους σκλαβιάς για τα επόμενα 100 χρόνια;

Γιατί όχι; Μόνο που πλέον όποιος πέσει στην φάκα θα είναι αποκλειστικά εκείνος που θα το θέλει...

Συσπείρωση Αναρχικών

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.GR

Οι ισλαμιστές του σήμερα στο ρόλο των κομμουνιστών του χθες

Ο τίτλος φαίνεται κατ' αρχάς παράξενος. Ποιά μπορεί να είναι η σχέση της δράσης των κομμουνιστών των προηγούμενων δεκαετιών με τις σημερινές προθέσεις των ισλαμιστών, το φόβητρο των οποίων προβάλλεται εσχάτως ενισχυμένο πάνω από την Ευρώπη;

Δεν αναζητούμε συσχετίσεις στο επίπεδο των ιδεών ή των πεποιθήσεων του καθενός. Στην παγκόσμια γεωπολιτική οι ιδέες κατασκευάζονται, ανακατασκευάζονται και προσαρμόζονται για να κινούν τον κόσμο προς τις επιθυμητές κατευθύνσεις των όποιων σχεδιασμών. Το ερώτημα στο οποίο επικεντρωνόμαστε αφορά το ποιό είναι το γενικό πλαίσιο αυτών των σχεδιασμών και τί ρόλο παίζει η ανάδειξη, αναγνώριση και έντεχνη προώθηση του εκάστοτε «εχθρού». Μια από τις «υψηλές τέχνες» της πολιτικής είναι το να επιλέγεις τον εχθρό σου και σ' αυτήν την «αλχημεία» επιδίδονται οι αναγνωρισμένοι ως «μάγοι» της διπλωματίας. Το να τον επιλέγεις σημαίνει και να τον προσαρμόζεις μέσω στοχευόμενων, αλλά μη ευδιάκριτων, πιέσεων ώστε να αποκτήσει τα επιθυμητά χαρακτηριστικά. Ένας «εχθρός» με τα κατάλληλα χαρακτηριστικά είναι προέκταση του εαυτού σου και μάλιστα, εξαιρετικά χρήσιμη εφ' όσον δεν είναι ευδιάκριτη από τους περισσότερους. Η «τέχνη» είναι, μέσω αυτού του «εχθρού», να ελέγξεις όλους τους υπόλοιπους εχθρούς σου.

Ζούμε και σήμερα έναν ακόμη «ψυχρό» πόλεμο, όπως λένε, ο οποίος ήδη αποδεικνύεται περισσότερος θερμός από τον «ψυχρό» πόλεμο του παρελθόντος. Και αυτό ασφαλώς έχει σχέση με το θέμα μας. Ο παλαιότερος «ψυχρός» πόλεμος έπαιρνε σάρκα και οστά στη βάση της ιδεολογικής αντιπαράθεσης κομμουνισμού-καπιταλισμού. Ο νέος πάει να δημιουργηθεί στη βάση περισσότερο «πρωτογενών» (και άρα περισσότερο επικίνδυνων) καταστάσεων, όπως ο πολιτισμός και η θρησκεία με την «αντιπαράθεση»

Ένωση το τελευταίο που επιθυμούσε ήταν μια πραγματική σύγκρουση με τη Δύση· τα περί «εξαγωγής της επανάστασης» στην Ευρώπη τα είχε ήδη ξεκόψει ο Στάλιν. Οι Δυτικοί τού αναγνώρισαν την κατάκτηση και τον έλεγχο της ανατολικής Ευρώπης και αυτό ήταν ήδη περισσότερο κι απ' όσο θα μπορούσε να ονειρευθεί. Κι όμως, αυτή η Σοβιετία, η αδύναμη –στην πραγματικότητα– να αντιπαρατεθεί στη Δύση, έμελλε να αποτελέσει το μεγαλύτερο σκιάχτρο για δεκαετίες. Η αντικομμουνιστική υστερία βόλευε τόσο τους μεν όσο και τους δε. Επέτρεπε στους Αμερικανούς να «χωνεύουν» την κατάκτηση της Δυτικής Ευρώπης και τους Σοβιετικούς να κάνουν τα ίδια και χειρότερα στην Ανατολική.

Καλός ο σχεδιασμός αλλά πώς θα μπορούσε να επιβληθεί; Πώς θα πείθονταν οι Ευρωπαίοι να αποδεχθούν αυτήν την κατάσταση, δηλαδή την παρουσία ενός νέου «βελούδινου» κατακτητή στη θέση των Ναζί; Γιατί να μην πουν στους Αμερικανούς «ευχαριστούμε πολύ σύμμαχοι, αλλά άμετε στο καλό»; Εδώ βασικό ρόλο έπαιξε ο Ελληνικός Εμφύλιος του 1946-1949. Ο, καθ' όλα, στημένος Ελληνικός Εμφύλιος. Το αίμα που κύλησε στον Ελλαδικό χώρο έπεισε τους πάντες στην Ευρώπη πως η «κομμουνιστική απειλή» δεν είναι φούμαρα. Στη θέση των Ελληνικών πληθυσμών είδαν τους εαυτούς τους, καθώς τα κομμουνιστικά κόμματα υπήρχαν σε όλη την Ευρώπη και βρίσκονταν υπό την καθοδήγηση της Μόσχας. Αυτό θα πρέπει να προστεθεί ως ένας επί πλέον λόγος για τον οποίον θα έπρεπε να συμβεί ο Εμφύλιος. Με εκείνο το έγκλημα απέκτησαν σάρκα και οστά και θεμελιώθηκαν σε πραγματική βάση –και όχι μόνο στα χαρτιά– τόσο η συμφωνία της Γιάλτας όσο και τα λόγια του Τσώρτσιλ περί δήθεν «Σιδηρούν Παραπετάσματος».

Αυτό ήταν το συνολικό πλαίσιο (η αδήριτη αναγκαιότητα...) μέσα στο οποίο έγινε εφικτή η δόμηση

γκεντρωτικά- χαρακτηριστικά που βλέπουμε σήμερα στην περίοδο της «κρίσης». «Σοσιαλιστική» το υποτιθέμενο άντρο του καπιταλισμού; Τι λες... Όλα αυτά ελαχιστότατοι θα μπορούσαν να τα γνωρίζουν το 1943, αλλά είμαστε βέβαιοι πως δεν είχε την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Του τα είπαν οι πάτρωνες του στις πρεσβείες που τα ήξεραν καλύτερα.

Μέσα σ' αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο εξελίχθησαν οι αγώνες μυριάδων -και έντιμων- ανθρώπων για έναν καλύτερο κόσμο ανεξάρτητα του πως τον φανταζόταν ο καθένας. Ανθρώπων που έχουν να διηγηθούν πικρές εμπειρίες προδοσίας από «συνοδοιπόρους» που γνώριζαν το παραπάνω κυριαρχικό πλαίσιο -και εκβιαζόμενοι κρυφίως αλλά αποτελεσματικώς από αυτό- έλεγξαν τη δράση των υπόλοιπων προς κατευθύνσεις ανεπιθύμητες ή καταστροφικές. Γι' αυτό, η ιστορία της Αριστεράς βρίθει «λαθών» που δεν ήταν ποτέ πραγματικά λάθη... «Παραλήψεων» που δεν ήταν ποτέ παραλήψεις... «Λάθη» που βρίσκουν το δρόμο τους μέχρι και το σήμερα, ενώ είναι ολοφάνερο, σε όποιον δεν θέλει να απωλέσει τη νοημοσύνη του, πως δεν πρόκειται για τέτοια.

Μετά από αυτήν την αναδρομή ας επιστρέψουμε στο σήμερα. Ο κομμουνισμός, και ευρύτερα η Αριστερά σήμερα δεν απειλούν κανένα σύστημα. Θεωρούνται -και είναι- αναπόσπαστο κομμάτι του συστήματος, όπως ακριβώς «προέβλεψε» ο Παπατζής· αποτελούν, δε, την αιχμή του δόρατός του.

Βρισκόμαστε σε ένα διαφορετικό στάδιο του εγχειρήματος της παγκοσμιοποίησης από ένα μέρος της παγκόσμιας ελίτ. Αυτή η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, όπως έχουμε πει και αλλού, είναι δύναμη επαναστατική, εφ' όσον προσβλέπει σε μια εκ βάθρων κοινωνική αναμόρφωση που αγγίζει και το τελευταίο στοιχείο ύπαρξης του ανθρώπινου όντος. Μία εκ βάθρων αλλαγή του ανθρώπινου όντος, ο «νέος» τύπος ανθρώπου, ώστε η τυραννία να νοεί-

Οι τις σημερινές προθέσεις των ισλαμιστών, το φόβητρο των οποίων προβάλλεται εσχάτως ενισχυμένο πάνω από την Ευρώπη;

Δεν αναζητούμε συσχετίσεις στο επίπεδο των ιδεών ή των πεποιθήσεων του καθενός. Στην παγκόσμια γεωπολιτική οι ιδέες κατασκευάζονται, ανακατασκευάζονται και προσαρμόζονται για να κινούν τον κόσμο προς τις επιθυμητές κατευθύνσεις των όποιων σχεδιασμών. Το ερώτημα στο οποίο επικεντρωνόμαστε αφορά το ποιό είναι το γενικό πλαίσιο αυτών των σχεδιασμών και τί ρόλο παίζει η ανάδειξη, αναγνώριση και έντεχνη προώθηση του εκάστοτε «εχθρού». Μια από τις «υψηλές τέχνες» της πολιτικής είναι το να επιλέγεις τον εχθρό σου και σ' αυτήν την «αλχημεία» επιδίδονται οι αναγνωρισμένοι ως «μάγοι» της διπλωματίας. Το να τον επιλέγεις σημαίνει και να τον προσαρμόζεις μέσω στοχευόμενων, αλλά μη ευδιάκριτων, πιέσεων ώστε να αποκτήσει τα επιθυμητά χαρακτηριστικά. Ένας «εχθρός» με τα κατάλληλα χαρακτηριστικά είναι προέκταση του εαυτού σου και μάλιστα, εξαιρετικά χρήσιμη εφ' όσον δεν είναι ευδιάκριτη από τους περισσότερους. Η «τέχνη» είναι, μέσω αυτού του «εχθρού», να ελέγξεις όλους τους υπόλοιπους εχθρούς σου.

Ζούμε και σήμερα έναν ακόμη «ψυχρό» πόλεμο, όπως λένε, ο οποίος ήδη αποδεικνύεται περισσότερος θερμός από τον «ψυχρό» πόλεμο του παρελθόντος. Και αυτό ασφαλώς έχει σχέση με το θέμα μας. Ο παλαιότερος «ψυχρός» πόλεμος έπαιρνε σάρκα και οστά στη βάση της ιδεολογικής αντιπαράθεσης κομμουνισμού-καπιταλισμού. Ο νέος πάει να δημιουργηθεί στη βάση περισσότερο «πρωτογενών» (και άρα περισσότερο επικίνδυνων) καταστάσεων, όπως ο πολιτισμός και η θρησκεία με την «αντιπαράθεση» προς τους ισλαμιστές, όπως αυτή σχηματοποιείται μετά τους πολέμους στο Ιράκ, στη Λιβύη και ειδικά στη Συρία. Επομένως, για να καταλάβουμε τι συμβαίνει σήμερα με τους ισλαμιστές και το νέο «ψυχρό» πόλεμο θα πρέπει να γνωρίζουμε το τί συνέβη με τον προηγούμενο και τους κομμουνιστές, καθώς στην ουσία πρόκειται για επιβεβλημένη τεχνητή αναβίωση της ίδιας συνταγής από συγκεκριμένους κυριαρχικούς κύκλους, που καθοδηγούν το άρμα της παγκοσμιοποίησης.

Έχουμε πει και σε άλλα κείμενα, πως ο λόγος για τον οποίο η Δυτική πολιτική επέβαλε τον «ψυχρό» πόλεμο με το πέρας του 2ου Παγκοσμίου, ήταν η μονιμοποίηση της κατάκτησης της Ευρώπης από συγκεκριμένους βραχίονες της Δυτικής ελίτ που είχαν, μεν, σαν βάση τους τις ΗΠΑ, αλλά οι ρίζες και η προέλευσή τους βρίσκονταν στην Ευρώπη. Εφ' όσον οι «κακοί» Ναζί είχαν «ηττηθεί» ποιός ο λόγος να παραμένουν τα αμερικανικά στρατεύματα στην Ευρώπη; Για ποιόν λόγο να δημιουργηθεί, αργότερα, ένας

...ψει ο Στάλιν. Οι Δυτικοί του αναγνώρισαν την κατάκτηση και τον έλεγχο της ανατολικής Ευρώπης και αυτό ήταν ήδη περισσότερο κι απ' όσο θα μπορούσε να ονειρευθεί. Κι όμως, αυτή η Σοβιετία, η αδύναμη –στην πραγματικότητα– να αντιπαρατεθεί στη Δύση, έμελλε να αποτελέσει το μεγαλύτερο σκιάχτρο για δεκαετίες. Η αντικομμουνιστική υστερία βόλευε τόσο τους μεν όσο και τους δε. Επέτρεπε στους Αμερικανούς να «χωνεύουν» την κατάκτηση της Δυτικής Ευρώπης και τους Σοβιετικούς να κάνουν τα ίδια και χειρότερα στην Ανατολική.

Καλός ο σχεδιασμός αλλά πώς θα μπορούσε να επιβληθεί; Πώς θα πείθονταν οι Ευρωπαίοι να αποδεχθούν αυτήν την κατάσταση, δηλαδή την παρουσία ενός νέου «βελούδινου» κατακτητή στη θέση των Ναζί; Γιατί να μην πουν στους Αμερικανούς «ευχαριστούμε πολύ σύμμαχοι, αλλά άμετε στο καλό»; Εδώ βασικό ρόλο έπαιξε ο Ελληνικός Εμφύλιος του 1946-1949. Ο, καθ' όλα, στημένος Ελληνικός Εμφύλιος. Το αίμα που κύλησε στον Ελλαδικό χώρο έπεισε τους πάντες στην Ευρώπη πως η «κομμουνιστική απειλή» δεν είναι φούμαρα. Στη θέση των Ελληνικών πληθυσμών είδαν τους εαυτούς τους, καθώς τα κομμουνιστικά κόμματα υπήρχαν σε όλη την Ευρώπη και βρίσκονταν υπό την καθοδήγηση της Μόσχας. Αυτό θα πρέπει να προστεθεί ως ένας επί πλέον λόγος για τον οποίον θα έπρεπε να συμβεί ο Εμφύλιος. Με εκείνο το έγκλημα απέκτησαν σάρκα και οστά και θεμελιώθηκαν σε πραγματική βάση –και όχι μόνο στα χαρτιά– τόσο η συμφωνία της Γιάλτας όσο και τα λόγια του Τσώρτσιλ περί δήθεν «Σιδηρούν Παραπετάσματος».

Αυτό ήταν το συνολικό πλαίσιο (η αδήριτη αναγκαιότητα...) μέσα στο οποίο έγινε εφικτή η δόμηση της λεγόμενης «Ενωμένης Ευρώπης». Χωρίς τις συμπληγάδες του κομμουνισμού-αντικομμουνισμού ως συνθήκη, κάτι τέτοιο δεν θα ήταν εφικτό. Ας σημειωθεί πως όλα αυτά ήταν γνωστά σε κάποιους ήδη πριν τον τερματισμό του 2ου Παγκοσμίου. Αυτό αποδεικνύει η επιστολή του Γεωργίου Παπανδρέου προς το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής τον Ιούνιο του 1943:

...*«Σήμερον όμως σχηματίζεται νέα μορφή του παγκοσμίου ανταγωνισμού. Δύο παγκόσμια μέτωπα διαμορφούνται: Ο Κομμουνιστικός Πανσλαβισμός και ο Φιλελεύθερος Αγγλοσαξωνισμός, και ενώ* ***το περιεχόμενον της αντιθέσεως των κοινωνικών των καθεστώτων οσημέραι θα ελαττούται, επειδή αμφότεραι αι παρατάξεις θα συγκλίνουν προς τον Σοσιαλισμόν****, θα παραμένη ως κύριον και, βαθμιαίως, ως αποκλειστικόν περιεχόμενον της αντιθέσεως το μέγα θέμα της Ελευθερίας: ατομικής, πολιτικής, ηθικής. [...] Μόνον μέσα εις την* ***Σοσιαλιστικήν Πανευρώπην*** *επικουρουμένη από την ηθικήν και υλικήν βο-*

ελαχιστότατοι θα μπορούσαν να τα γνωρίζουν το 1943, αλλά είμαστε βέβαιοι πως δεν είχε την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Του τα είπαν οι πάτρωνες του στις πρεσβείες που τα ήξεραν καλύτερα.

Μέσα σ' αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο εξελίχθησαν οι αγώνες μυριάδων –και έντιμων– ανθρώπων για έναν καλύτερο κόσμο ανεξάρτητα του πως τον φανταζόταν ο καθένας. Ανθρώπων που έχουν να διηγηθούν πικρές εμπειρίες προδοσίας από «συνοδοιπόρους» που γνώριζαν το παραπάνω κυριαρχικό πλαίσιο –και εκβιαζόμενοι κρυφίως αλλά αποτελεσματικώς από αυτό– έλεγξαν τη δράση των υπόλοιπων προς κατευθύνσεις ανεπιθύμητες ή καταστροφικές. Γι' αυτό, η ιστορία της Αριστεράς βρίθει «λαθών» που δεν ήταν ποτέ πραγματικά λάθη... «Παραλήψεων» που δεν ήταν ποτέ παραλήψεις... «Λάθη» που βρίσκουν το δρόμο τους μέχρι και το σήμερα, ενώ είναι ολοφάνερο, σε όποιον δεν θέλει να απωλέσει τη νοημοσύνη του, πως δεν πρόκειται για τέτοια.

Μετά από αυτήν την αναδρομή ας επιστρέψουμε στο σήμερα. Ο κομμουνισμός, και ευρύτερα η Αριστερά σήμερα δεν απειλούν κανένα σύστημα. Θεωρούνται –και είναι– αναπόσπαστο κομμάτι του συστήματος, όπως ακριβώς «προέβλεψε» ο Παπατζής· αποτελούν, δε, την αιχμή του δόρατος του.

Βρισκόμαστε σε ένα διαφορετικό στάδιο του εγχειρήματος της παγκοσμιοποίησης από ένα μέρος της παγκόσμιας ελίτ. Αυτή η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, όπως έχουμε πει και αλλού, είναι δύναμη επαναστατική, εφ' όσον προσβλέπει σε μια εκ βάθρων κοινωνική αναμόρφωση που αγγίζει και το τελευταίο στοιχείο ύπαρξης του ανθρώπινου όντος. Μία εκ βάθρων αλλαγή του ανθρώπινου όντος, ο «νέος» τύπος ανθρώπου, ώστε η τυραννία να νοείται ως συνθήκη αναγκαία, φυσιολογική, ορθολογική, φυσικός νόμος, όπως η βαρύτητα. Ως τέτοια επαναστατική δύναμη (καταστροφής και αναδημιουργίας) έχει ανάγκη από επαναστάτες και όχι μόνο τους πληρωμένους «επαναστάτες» των ΜΚΟ του Σόρος. Αληθινούς επαναστάτες, αρκεί να μπορεί να ελέγχει τις ιδέες και τις απόψεις τους. Επειδή, αυτός είναι πραγματικός έλεγχος. Δεν είναι ο αστυνόμος, αλλά ο έλεγχος των ιδεών, των απόψεων και, άρα, των κατευθύνσεων και προτεραιοτήτων που θα πάρει η όποια δράση. Η επιτυχία των παγκοσμιοποιητών είναι το ότι όντας επαναστάτες οι ίδιοι, κατάφεραν να θέσουν την πορεία διαφόρων επαναστατών που γεννιούνται στον κοινωνικό χώρο σε πορεία παράλληλη με τη δική τους χωρίς αυτό να φαίνεται καν.

Ας γίνουμε συγκεκριμένοι. «Κάτω τα σύνορα», λένε, τυπικώς, οι αναρχικοί και εσχάτως και κάποιοι αριστεροί. «Κάτω τα σύνορα» ή «ανοιχτά σύνορα», λένε οι παγκοσμιοποιητές. Σε μια πρώτη «ανάλαφρη» ανάγνωση οι επιδιώξεις φαίνεται να ταυτίζονται. Τί

μη ευδιάκριτων, πιέσεων ώστε να αποκτήσει τα επιθυμητά χαρακτηριστικά. Ένας «εχθρός» με τα κατάλληλα χαρακτηριστικά είναι προέκταση του εαυτού σου και μάλιστα, εξαιρετικά χρήσιμη εφ' όσον δεν είναι ευδιάκριτη από τους περισσότερους. Η «τέχνη» είναι, μέσω αυτού του «εχθρού», να ελέγξεις όλους τους υπόλοιπους εχθρούς σου.

Ζούμε και σήμερα έναν ακόμη «ψυχρό» πόλεμο, όπως λένε, ο οποίος ήδη αποδεικνύεται περισσότερος θερμός από τον «ψυχρό» πόλεμο του παρελθόντος. Και αυτό ασφαλώς έχει σχέση με το θέμα μας. Ο παλαιότερος «ψυχρός» πόλεμος έπαιρνε σάρκα και οστά στη βάση της ιδεολογικής αντιπαράθεσης κομμουνισμού-καπιταλισμού. Ο νέος πάει να δημιουργηθεί στη βάση περισσότερο «πρωτογενών» (και άρα περισσότερο επικίνδυνων) καταστάσεων, όπως ο πολιτισμός και η θρησκεία με την «αντιπαράθεση» προς τους ισλαμιστές, όπως αυτή σχηματοποιείται μετά τους πολέμους στο Ιράκ, στη Λιβύη και ειδικά στη Συρία. Επομένως, για να καταλάβουμε τι συμβαίνει σήμερα με τους ισλαμιστές και το νέο «ψυχρό» πόλεμο θα πρέπει να γνωρίζουμε το τί συνέβη με τον προηγούμενο και τους κομμουνιστές, καθώς στην ουσία πρόκειται για επιβεβλημένη τεχνητή αναβίωση της ίδιας συνταγής από συγκεκριμένους κυριαρχικούς κύκλους, που καθοδηγούν το άρμα της παγκοσμιοποίησης.

Έχουμε πει και σε άλλα κείμενα, πως ο λόγος για τον οποίο η Δυτική πολιτική επέβαλε τον «ψυχρό» πόλεμο με το πέρας του 2ου Παγκοσμίου, ήταν η μονιμοποίηση της κατάκτησης της Ευρώπης από συγκεκριμένους βραχίονες της Δυτικής ελίτ που είχαν, μεν, σαν βάση τους τις ΗΠΑ, αλλά οι ρίζες και η προέλευσή τους βρίσκονταν στην Ευρώπη. Εφ' όσον οι «κακοί» Ναζί είχαν «ηττηθεί» ποιός ο λόγος να παραμένουν τα αμερικανικά στρατεύματα στην Ευρώπη; Για ποιόν λόγο να δημιουργηθεί -αργότερα- ένας μηχανισμός «ασφαλείας» σαν το ΝΑΤΟ; Καλά-καλά δεν πρόλαβε η Ευρώπη να συνέλθει από τον πόλεμο και το Μάρτιο του 1946 ο Τσώρτσιλ δίνει το «σύνθημα» της αντιπαράθεσης μιλώντας για το «Σιδηρούν Παραπέτασμα» σε ομιλία του στις ΗΠΑ, χωρίς να υπάρχει κάποια εύλογη αιτία. Οι Σοβιετικοί είχαν συμμαχήσει (τελικώς...) με τους αγγλο-αμερικανούς και ως συμμέτοχοι στη νίκη είχαν ήδη μοιράσει τον κόσμο στη Γιάλτα, ένα χρόνο πριν. Μια πάμπτωχη, κατεστραμμένη και υπό ανασυγκρότηση Σοβιετική

βασικό ρόλο έπαιξε ο Ελληνικός Εμφύλιος του 1946-1949. Ο, καθ' όλα, στημένος Ελληνικός Εμφύλιος. Το αίμα που κύλησε στον Ελλαδικό χώρο έπεισε τους πάντες στην Ευρώπη πως η «κομμουνιστική απειλή» δεν είναι φούμαρα. Στη θέση των Ελληνικών πληθυσμών είδαν τους εαυτούς τους, καθώς τα κομμουνιστικά κόμματα υπήρχαν σε όλη την Ευρώπη και βρίσκονταν υπό την καθοδήγηση της Μόσχας. Αυτό θα πρέπει να προστεθεί ως ένας επί πλέον λόγος για τον οποίον θα έπρεπε να συμβεί ο Εμφύλιος. Με εκείνο το έγκλημα απέκτησαν σάρκα και οστά και θεμελιώθηκαν σε πραγματική βάση -και όχι μόνο στα χαρτιά- τόσο η συμφωνία της Γιάλτας όσο και τα λόγια του Τσώρτσιλ περί δήθεν «Σιδηρούν Παραπετάσματος».

Αυτό ήταν το συνολικό πλαίσιο (η αδήριτη αναγκαιότητα...) μέσα στο οποίο έγινε εφικτή η δόμηση της λεγόμενης «Ενωμένης Ευρώπης». Χωρίς τις συμπληγάδες του κομμουνισμού-αντικομμουνισμού ως συνθήκη, κάτι τέτοιο δεν θα ήταν εφικτό. Ας σημειωθεί πως όλα αυτά ήταν γνωστά σε κάποιους ήδη πριν τον τερματισμό του 2ου Παγκοσμίου. Αυτό αποδεικνύει η επιστολή του Γεωργίου Παπανδρέου προς το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής τον Ιούνιο του 1943:

...«*Σήμερον όμως σχηματίζεται νέα μορφή του παγκοσμίου ανταγωνισμού. Δύο παγκόσμια μέτωπα διαμορφούνται: Ο Κομμουνιστικός Πανσλαβισμός και ο Φιλελεύθερος Αγγλοσαξωνισμός, και ενώ* ***το περιεχόμενον της αντιθέσεως των κοινωνικών των καθεστώτων οσημέραι θα ελαττούται, επειδή αμφότεραι αι παρατάξεις θα συγκλίνουν προς τον Σοσιαλισμόν****, θα παραμένη ως κύριον και, βαθμιαίως, ως αποκλειστικόν περιεχόμενον της αντιθέσεως το μέγα θέμα της Ελευθερίας: ατομικής, πολιτικής, ηθικής. [...] Μόνον μέσα εις την* ***Σοσιαλιστικήν Πανευρώπην****, επικουρουμένην από την ηθικήν και υλικήν δύναμιν του Φιλελευθέρου Αγγλοσαξωνισμού, ημπορεί και η Ελλάς να εύρη το αίσθημα της ασφαλείας της απέναντι του καταθλιπτικού κινδύνου του Κομμουνιστικού Πανσλαβισμού*».

Εδώ ο Παπατζής «προέβλεψε» τα πάντα για 70 χρόνια μετά: Τη διαμόρφωση της μελλοντικής αντιπαράθεσης κομμουνισμού-καπιταλισμού μετά το 1946. Το ότι τα καθεστώτα αυτά θα συγκλίνουν, προβλέποντας ουσιαστικά την ενοποίηση της κυριαρχίας μετά το 1989. Την Ευρωπαϊκή Ένωση με σοσιαλιστικά -συ-

όποιον δεν θέλει να απωλέσει τη νοημοσύνη του, πως δεν πρόκειται για τέτοια.

Μετά από αυτήν την αναδρομή ας επιστρέψουμε στο σήμερα. Ο κομμουνισμός, και ευρύτερα η Αριστερά σήμερα δεν απειλούν κανένα σύστημα. Θεωρούνται -και είναι- αναπόσπαστο κομμάτι του συστήματος, όπως ακριβώς «προέβλεψε» ο Παπατζής· αποτελούν, δε, την αιχμή του δόρατός του.

Βρισκόμαστε σε ένα διαφορετικό στάδιο του εγχειρήματος της παγκοσμιοποίησης από ένα μέρος της παγκόσμιας ελίτ. Αυτή η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, όπως έχουμε πει και αλλού, είναι δύναμη επαναστατική, εφ' όσον προσβλέπει σε μια εκ βάθρων κοινωνική αναμόρφωση που αγγίζει και το τελευταίο στοιχείο ύπαρξης του ανθρώπινου όντος. Μία εκ βάθρων αλλαγή του ανθρώπινου όντος, ο «νέος» τύπος ανθρώπου, ώστε η τυραννία να νοείται ως συνθήκη αναγκαία, φυσιολογική, ορθολογική, φυσικός νόμος, όπως η βαρύτητα. Ως τέτοια επαναστατική δύναμη (καταστροφής και αναδημιουργίας) έχει ανάγκη από επαναστάτες και όχι μόνο τους πληρωμένους «επαναστάτες» των ΜΚΟ του Σόρος. Αληθινούς επαναστάτες, αρκεί να μπορεί να ελέγχει τις ιδέες και τις απόψεις τους. Επειδή, αυτός είναι πραγματικός έλεγχος. Δεν είναι ο αστυνόμος, αλλά ο έλεγχος των ιδεών, των απόψεων και, άρα, των κατευθύνσεων και προτεραιοτήτων που θα πάρει η όποια δράση. Η επιτυχία των παγκοσμιοποιητών είναι το ότι όντας επαναστάτες οι ίδιοι, κατάφεραν να θέσουν την πορεία διαφόρων επαναστατών που γεννιούνται στον κοινωνικό χώρο σε πορεία παράλληλη με τη δική τους χωρίς αυτό να φαίνεται καν.

Ας γίνουμε συγκεκριμένοι. «Κάτω τα σύνορα», λένε, τυπικώς, οι αναρχικοί και εσχάτως και κάποιοι αριστεροί. «Κάτω τα σύνορα» ή «ανοιχτά σύνορα», λένε οι παγκοσμιοποιητές. Σε μια πρώτη «ανάλαφρη» ανάγνωση οι επιδιώξεις φαίνεται να ταυτίζονται. Τί εννοούν, όμως, οι μεν και τί οι δε; Σε ποιά βάση και ποια προοπτική; Και ποιος θα κάτσει να βγάλει άκρη ψάχνοντάς το; Οι παγκοσμιοποιητές θέλουν να διοχετεύσουν τους μετανάστες και πρόσφυγες (που οι ίδιοι δημιούργησαν) στο εσωτερικό της Ευρώπης. Έχουν ήδη δημιουργήσει την δυστυχία δια του πολέμου σε κάποιες περιοχές και την εκμεταλλεύονται για να δημιουργήσουν ακόμη περισσότερη δυστυχία σε άλλες περιοχές του κόσμου «φυτεύοντας» με το ζόρι τους πρόσφυγες και τους μετανάστες εκεί.

Ελέγχουν τα δίκτυα «παραγωγής» και διακίνησης προσφύγων και μεταναστών. Και σ' αυτή τη διαδικασία δεν θέλουν σύνορα, δεν τους συμφέρουν τα σύνορα και οι έλεγχοι, τα οποία ούτως ή άλλως δεν πρέπει να υπάρχουν σε μια πραγματική και ενιαία αυτοκρατορία. Από την άλλη, οι «αλληλέγγυοι» επαναστάτες θεωρούν χρέος τους απέναντι στα ανθρωπιστικά ιδεώδη το να υπερασπιστούν τους πρόσφυγες, είτε επιζητώντας το άνοιγμα των συνόρων, τα οποία οι ιδέες τους ούτως ή άλλως λένε πως πρέπει να καταργήσουν, είτε υποστηρίζοντας την (υποχρεωτική...) εγκατάστασή τους στη χώρα και την πλήρη αποκατάστασή τους. Στην περίπτωση αυτή ποιος μετατρέπεται σε όργανο ποιού;

Ο πόλεμος στη Συρία και οι στοχεύσεις του εξαφανίζονται από την εξίσωση. Κανείς δεν ασχολείται μ' αυτόν, όλοι πασχίζουν για να διαχειριστούν το προσφυγικό και να γίνουν συμμέτοχοι στην δήθεν λύση του. Εννοείται πως οι απλοί άνθρωποι που προσπάθησαν εκεί όπου βρίσκονταν να βοηθήσουν, πολύ καλά έπραξαν. Αλλά αυτοί δεν ήταν «αλληλέγγυοι» διαμορφωτές μιας πολιτικής, όπου παίζεται το μέλλον την Ευρώπης. Ήταν απλώς άνθρωποι που έκαναν ό,τι μπορούσαν για άλλους ανθρώπους στη θέση των οποίων είχαν βρεθεί και οι πρόγονοί τους στον παρελθόν. Αυτό είναι εντελώς διαφορετικό. Και τελείως διαφορετικό είναι ξαφνικά να γίνονται «αόρατοι» και να βγαίνουν από το κάδρο αυτοί που προκάλεσαν τον πόλεμο αλλά να «φταίνε» αυτοί που είναι επιφυλακτικοί στο να δεχτούν τους μετανάστες άνευ όρων. Έτσι φτάνουμε σε τραγελαφικές καταστάσεις... Οι Γερμανοί (εννοούμε τους Γερμανούς κρατιστές), η αιχμή του δόρατος της πολιτικής των Αμερικανών στην Ευρώπη, συμμετείχαν κι αυτοί στο να πραγματωθεί ο πόλεμος στη Συρία με τον εξοπλισμό και τη «διοικητική μέριμνα» που παρείχαν στους ισλαμιστές, και οι Γερμανοί είναι οι περισσότερο πρόθυμοι για «ανοιχτά σύνορα», όπως και οι πιο «ανθρωπιστές», εφ' όσον καλοδέχονται τους μετανάστες... Μετατρεπόμενοι έτσι στους καλύτε-

νει αίμα. Μια ένοπλη επίθεση μπορεί να πραγματοποιηθεί ή όχι από μια πληροφορία που θα μοιραστεί ή δεν θα μοιραστεί κάποια «υπηρεσία». Από ένα «λάθος» ή «παράλειψη» που θα συμβεί ή δεν θα συμβεί. Ο έλεγχος και χαρτογράφηση των ισλαμιστικών ομάδων από τις Δυτικές υπηρεσίες είναι ενδελεχείς, ήδη από την εποχή του δεύτερου πολέμου στο Ιράκ.

καλύτερη φυσικά την αιτιολόγηση του ασφυκτικότερου αστυνομικού ελέγχου των κοινωνιών. Με τη διασπορά ακόμη μεγαλύτερης σύγχυσης, που προστίθεται στη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό της οικονομικής «κρίσης». «Στην απόπειρα διάλυσης της συνοχής της Ευρώπης θα απαντήσουμε με περισσότερη Ευρώπη» είναι η καραμέλα. Όπερ σημαίνει, πως η βίαιη ενοποίηση που πυροδοτήθηκε με την κατευθυνόμενη οικονομική κρίση, θα ολοκληρωθεί τώρα σε συνθήκες που προσιδιάζουν σε «πραγματικό» πόλεμο. «Επαναστατικός μετασχηματισμός» μιας κοινωνίας δίχως πολεμικές συνθήκες που να οδηγούν σε προμελετημένα αδιέξοδα, δεν γίνεται. Μέσα σε συνθήκες χάους κερδίζουν αυτοί που έχουν από πριν «έτοιμο» ένα σχέδιο «εξόδου» και «λύσης». Όλοι οι υπόλοιποι απλώς αλληλοσπαράσσονται μεταξύ τους. Όπως κάποιοι γνώριζαν -αποδεδειγμένα- το τί θα συμβεί μετά τον 2ο Παγκόσμιο, έτσι κάποιοι γνωρίζουν και τώρα.

Τα καθοδηγούμενα μεταναστευτικά ρεύματα, λοιπόν, εκτός των άλλων δίνουν και το αναγκαίο έδαφος και στους «ακραίους» να μετακινούνται στην Ευρώπη. Δικαιολογείται έτσι η παρουσία τους ως «αναπόφευκτη». Τί θα μπορούσε δηλαδή να κάνει κάποιος με αυτό το «αυθόρμητο» πλήθος των δυστυχών; Καμιά «υπηρεσία» και καμιά πολιτική δεν θα βρεθεί υπόλογη απέναντι σε κανέναν. Όποιος είναι σκεπτικιστής ή προβάλλει αντιρρήσεις είναι εξ ορισμού φασίστας και με τη βούλα. Κάτι που, βεβαίως, μπορεί να ισχύει σε λίγες περιπτώσεις, όχι όμως, στις περισσότερες. Έτσι, όμορφα, κάνουν τις δουλειές τους οι παγκοσμιοποιητές.

Με βάση όλα τα παραπάνω, δεν αποτελεί απλή ειρωνεία της τύχης πως την «προστασία» των δικαιωμάτων των εισερχόμενων μουσουλμανικών πληθυσμών την έχουν αναλάβει οι κάτοχοι της σχετικής τεχνογνωσίας, δηλαδή κάποιοι αριστεροί. Οι «ισλαμιστές» του πάλαι ποτέ παρελθόντος... Αυτοί θα αναλάβουν να ξεχωρίσουν και τους λίγους μεταξύ των μεταναστών που θέλουν και μπορούν

προσφύγων και μεταναστών. Και σ' αυτή τη διαδι-
κασία δεν θέλουν σύνορα, δεν τους συμφέρουν τα σύνορα και οι έλεγχοι, τα οποία ούτως ή άλλως δεν πρέπει να υπάρχουν σε μια πραγματική και ενιαία αυτοκρατορία. Από την άλλη, οι «αλληλέγγυοι» επαναστάτες θεωρούν χρέος τους απέναντι στα ανθρωπιστικά ιδεώδη το να υπερασπιστούν τους πρόσφυγες, είτε επιζητώντας το άνοιγμα των συνόρων, τα οποία οι ιδέες τους ούτως ή άλλως λένε πως πρέπει να καταργήσουν, είτε υποστηρίζοντας την (υποχρεωτική...) εγκατάστασή τους στη χώρα και την πλήρη αποκατάστασή τους. Στην περίπτωση αυτή ποιος μετατρέπεται σε όργανο ποιού;

Ο πόλεμος στη Συρία και οι στοχεύσεις του εξαφανίζονται από την εξίσωση. Κανείς δεν ασχολείται μ' αυτόν, όλοι πασχίζουν για να διαχειριστούν το προσφυγικό και να γίνουν συμμέτοχοι στην δήθεν λύση του. Εννοείται πως οι απλοί άνθρωποι που προσπάθησαν εκεί όπου βρίσκονταν να βοηθήσουν, πολύ καλά έπραξαν. Αλλά αυτοί δεν ήταν «αλληλέγγυοι» διαμορφωτές μιας πολιτικής, όπου παίζεται το μέλλον την Ευρώπης. Ήταν απλώς άνθρωποι που έκαναν ό,τι μπορούσαν για άλλους ανθρώπους στη θέση των οποίων είχαν βρεθεί και οι πρόγονοί τους στον παρελθόν. Αυτό είναι εντελώς διαφορετικό. Και τελείως διαφορετικό είναι ξαφνικά να γίνονται «αόρατοι» και να βγαίνουν από το κάδρο αυτοί που προκάλεσαν τον πόλεμο αλλά να «φταίνε» αυτοί που είναι επιφυλακτικοί στο να δεχτούν τους μετανάστες άνευ όρων. Έτσι φτάνουμε σε τραγελαφικές καταστάσεις... Οι Γερμανοί (εννοούμε τους Γερμανούς κρατιστές), η αιχμή του δόρατος της πολιτικής των Αμερικανών στην Ευρώπη, συμμετείχαν κι αυτοί στο να πραγματωθεί ο πόλεμος στη Συρία με τον εξοπλισμό και τη «διοικητική μέριμνα» που παρείχαν στους ισλαμιστές, και οι Γερμανοί είναι οι περισσότερο πρόθυμοι για «ανοιχτά σύνορα», όπως και οι πιο «ανθρωπιστές», εφ' όσον καλοδέχονται τους μετανάστες... Μετατρεπόμενοι έτσι στους καλύτερους συμμάχους του Αλέξη... Του δικού τους Αλέξη εφ' όσον είναι ο Αλέξης των Αμερικανών. Οι Γερμανοί βιομήχανοι ασφαλώς μόνο να κερδίσουν θα έχουν από ένα ανθρώπινο δυναμικό στη διάθεσή τους, το οποίο θα είναι έτοιμο να δουλέψει με το ένα τρίτο (το πολύ) του μισθού ενός Γερμανού. Αντιλαμβάνεται κανείς το τί έχει να γίνει στη Γερμανία;

Και φτάνουμε, σιγά σιγά, στους ισλαμιστές έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ο αρχικός μας συλλογισμός σε σχέση με τους κομμουνιστές.

ποιήσει ή όχι από μια πληροφορία που θα μοιραστεί ή δεν θα μοιραστεί κάποια «υπηρεσία». Από ένα «λάθος» ή «παράλειψη» που θα συμβεί ή δεν θα συμβεί. Ο έλεγχος και χαρτογράφηση των ισλαμιστικών ομάδων από τις Δυτικές υπηρεσίες είναι ενδελεχείς, ήδη από την εποχή του δεύτερου πολέμου στο Ιράκ.

Πολύ δε περισσότερο σήμερα που οι ισλαμιστές είναι οι βασικοί τους σύμμαχοι. Σ' αυτήν την ιστορία γιατί κάποιοι Ευρωπαίοι να μην επιδιώξουν σήμερα μια προνομιακή εξομάλυνση των σχέσεών τους με τους Ρώσους, την ώρα που ήδη βλέπουν τον κοινωνικό αντίκτυπο που έχει πάνω τους ο διεθνής πόλεμος στον οποίο συμμετέχουν; Ας τολμήσουν. Το αίμα θα αρχίσει να κυλάει, στο Παρίσι και αλλού...

Οι ισλαμιστές, λοιπόν, αναλαμβάνουν τον ρόλο

ρου αυτόνομου ελέγχου των κοινωνιών. Με τη διασπορά ακόμη μεγαλύτερης σύγχυσης, που προστίθεται στη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό της οικονομικής «κρίσης». «Στην απόπειρα διάλυσης της συνοχής της Ευρώπης θα απαντήσουμε με περισσότερη Ευρώπη» είναι η καραμέλα. Όπερ σημαίνει, πως η βίαιη ενοποίηση που πυροδοτήθηκε με την κατευθυνόμενη οικονομική κρίση, θα ολοκληρωθεί τώρα σε συνθήκες που προσιδιάζουν σε «πραγματικό» πόλεμο. «Επαναστατικός μετασχηματισμός» μιας κοινωνίας δίχως πολεμικές συνθήκες που να οδηγούν σε προμελετημένα αδιέξοδα, δεν γίνεται. Μέσα σε συνθήκες χάους κερδίζουν αυτοί που έχουν από πριν «έτοιμο» ένα σχέδιο «εξόδου» και «λύσης». Όλοι οι υπόλοιποι απλώς αλληλοσπαράσσονται μεταξύ τους. Όπως κάποιοι γνώριζαν -αποδεδειγμένα- το τί θα συμβεί μετά τον 2ο Παγκόσμιο, έτσι κάποιοι γνωρίζουν και τώρα.

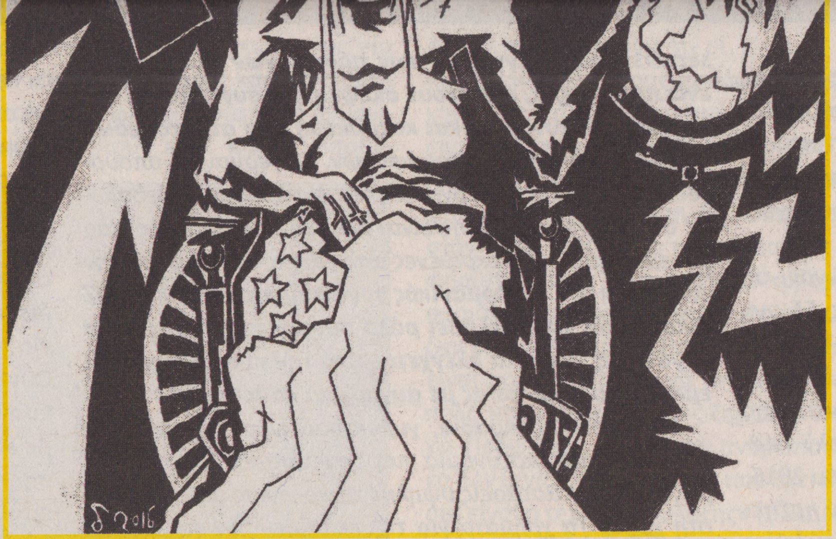
Τα καθοδηγούμενα μεταναστευτικά ρεύματα, λοιπόν, εκτός των άλλων δίνουν και το αναγκαίο έδαφος και στους «ακραίους» να μετακινούνται στην Ευρώπη. Δικαιολογείται έτσι η παρουσία τους ως «αναπόφευκτη». Τί θα μπορούσε δηλαδή να κάνει κάποιος με αυτό το «αυθόρμητο» πλήθος των δυστυχών; Καμιά «υπηρεσία» και καμιά πολιτική δεν θα βρεθεί υπόλογη απέναντι σε κανέναν. Όποιος είναι σκεπτικιστής ή προβάλλει αντιρρήσεις είναι εξ ορισμού φασίστας και με τη βούλα. Κάτι που, βεβαίως, μπορεί να ισχύει σε λίγες περιπτώσεις, όχι όμως, στις περισσότερες. Έτσι, όμορφα, κάνουν τις δουλειές τους οι παγκοσμιοποιητές.

Με βάση όλα τα παραπάνω, δεν αποτελεί απλή ειρωνεία της τύχης πως την «προστασία» των δικαιωμάτων των εισερχόμενων μουσουλμανικών πληθυσμών την έχουν αναλάβει οι κάτοχοι της σχετικής τεχνογνωσίας, δηλαδή κάποιοι αριστεροί. Οι «ισλαμιστές» του πάλαι ποτέ παρελθόντος... Αυτοί θα αναλάβουν να ξεχωρίσουν και τους λίγους μεταξύ των μεταναστών που θέλουν και μπορούν να αναλάβουν σχετικούς ρόλους ενσωματώνοντάς τους. Διδάσκοντάς τους την βασική τεχνογνωσία της Αριστερής εκδοχής της εξουσίας: το πώς να γίνεσαι θύτης παριστάνοντας το θύμα. Αυτοί θα διεκδικήσουν για λογαριασμό τους την κατασκευή τζαμιών, στο όνομα της «θρησκευτικής ελευθερίας» την ώρα που οι ίδιοι καταφέρονται κατά της θρησκείας. Αυτοί θα διεκδικήσουν την «ανοχή» για λογαριασμό τους την ώρα που γνωρίζουν πως κάποιοι δεν «προορίζονται» να επιδείξουν καμία απολύτως

είχαν βρεθεί και οι πρόγονοί τους στον παρελθόν. Αυτό είναι εντελώς διαφορετικό. Και τελείως διαφορετικό είναι ξαφνικά να γίνονται «αόρατοι» και να βγαίνουν από το κάδρο αυτοί που προκάλεσαν τον πόλεμο αλλά να «φταίνε» αυτοί που είναι επιφυλακτικοί στο να δεχτούν τους μετανάστες άνευ όρων. Έτσι φτάνουμε σε τραγελαφικές καταστάσεις... Οι Γερμανοί (εννοούμε τους Γερμανούς κρατιστές), η αιχμή του δόρατος της πολιτικής των Αμερικανών στην Ευρώπη, συμμετείχαν κι αυτοί στο να πραγματωθεί ο πόλεμος στη Συρία με τον εξοπλισμό και τη «διοικητική μέριμνα» που παρείχαν στους ισλαμιστές, και οι Γερμανοί είναι οι περισσότερο πρόθυμοι για «ανοιχτά σύνορα», όπως και οι πιο «ανθρωπιστές», εφ' όσον καλοδέχονται τους μετανάστες... Μετατρεπόμενοι έτσι στους καλύτερους συμμάχους του Αλέξη... Του δικού τους Αλέξη εφ' όσον είναι ο Αλέξης των Αμερικανών. Οι Γερμανοί βιομήχανοι ασφαλώς μόνο να κερδίσουν θα έχουν από ένα ανθρώπινο δυναμικό στη διάθεσή τους, το οποίο θα είναι έτοιμο να δουλέψει με το ένα τρίτο (το πολύ) του μισθού ενός Γερμανού. Αντιλαμβάνεται κανείς το τί έχει να γίνει στη Γερμανία;

Και φτάνουμε, σιγά σιγά, στους ισλαμιστές έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ο αρχικός μας συλλογισμός σε σχέση με τους κομμουνιστές.

Οι τρομοκρατικές επιθέσεις των «ιπποτών του θεού» στην Ευρώπη, στη Γαλλία, στις Βρυξέλλες και ποιος ξέρει που αλλού στο μέλλον, ήδη αποτελούν το νέο «σκιάχτρο» της ηπείρου. Ένα «σκιάχτρο» το οποίο δεν ήταν δυνατό να δημιουργηθεί με μόνες τις δυνατότητες των ισλαμιστών. Στο διεθνή πόλεμο που διεξάγεται στη Συρία και ήδη επεκτείνεται στην Ουκρανία αλλά και στο Ναγκόρνο Καραμπάχ, θέτοντας στο τραπέζι το σύνολο των ανοιχτών κυριαρχικών ζητημάτων, οι συμμαχίες οφείλουν να κρατούνται συμπαγείς. Έχουμε ξαναγράψει πως πολλοί κορυφαίοι εξουσιαστές παίζουν κυριολεκτικά το μέλλον τους σ' αυτήν την ιστορία και το εννοούμε. Καθώς συνεχίζεται και επεκτείνεται ο πόλεμος δεν θα επιτραπεί σε κάποιον «σύμμαχο» να «αλληθωρίσει» προς άλλη κατεύθυνση. Η απειλή πρέπει να είναι πειστική και όχι φούμαρα, κατά τον ίδιο τρόπο που η κομμουνιστική απειλή του παρελθόντος όφειλε να είναι πειστική. «Πειστική απειλή» απλούστατα σημαίνει πολύ δε περισσότερο σήμερα που οι ισλαμιστές είναι οι βασικοί τους σύμμαχοι. Σ' αυτήν την ιστορία γιατί κάποιοι Ευρωπαίοι να μην επιδιώξουν σήμερα μια προνομιακή εξομάλυνση των σχέσεών τους με τους Ρώσους, την ώρα που ήδη βλέπουν τον κοινωνικό αντίκτυπο που έχει πάνω τους ο διεθνής πόλεμος στον οποίο συμμετέχουν; Ας τολμήσουν. Το αίμα θα αρχίσει να κυλάει, στο Παρίσι και αλλού...

Οι ισλαμιστές, λοιπόν, αναλαμβάνουν τον ρόλο εκείνων που απειλούν για άλλη μια φορά την Ευρώπη· όχι απλώς με ελεγχόμενη οικονομική-πολιτική αποσταθεροποίηση, όπως συνέβαινε παλιότερα με τους κομμουνιστές, αλλά ακόμη χειρότερα με πόλεμο που έχει θρησκευτικά και πολιτιστικά χαρακτηριστικά, όπως ονειρεύονταν κάποιοι Δυτικοί ψευδο-φιλόσοφοι του «ανασχηματισμού της παγκόσμιας τάξης» στο τέλος της δεκαετίας του 1990. Ο «εχθρός» έχει σκληρότερο πρόσωπο απ' ό,τι πριν. Δεν χάνει την ώρα του με το να ισχυρίζεται πως πολεμά για την ελευθερία και την κοινωνική δικαιοσύνη, όπως ψευδεπίγραφα μπορούσαν να ισχυρίζονται τα κομμουνιστικά κόμματα του παρελθόντος για να ελέγχουν όσους ήλπιζαν έστω σε κάτι καλύτερο. Σαρία, τελεία και παύλα, κι όποιος διαφωνεί θα δοκιμάσει το μαχαίρι του δημίου. Οι πολεμικές συνθήκες στο εσωτερικό κοινωνικών χώρων που εδώ και καιρό δεν είναι μαθημένοι στον πόλεμο και το αίμα, δημιουργεί άπειρες δυνατότητες εκμετάλλευσης. Με πρώτη και

αυτό το «αυθόρμητο» πλήθος των δυστυχών. Καμιά «υπηρεσία» και καμιά πολιτική δεν θα βρεθεί υπόλογη απέναντι σε κανέναν. Όποιος είναι σκεπτικιστής ή προβάλλει αντιρρήσεις είναι εξ ορισμού φασίστας και με τη βούλα. Κάτι που, βεβαίως, μπορεί να ισχύει σε λίγες περιπτώσεις, όχι όμως, στις περισσότερες. Έτσι, όμορφα, κάνουν τις δουλειές τους οι παγκοσμιοποιητές.

Με βάση όλα τα παραπάνω, δεν αποτελεί απλή ειρωνεία της τύχης πως την «προστασία» των δικαιωμάτων των εισερχόμενων μουσουλμανικών πληθυσμών την έχουν αναλάβει οι κάτοχοι της σχετικής τεχνογνωσίας, δηλαδή κάποιοι αριστεροί. Οι «ισλαμιστές» του πάλαι ποτέ παρελθόντος... Αυτοί θα αναλάβουν να ξεχωρίσουν και τους λίγους μεταξύ των μεταναστών που θέλουν και μπορούν να αναλάβουν σχετικούς ρόλους ενσωματώνοντάς τους. Διδάσκοντάς τους την βασική τεχνογνωσία της Αριστερής εκδοχής της εξουσίας: το πώς να γίνεσαι θύτης παριστάνοντας το θύμα. Αυτοί θα διεκδικήσουν για λογαριασμό τους την κατασκευή τζαμιών, στο όνομα της «θρησκευτικής ελευθερίας» την ώρα που οι ίδιοι καταφέρονται κατά της θρησκείας. Αυτοί θα διεκδικήσουν την «ανοχή» για λογαριασμό τους την ώρα που γνωρίζουν πως κάποιοι δεν «προορίζονται» να επιδείξουν καμία απολύτως «ανοχή» αλλά μισούν τους αλλόθρησκους. Και όλα αυτά θα φανερωθούν στην πλάτη της πλειονότητας του δυστυχούς πλήθους ανώνυμων μουσουλμάνων προσφύγων-μεταναστών που κάποιοι τους υποσχέθηκαν στον ήλιο μοίρα, αφού πρώτα τους απέτρεψαν από το να έχουν στον τόπο τους την οποιαδήποτε μοίρα. Κατάσταση σχεδόν ανίκητη...

Όσοι επιθυμούν μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα να κάνουν ο,τιδήποτε, ας δουν πρώτα το σύνολο του σχεδιασμού. Η γνώση αυτή δεν αναιρεί την απλή (και μη φωνάσκουσα...) ανθρώπινη αλληλεγγύη. Πιθανόν να α-ναιρεί, όμως, την κατάσταση θυματοποίησης όλων μας, γηγενών και προσφύγων. Η κατάσταση με το προσφυγικό δεν επιδέχεται παρά μόνον μια λύση: τον τερματισμό του πολέμου και τη δυνατότητα επιστροφής των ανθρώπων στον τόπο τους. Άρα, όσοι επιθυμούν να πιέσουν ας το πράξουν προς τα εκεί. Οτιδήποτε άλλο είναι εκ του πονηρού.

Θ.

ΡΙΤΣΩΝΑ:

Η Εργολαβία και οι σύγχρονοι «ανθρωποφύλακες»

Στο χώρο του πρώην στρατοπέδου της Αεροπορίας, στη Ριτσώνα, στα διοικητικά όρια μεταξύ Ευβοίας και Βοιωτίας, έχει στηθεί από την κυβέρνηση «κέντρο προσωρινής φιλοξενίας». Ένα «κέντρο» που ούτε φιλόξενο είναι ούτε προσωρινό. Και δεν θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά, από τη στιγμή που οι προτεραιότητες και οι στόχοι της κυβέρνησης ευθυγραμμίζονται στα πλαίσια των αποφάσεων που λαμβάνονται εντός των Συνόδων Κορυφής και άλλων οργάνων της ΕΕ. Και είναι εκείνες οι αποφάσεις που φέρουν την πρωθυπουργική υπογραφή και δεν προσφέρουν, σε κανένα ενεργό κομματικό στέλεχος του Σύριζα, την δυνατότητα να νιώθει και πολύ άνετα με έννοιες όπως η αλληλεγγύη.

Φιλανθρωπία, φυσικά και ο καθείς μπορεί να δείχνει και να επιδεικνύει. Άλλωστε και οι μεγαλύτεροι καπιταλιστές ανέκαθεν είχαν κι από ένα ίδρυμα που έτρεχε θέματα φιλανθρωπίας. Όμως, άβυσσος χωρίζει τις έννοιες *αλληλεγγύη-συμπαράσταση* ή *φιλοξενία-φιλανθρωπία*. Όταν, λοιπόν, κάποιος συμμετέχει και συ-στοιχίζεται πίσω από τις αποφάσεις που φέρουν αρνητικό πρόσημο για δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους (ιθαγενείς και πρόσφυγες) έχει κάνει τις επιλογές του.

Πριν δούμε, όμως, την περίπτωση της Ριτσώνας, ας δούμε τις πρόσφατες άγνωστες αποφάσεις της ΕΕ για τους πρόσφυγες του Σουδάν, που θα μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε καλύτερα τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στα ελληνικά «κέντρα»· άλλωστε οι αποφάσεις της ΕΕ για τη ροή από τη Τουρκία έχουν γίνει λίγο-πολύ γνωστές. Το Spiegel[1] σε δημοσιευμά του, στις 13 Μαΐου 2016, αποκαλύπτει: *«Σε καμία περίπτωση ο κόσμος δεν πρέπει*

servers* για την εγγραφή των προσφύγων στο Σουδάν, ενώ παράλληλα, υπάρχουν σκέψεις για συγκρότηση συνοριακής αστυνομίας και κατασκευή δύο στρατοπέδων με χώρους κράτησης προσφύγων.** *Το γερμανικό υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης επιβεβαίωσε ότι το σχέδιο δράσης είναι δεσμευτικό, παρ' όλο που δεν υπάρχουν συγκεκριμένες αποφάσεις όσον αφορά την εφαρμογή του.* ***Ο γερμανικός οργανισμός ανάπτυξης, GIZ αναμένεται να αναλάβει ρόλο συντονιστή στο έργο. Η οργάνωση, η οποία ελέγχεται από την κυβέρνηση, έχει εμπειρία συνεργασίας με αυταρχικά καθεστώτα.

Στη Σαουδική Αραβία, για παράδειγμα, η γερμανική ομοσπονδιακή αστυνομία παρέχει εκπαίδευση σε γερμανικές εγκαταστάσεις υψηλής τεχνολογίας που διαθέτει στη χώρα. Τα χρήματα για την εκπαίδευση προέρχονται

καιροσκοπικής συμμορίας. Το έχουμε ξαναγράψει και το επισημαίνουμε ξανά: στο όνομα των προσφύγων και της αλληλεγγύης παίζονται πολλά. Και δεν είναι λίγα τα κοινά σημεία δράσης που υπάρχουν όσον αφορά τους σχεδιασμούς της ΕΕ για την συγκράτησει των προσφυγικών «ροών» στο Σουδάν με εκείνες στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Όπως επίσης, το πόσο γρήγορα εναλλάσσονται οι ρόλοι και οι χαρακτηρισμοί μεταξύ «φίλων» και «εταίρων». Από 'κει που η **Τουρκία** ήταν σύμφωνα με τον **Ντόναλντ Τουσκ**, τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου: **«το καλύτερο παράδειγμα στον κόσμο ως προς τη μεταχείριση των προσφύγων»**, η αποπομπή Νταβούτογλου, που ξύνισε τους ευρωπαίους τυχοδιώκτες, ξέθαψε και έφερε στην επικαιρότητα video κακοποιήσεων προσφύγων στα σύνορα της τουρκίας από στρατιώτες της και καταγγελίες για βιασμούς στους «υποδειγματικούς» μέχρι τότε καταυλισμούς.

Ίσως αρκετοί να θυμούνται ακόμη τις selfie της Μέρκελ με σύριους πρόσφυγες τον Σεπτέμβριο του 2015, όπου η Γερμανία προμοτάριζε την υποδοχή των προσφύγων και ταυτόχρονα άμβλυνε τους κανόνες υποδοχής για τους σύριους υπηκόους, αρνούμενη να τους αναπέμψει στη χώρα εισόδου τους στο ευρωπαϊκό έδαφος. Την ίδια περίοδο η Αυστρία δεχόταν, σε συντονισμό με το Βερολίνο, να διευκολύνει την υποδοχή και τη διέλευση προς τη Γερμανία των χιλιάδων προσφύγων που είχαν εγκλωβιστεί στην Ουγγαρία. Και «πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις» είχαμε απόλυτη μεταστροφή της στάσης των συγκεκριμένων κρατών με απαγορεύσεις εισόδου, φράκτες, αίτημα για κατάργηση της Σένγκεν κ.λπ. Προφανώς οι λόγοι του **willkommen** είχαν ικανοποιηθεί και τα παράλια της Μεσογείου είχαν

ση «κέντρο προσωρινής φιλοξενίας». Ένα «κέντρο» που ούτε φιλόξενο είναι ούτε προσωρινό. Και δεν θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά, από τη στιγμή που οι προτεραιότητες και οι στόχοι της κυβέρνησης ευθυγραμμίζονται στα πλαίσια των αποφάσεων που λαμβάνονται εντός των Συνόδων Κορυφής και άλλων οργάνων της ΕΕ. Και είναι εκείνες οι αποφάσεις που φέρουν την πρωθυπουργική υπογραφή και δεν προσφέρουν, σε κανένα ενεργό κομματικό στέλεχος του Σύριζα, την δυνατότητα να νιώθει και πολύ άνετα με έννοιες όπως η αλληλεγγύη.

Φιλανθρωπία, φυσικά και ο καθείς μπορεί να δείχνει και να επιδεικνύει. Άλλωστε και οι μεγαλύτεροι καπιταλιστές ανέκαθεν είχαν κι από ένα ίδρυμα που έτρεχε θέματα φιλανθρωπίας. Όμως, άβυσσος χωρίζει τις έννοιες *αλληλεγγύη-συμπαράσταση* ή *φιλοξενία-φιλανθρωπία*. Όταν, λοιπόν, κάποιος συμμετέχει και συ-στοιχίζεται πίσω από τις αποφάσεις που φέρουν αρνητικό πρόσημο για δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους (ιθαγενείς και πρόσφυγες) έχει κάνει τις επιλογές του.

Πριν δούμε, όμως, την περίπτωση της Ριτσώνας, ας δούμε τις πρόσφατες άγνωστες αποφάσεις της ΕΕ για τους πρόσφυγες του Σουδάν, που θα μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε καλύτερα τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στα ελληνικά «κέντρα»· άλλωστε οι αποφάσεις της ΕΕ για τη ροή από τη Τουρκία έχουν γίνει λίγο-πολύ γνωστές. Το Spiegel[1] σε δημοσίευμά του, στις 13 Μαΐου 2016, αποκαλύπτει: «*Σε καμία περίπτωση ο κόσμος δεν πρέπει να μάθει τί ειπώθηκε στις συζητήσεις που έλαβαν χώρα στις 23 Μαρτίου, προειδοποίησε η Κομισιόν κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής Μόνιμων Αντιπροσώπων. Η Εκπρόσωπος της ΕΕ για θέματα Εξωτερικής Πολιτικής, Φεντερίκα Μογκερίνι, πρόσθεσε μάλιστα ότι η φήμη της Ευρώπης βρίσκεται σε κίνδυνο. Κορυφαίοι διπλωμάτες συζήτησαν εκείνη την ημέρα σχέδιο, όπου **τα κράτη μέλη της ΕΕ συμφωνούν να συνεργαστούν** με χώρες της Αφρικής, **ακόμα και με δικτατορικά καθεστώτα**, προκειμένου να σταματήσουν τις προσφυγικές ροές προς την Ευρώπη… Από τα πρακτικά των συνεδριάσεων της 23ης Μαρτίου και πρόσθετα διαβαθμισμένα έγγραφα που έχει στα χέρια του το Spiegel, αλλά και ο γερμανικός τηλεοπτικός σταθμός ARD, προκύπτει ότι βασικός στόχος του σχεδίου είναι η προστασία των συνόρων. Για αυτό τον σκοπό, πρέπει να παραχωρηθεί εξοπλισμός στις εν λόγω χώρες… Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης έχει εκδώσει ένταλμα σύλληψης κατά του Προέδρου του Σουδάν, Ομάρ αλ Μπασίρ, ο*

servers για την εγγραφή των προσφύγων στο Σουδάν, ενώ παράλληλα, υπάρχουν σκέψεις για συγκρότηση συνοριακής αστυνομίας και κατασκευή δύο στρατοπέδων με χώρους κράτησης προσφύγων.** Το γερμανικό υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης επιβεβαίωσε ότι το σχέδιο δράσης είναι δεσμευτικό, παρ' όλο που δεν υπάρχουν συγκεκριμένες αποφάσεις όσον αφορά την εφαρμογή του. **Ο γερμανικός οργανισμός ανάπτυξης, GIZ αναμένεται να αναλάβει ρόλο συντονιστή στο έργο. Η οργάνωση, η οποία ελέγχεται από την κυβέρνηση, έχει εμπειρία συνεργασίας με αυταρχικά καθεστώτα.

Στη Σαουδική Αραβία, για παράδειγμα, η γερμανική ομοσπονδιακή αστυνομία παρέχει εκπαίδευση σε γερμανικές εγκαταστάσεις υψηλής τεχνολογίας που διαθέτει στη χώρα. Τα χρήματα για την εκπαίδευση προέρχονται άμεσα από τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό… Τα τελευταία χρόνια, η Ευρώπη είχε αναλάβει την ευθύνη για όσους αναζητούν προστασία σε τρίτες χώρες, όπως το Μαρόκο, την Ουκρανία και, πιο πρόσφατα, την Τουρκία.

*Τώρα, με το σχέδιο που ετοιμάζει σε συνεργασία με τον πρόεδρο του Σουδάν, η δουλειά του ελέγχου του προσφυγικού παραχωρείται σε έναν πολιτικό, ο οποίος φέρεται να εμπλέκεται σε εγκλήματα πολέμου που αποσταθεροποίησε την περιοχή και οδήγησε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τη χώρα τους… Αναλυτές εκφράζουν αμφιβολίες για το αν ο ηγέτης του Σουδάν, Αλ - Μπασίρ, είναι έτοιμος να λάβει σοβαρά μέτρα κατά των διακινητών. Το Human Rights Watch υποστηρίζει ότι **η αστυνομία και ο στρατός** έχουν **πουλήσει πρόσφυγες** στους λεγόμενους διακινητές.*

Εν τω μεταξύ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει προειδοποιήσει τους πρέσβεις της ΕΕ για το ότι το Σουδάν ενδιαφέ-

κοινά σημεία δράσης που υπάρχουν όσον αφορά τους σχεδιασμούς της ΕΕ για την συγκράτησει των προσφυγικών «ροών» στο Σουδάν με εκείνες στην Τουρκία και στην Ελλάδα. Όπως επίσης, το πόσο γρήγορα εναλλάσσονται οι ρόλοι και οι χαρακτηρισμοί μεταξύ «φίλων» και «εταίρων». Από 'κει που η **Τουρκία** ήταν σύμφωνα με τον **Ντόναλντ Τουσκ**, τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου: **«το καλύτερο παράδειγμα στον κόσμο ως προς τη μεταχείριση των προσφύγων»**, η αποπομπή Νταβούτογλου, που ξύνισε τους ευρωπαίους τυχοδιώκτες, ξέθαψε και έφερε στην επικαιρότητα video κακοποιήσεων προσφύγων στα σύνορα της τουρκίας από στρατιώτες της και καταγγελίες για βιασμούς στους «υποδειγματικούς» μέχρι τότε καταυλισμούς.

Ίσως αρκετοί να θυμούνται ακόμη τις selfie της Μέρκελ με σύριους πρόσφυγες τον Σεπτέμβριο του 2015, όπου η Γερμανία προμοτάριζε την υποδοχή των προσφύγων και ταυτόχρονα άμβλυνε τους κανόνες υποδοχής για τους σύριους υπηκόους, αρνούμενη να τους αναπέμψει στη χώρα εισόδου τους στο ευρωπαϊκό έδαφος. Την ίδια περίοδο η Αυστρία δεχόταν, σε συντονισμό με το Βερολίνο, να διευκολύνει την υποδοχή και τη διέλευση προς τη Γερμανία των χιλιάδων προσφύγων που είχαν εγκλωβιστεί στην Ουγγαρία. Και «πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις» είχαμε απόλυτη μεταστροφή της στάσης των συγκεκριμένων κρατών με απαγορεύσεις εισόδου, φράκτες, αίτημα για κατάργηση της Σένγκεν κ.λπ. Προφανώς οι λόγοι του **willkommen** είχαν ικανοποιηθεί και τα παράλια της Μεσογείου είχαν συνωστισθεί…

Στα καθ' ημάς, τώρα. Στο πρώην **στρατόπεδο Ριτσώνας**, περίπου 700 πρόσφυγες διαμένουν σε έναν χώρο απολύτως ακατάλληλο για σοβαρή και ουσιαστική δομή διαμονής εκατοντάδων ανθρώπων. Την λειτουργία τού συγκεκριμένου κέντρου από την πρώτη στιγμή την είχαν αναλάβει στελέχη του Σύριζα σε συνεργασία με το στρατό, όπου ο ρόλος τους εξ αρχής ήταν συγκεντρωτικός. Χωρίς ίχνος υπερβολής: το κράτος αποφάσισε για το χώρο, το κόμμα μέσω των στελεχών του ανέλαβε την εγκατάσταση-διαχείριση μέχρι την εδραίωση μιας κατάστασης που θα ήταν απόλυτα ελεγχόμενη από τους ίδιους· και τη λειτουργία, εν συνεχεία, αναλαμβάνει και τυπικά μια φιλοκυβερνητική «ΜΚΟ». Η συγκεκριμένη οργάνωση, «Δίκτυο Αντίστασης και Αλληλεγγύης Χαλκίδας», ξεκίνησε τη δράση της στη Χαλκίδα πριν από μερικά χρόνια, με την έναρξη της «κρίσης» από πολίτες της περιοχής, κυρίως

και οι μεγαλύτεροι καπιταλιστές ανέκαθεν είχαν κι από ένα ίδρυμα που έτρεχε θέματα φιλανθρωπίας. Όμως, άβυσσος χωρίζει τις έννοιες *αλληλεγγύη-συμπαράσταση* ή *φιλοξενία-φιλανθρωπία*. Όταν, λοιπόν, κάποιος συμμετέχει και συ-στοιχίζεται πίσω από τις αποφάσεις που φέρουν αρνητικό πρόσημο για δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους (ιθαγενείς και πρόσφυγες) έχει κάνει τις επιλογές του.

Πριν δούμε, όμως, την περίπτωση της Ριτσώνας, ας δούμε τις πρόσφατες άγνωστες αποφάσεις της ΕΕ για τους πρόσφυγες του Σουδάν, που θα μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε καλύτερα τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στα ελληνικά «κέντρα»· άλλωστε οι αποφάσεις της ΕΕ για τη ροή από τη Τουρκία έχουν γίνει λίγο-πολύ γνωστές. Το Spiegel[1] σε δημοσίευμά του, στις 13 Μαΐου 2016, αποκαλύπτει: «*Σε καμία περίπτωση ο κόσμος δεν πρέπει να μάθει τί ειπώθηκε στις συζητήσεις που έλαβαν χώρα στις 23 Μαρτίου, προειδοποίησε η Κομισιόν κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής Μόνιμων Αντιπροσώπων. Η Εκπρόσωπος της ΕΕ για θέματα Εξωτερικής Πολιτικής, Φεντερίκα Μογκερίνι, πρόσθεσε μάλιστα ότι η φήμη της Ευρώπης βρίσκεται σε κίνδυνο. Κορυφαίοι διπλωμάτες συζήτησαν εκείνη την ημέρα σχέδιο, όπου* ***τα κράτη μέλη της ΕΕ συμφωνούν να συνεργαστούν*** *με χώρες της Αφρικής,* ***ακόμα και με δικτατορικά καθεστώτα****, προκειμένου να σταματήσουν τις προσφυγικές ροές προς την Ευρώπη... Από τα πρακτικά των συνεδριάσεων της 23ης Μαρτίου και πρόσθετα διαβαθμισμένα έγγραφα που έχει στα χέρια του το Spiegel, αλλά και ο γερμανικός τηλεοπτικός σταθμός ARD, προκύπτει ότι βασικός στόχος του σχεδίου είναι η προστασία των συνόρων. Για αυτό τον σκοπό, πρέπει να παραχωρηθεί εξοπλισμός στις εν λόγω χώρες... Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης έχει εκδώσει ένταλμα σύλληψης κατά του* ***Προέδρου του Σουδάν, Ομάρ αλ-Μπασίρ, ο οποίος αντιμετωπίζει κατηγορίες για τον ρόλο του στη γενοκτονία και για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας στη σύγκρουση του Νταρφούρ****. Παράλληλα, οι Ηνωμένες Πολιτείες κατηγορούν τη χώρα για την παροχή οικονομικής βοήθειας σε τρομοκράτες.* ***Παρ' όλα αυτά****, τα έγγραφα που σχετίζονται με το έργο,* ***δείχνουν ότι η Ευρώπη επιθυμεί να στείλει φωτογραφικές μηχανές, σαρωτές και servers για την εγγραφή των προσφύγων στο Σουδάν, ενώ παράλληλα, υπάρχουν σκέψεις για συγκρότηση συνοριακής αστυνομίας και κατασκευή δύο στρατοπέδων με χώρους κράτησης προσφύγων.*** *Το γερμανικό υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης επιβεβαίωσε ότι το σχέδιο δράσης είναι δεσμευτικό, παρ' όλο που δεν υπάρχουν συγκεκριμένες αποφάσεις όσον αφορά την εφαρμογή του.* ***Ο γερμανικός οργανισμός ανάπτυξης, GIZ αναμένεται να αναλάβει ρόλο συντονιστή στο έργο. Η οργάνωση, η οποία ελέγχεται από την κυβέρνηση, έχει εμπειρία συνεργασίας με αυταρχικά καθεστώτα.***

Στη Σαουδική Αραβία, για παράδειγμα, η γερμανική ομοσπονδιακή αστυνομία παρέχει εκπαίδευση σε γερμανικές εγκαταστάσεις υψηλής τεχνολογίας που διαθέτει στη χώρα. Τα χρήματα για την εκπαίδευση προέρχονται άμεσα από τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό... Τα τελευταία χρόνια, η Ευρώπη είχε αναλάβει την ευθύνη για όσους αναζητούν προστασία σε τρίτες χώρες, όπως το Μαρόκο, την Ουκρανία και, πιο πρόσφατα, την Τουρκία.

Τώρα, με το σχέδιο που ετοιμάζει σε συνεργασία με τον πρόεδρο του Σουδάν, η δουλειά του ελέγχου του προσφυγικού παραχωρείται σε έναν πολιτικό, ο οποίος φέρεται να εμπλέκεται σε εγκλήματα πολέμου που αποσταθεροποίησε την περιοχή και οδήγησε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τη χώρα τους... Αναλυτές εκφράζουν αμφιβολίες για το αν ο ηγέτης του Σουδάν, Αλ - Μπασίρ, είναι έτοιμος να λάβει σοβαρά μέτρα κατά των διακινητών. Το Human Rights Watch υποστηρίζει ότι ***η αστυνομία και ο στρατός*** *έχουν* ***πουλήσει πρόσφυγες*** *στους λεγόμενους διακινητές.*

Εν τω μεταξύ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει προειδοποιήσει τους πρέσβεις της ΕΕ για το ότι το Σουδάν ενδιαφέρεται πρωτίστως για την εικόνα του στο εξωτερικό. Η Γερμανία και τα άλλα κράτη μέλη της ΕΕ, ωστόσο, φέρονται να έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν σε συμφωνία. ***Οι σουδανικές αρχές έχουν ανακοινώσει πλήθος επισκέψεων από επίσημες αντιπροσωπείες της Γερμανίας τις τελευταίες εβδομάδες, με κύριο αντικείμενο την κατασκευή των κλειστών στρατοπέδων».***[2]

Με αυτά τα ανθρωπόμορφα τέρατα, λοιπόν, «κάνει χωριό» ο Τσίπρας, εφαρμόζοντας ομερτά και λογικές

ες για βιασμούς στους «υποδειγματικούς» μέχρι τότε καταυλισμούς.

Ίσως αρκετοί να θυμούνται ακόμη τις selfie της Μέρκελ με σύριους πρόσφυγες τον Σεπτέμβριο του 2015, όπου η Γερμανία προμοτάριζε την υποδοχή των προσφύγων και ταυτόχρονα άμβλυνε τους κανόνες υποδοχής για τους σύριους υπηκόους, αρνούμενη να τους αναπέμψει στη χώρα εισόδου τους στο ευρωπαϊκό έδαφος. Την ίδια περίοδο η Αυστρία δεχόταν, σε συντονισμό με το Βερολίνο, να διευκολύνει την υποδοχή και τη διέλευση προς τη Γερμανία των χιλιάδων προσφύγων που είχαν εγκλωβιστεί στην Ουγγαρία. Και «πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις» είχαμε απόλυτη μεταστροφή της στάσης των συγκεκριμένων κρατών με απαγορεύσεις εισόδου, φράκτες, αίτημα για κατάργηση της Σένγκεν κ.λπ. Προφανώς οι λόγοι του **willkommen** είχαν ικανοποιηθεί και τα παράλια της Μεσογείου είχαν συνωστισθεί...

Στα καθ' ημάς, τώρα. Στο πρώην **στρατόπεδο Ριτσώνας**, περίπου 700 πρόσφυγες διαμένουν σε έναν χώρο απολύτως ακατάλληλο για σοβαρή και ουσιαστική δομή διαμονής εκατοντάδων ανθρώπων. Την λειτουργία τού συγκεκριμένου κέντρου από την πρώτη στιγμή την είχαν αναλάβει στελέχη του Σύριζα σε συνεργασία με το στρατό, όπου ο ρόλος τους εξ αρχής ήταν συγκεντρωτικός. Χωρίς ίχνος υπερβολής: το κράτος αποφάσισε για το χώρο, το κόμμα μέσω των στελεχών του ανέλαβε την εγκατάσταση-διαχείριση μέχρι την εδραίωση μιας κατάστασης που θα ήταν απόλυτα ελεγχόμενη από τους ίδιους· και τη λειτουργία, εν συνεχεία, αναλαμβάνει και τυπικά μια φιλοκυβερνητική «ΜΚΟ». Η συγκεκριμένη οργάνωση, «Δίκτυο Αντίστασης και Αλληλεγγύης Χαλκίδας», ξεκίνησε τη δράση της στη Χαλκίδα πριν από μερικά χρόνια, με την έναρξη της «κρίσης» από πολίτες της περιοχής, κυρίως αριστερής απόχρωσης.

Ας δούμε τί αναφέρει ένα από τα πρώτα μέλη της συγκεκριμένης ομάδας, σε δημόσια ανακοίνωσή του πρόσφατα, στον τοπικό τύπο: «*Λίγους μήνες μετά το «σκούπισμα» των πλατειών της λαϊκής αγανάκτησης, το καλοκαίρι του 2011, από το μνημονιακό κράτος έκτακτης ανάγκης, κάποιοι συμπολίτες μας ξεκινήσαμε μια πρωτοβουλία, αναζητώντας ένα μονοπάτι συνέχισης της αντίστασης, με αιχμή τότε τα χαράτσια και τις διακοπές της ηλεκτροδότησης σε εξαθλιωμένες οικογένειες. Αυτή η πρωτοβουλία μορφοποιήθηκε στο «Δίκτυο Αντίστασης και Αλληλεγγύ-*

1. http://www.spiegel.de/international/world/eu-to-work-with-despot-in-sudan-to-keep-refugees-out-a-1092328.html

2. Πηγές: spiegel.de, thepressproject.gr.

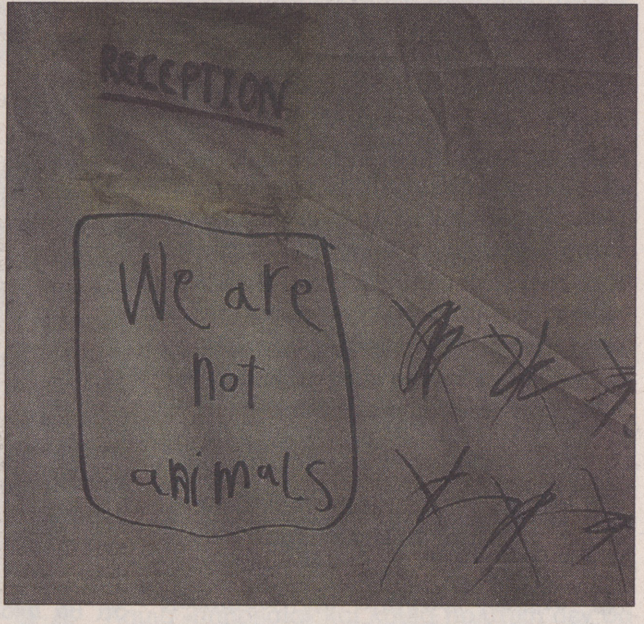
ης Χαλκίδας». Το εγχείρημα αυτό είχε εγγεγραμμένο στο dna του τον κινηματικό χαρακτήρα και διακήρυττε πως η αλληλεγγύη προς τους ασθενέστερους είχε νόημα όταν οργάνωνε πρωτίστως την ***ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ*** *απέναντι στη μνημονιακή βαρβαρότητα. Αλλοιώς υπήρχαν και τα τσάγια της ενορίας. Στην συνέχεια, όμως, και ως ένα σημείο σταδιακά, το μόρφωμα αυτό μετατράπηκε σε κομματικό «μαγαζί» και σε κορνίζα οικογενειακών φωτό με «κυράδες και φιλάνθρωπους παπάδες», όπου εγγράφονταν οι κάθε λογής υποθήκες για βο(υ)λευτιλίκια και μικρομέγαλους παραγοντισμούς...*

Είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, γιατί σκούζουν τα «οικόσιτα» του Δικτύου όταν τους ασκείται κριτική... Αλλά, για να επιβεβαιώσουν πως ο πάτος έχει κι άλλο κατήφορο, καταγγέλλουν κιόλας εκείνους, λέει, που «παρασύρουν τους πρόσφυγες σε υποκινούμενες κινητοποιήσεις επικίνδυνες τόσο για την υγεία αυτών όσο και την εύρυθμη λειτουργία του κέντρου»... Ακούστε το, λοιπόν: η κυβέρνηση και ο αρχηγός σας υπέγραψε, μαζί με τα υπόλοιπα 27 ευρωκαθάρματα, μια συμφωνία ντροπή για το διεθνές δίκαιο, που παραβιάζει κατάφωρα τα δικαιώματα των προσφύγων. Αλληλεγγύη, λοιπόν, στους πρόσφυγες σημαίνει πριν απ' όλα αντίσταση στο καθεστώς των είναι καν κοντά στην ουσία του ενδιαφέροντος μας. Άλλωστε τί ΜΚΟ, δηλαδή Μη Κυβερνητική Οργάνωση, μπορεί να είναι μια οργάνωση-σωματείο που αποτελείται από, επαγγελματικά ή μη, κομματικά στελέχη του κυβερνώντος Σύριζα; Που το γενικό πρόσταγμα στο «κέντρο Ριτσώνας» το **έχει η κόρη και γραμματέας-υπάλληλος του βουλευτή Σύριζα Ευβοίας Γ. Ακριώτη; Η ουσία δεν βρίσκεται στο εάν δίπλα στο «Δίκτυο» υπάρχει ή δεν υπάρχει ο όρος ΜΚΟ, αλλά στο ότι το συγκεκριμένο σωματείο δρα σε αγαστή, καθ' υπόδειξη και απαρέγκλιτη συνεργασία με το κράτος και την υπάρχουσα κυβέρνηση.** Και αυτό δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν και καμμία. Όταν λαμβάνουν χώρα απεργίες πείνας από πρόσφυγες του «κέντρου Ριτσώνας» και δεν στέκεστε συμπαραστάτες (έστω και κριτικά) αλλά το θάβετε επιμελώς σαν είδηση και σε κατ' ιδίαν συζητήσεις «βγάζετε και χολή» του τύπου «το βραδάκι τσιμπολογάνε και κάτι», τότε έχετε αναλάβει το ρόλο που σας έχει καταλογιστεί: Του επίσημου διαχειριστή, για λογαριασμό του κράτους, της λειτουργίας του «κέντρου», ρόλος διαχειριστικός για το χώρο και κατευναστικός και επ' ουδενί ουσιαστικά αλληλέγγυος για τους ανθρώπους που διαβιούν εκεί. Και ας υποθέ-

δεν έχει σχέση με καμία έννοια αλληλεγγύης. Επίσης, αν ο δήμαρχος αρνείται να κάνει αυτό που υποχρεούται, γιατί δεν τον καταγγέλλουν δημόσια όπως οφείλει να πράξει κάθε πραγματικός αλληλέγγυος; Νομίζουμε ότι το πράγμα είναι οφθαλμοφανές: ***έχουν αποφασίσει τη στρατιωτικοποίηση της ζωής των προσφύγων με την προβιά της αλληλεγγύης και χρησιμοποιούν κάθε δικαιολογία ενάντια στην αμφισβήτηση της τοποθεσίας και την μετεγκατάστασή τους σε σπίτια και κτιριακές εγκαταστάσεις μέσα στην πόλη.*** *Η επιβολή, όμως, των όρων ζωής στους άλλους, μάλιστα μέσα σε εξαθλιωτικές συνθήκες και χρησιμοποιώντας χίλιες δυο απαράδεκτες προφάσεις, δεν είναι αλληλεγγύη αλλά* ***η «φιλανθρωπία» του ανθρωποφύλακα απέναντι σε θεωρούμενα κατώτερα όντα».*** Αποκρύπτουν ότι οι ίδιοι δεν θέλουν τους πρόσφυγες μέσα ή κοντά στη πόλη διότι πιστεύουν ότι έτσι θα επωμιστούν κομματικό κόστος από τους κατοίκους της πόλης. Όσον αφορά, τα περί φασιστών, οι συριζαίοι δεν διατείνονταν στον –προ ανάληψης της εξουσίας– αντιφασιστικό τους αγώνα, ότι με κυβέρνηση σύριζα φασιστικές προκλήσεις και ορδές δεν θα υπάρχουν; Η Ριτσώνα, για αυτούς είναι πολύ κοντά για να την ελέγχουν και πολύ μακριά για να τους ζημιώνει πολιτικά. Προφανώς, ο όρος του ανθρωποφύλακα δεν ξενίζει, αφού εκείνο που έχει σημασία είναι η τεχνική «φύλαξης» (φυλάκισης) και όχι η στολή ή το γκλομπ, που στην πε-

στη Χαλκίδα ***στρατιωτικοί φοβέριζαν τους πρόσφυγες ώστε να μην παραβρεθούν****. Την ίδια στάση εναντίον μας κράτησαν και στις σχέσεις τους με τις ΜΚΟ στις οποίες μας στοχοποίησαν ως δήθεν υποκινητές επεισοδίων ή εξέγερσης και στην πραγματικότητα τούς επέβαλλαν να μην έχουν*

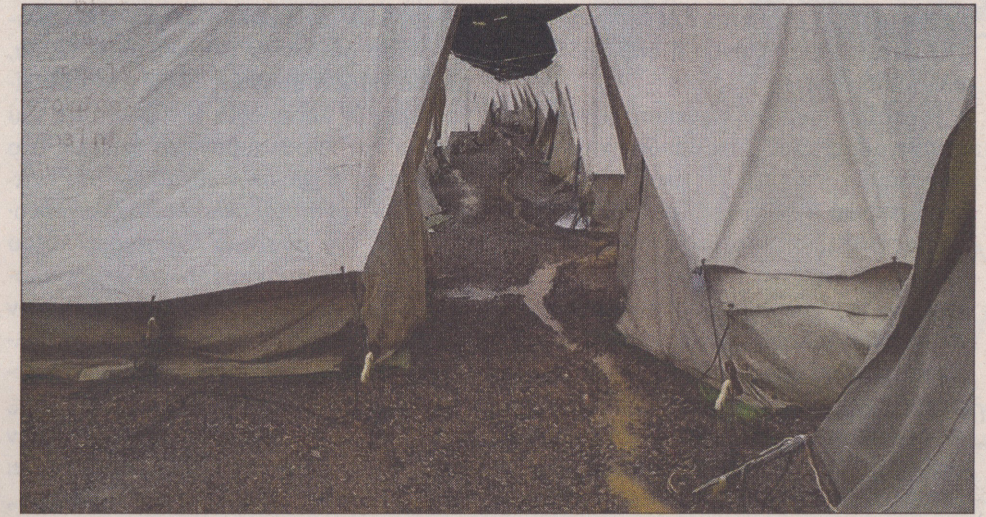

καμμία σχέση μαζί μας», σημειώνει σε ανακοίνωσή της η «Πρωτοβουλία».

Οι συριζαίοι θέλουν να ακούγεται μονάχα η κομματική προπαγάνδα και όχι η αντίθετη φωνή: *«Η ζωή στη Ριτσώνα δεν είναι αυτή που αξίζει σε άνθρωπο», «Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να ζούμε σε σκηνές με φίδια και σκορπιούς», «Έχουμε 15 μέρες να πλυθούμε», «Το φαΐ δεν τρώγεται», «Δεν είναι μέρος για να ζουν άνθρωποι η Ριτσώνα», «στα σκυλιά σας έχετε σπίτια, για τους ανθρώπους σκηνές».* Γνωρίζουν πολύ καλά, ότι **η μεταναστευτική πολιτική παραμένει, αυτό που ήταν πάντα, μία πολύ κερδοφόρα και τεράστια μπίζνα με-**

*χαρακτήρα και διακήρυττε πως η αλληλεγγύη προς τους ασθενέστερους είχε νόημα όταν οργάνωνε πρωτίστως την **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ** απέναντι στη μνημονιακή βαρβαρότητα. Αλλοιώς υπήρχαν και τα τσάγια της ενορίας. Στην συνέχεια, όμως, και ως ένα σημείο σταδιακά, το μόρφωμα αυτό μετατράπηκε σε κομματικό «μαγαζί» και σε κορνίζα οικογενειακών φωτό με «κυράδες και φιλάνθρωπους παπάδες», όπου εγγράφονταν οι κάθε λογής υποθήκες για βο(υ)λευτιλίκια και μικρομέγαλους παραγοντισμούς...*

Είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, γιατί σκούζουν τα «οικόσιτα» του Δικτύου όταν τους ασκείται κριτική... Αλλά, για να επιβεβαιώσουν πως ο πάτος έχει κι άλλο κατήφορο, καταγγέλλουν κιόλας εκείνους, λέει, που «παρασύρουν τους πρόσφυγες σε υποκινούμενες κινητοποιήσεις επικίνδυνες τόσο για την υγεία αυτών όσο και την εύρυθμη λειτουργία του κέντρου»... Ακούστε το, λοιπόν: η κυβέρνηση και ο αρχηγός σας υπέγραψε, μαζί με τα υπόλοιπα 27 ευρωκαθάρματα, μια συμφωνία ντροπή για το διεθνές δίκαιο, που παραβιάζει κατάφωρα τα δικαιώματα των προσφύγων. Αλληλεγγύη, λοιπόν, στους πρόσφυγες σημαίνει πριν απ' όλα αντίσταση στο καθεστώς των

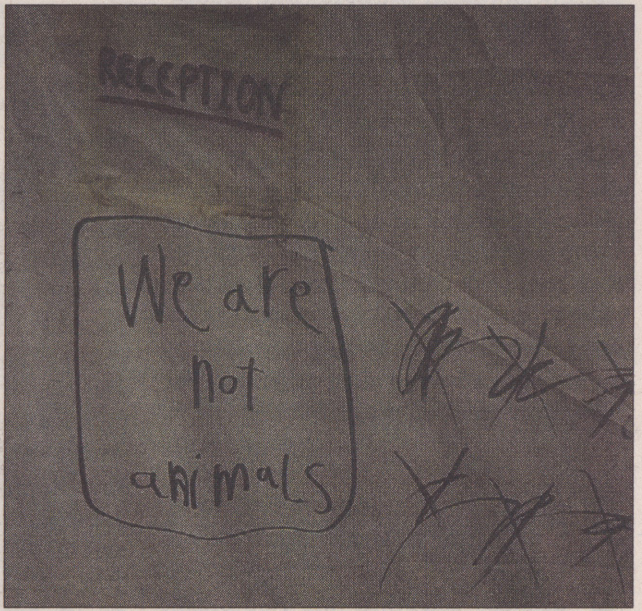
*«προαναχωρητικών» στρατοπέδων συγκέντρωσης. **Ο ρόλος σας είναι απλώς ο ρόλος του ανθρωποφύλακα. Τουλάχιστον το χαρτζιλίκι αξίζει τον κόπο;»***

Αργά αλλά σταθερά, λοιπόν, οι συρι-

Κυβερνητική Οργάνωση, μπορεί να είναι μια οργάνωση-σωματείο που αποτελείται από, επαγγελματικά ή μη, κομματικά στελέχη του κυβερνώντος Σύριζα; Που το γενικό πρόσταγμα στο «κέντρο Ριτσώνας» το **έχει η κόρη και γραμματέας-υπάλληλος του βουλευτή Σύριζα Ευβοίας Γ. Ακριώτη; Η ουσία δεν βρίσκεται στο εάν δίπλα στο «Δίκτυο» υπάρχει ή δεν υπάρχει ο όρος ΜΚΟ, αλλά στο ότι το συγκεκριμένο σωματείο δρα σε αγαστή, καθ' υπόδειξη και απαρέγκλιτη συνεργασία με το κράτος και την υπάρχουσα κυβέρνηση.** Και αυτό δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν και καμμία. Όταν λαμβάνουν χώρα απεργίες πείνας από πρόσφυγες του «κέντρου Ριτσώνας» και δεν στέκεστε συμπαραστάτες (έστω και κριτικά) αλλά το θάβετε επιμελώς σαν είδηση και σε κατ' ιδίαν συζητήσεις «βγάζετε και χολή» του τύπου «το βραδάκι τσιμπολογάνε και κάτι», τότε έχετε αναλάβει το ρόλο που σας έχει καταλογιστεί: Του επίσημου διαχειριστή, για λογαριασμό του κράτους, της λειτουργίας του «κέντρου», ρόλος διαχειριστικός για το χώρο και κατευναστικός και επ' ουδενί ουσιαστικά αλληλέγγυος για τους ανθρώπους που διαβιούν εκεί. Και ας υποθέσουμε ότι τρεχούμενο νερό και καλύτερη ποιότητα φαγητού δεν μπορούν να εξασφαλιστούν (υδροφόρα και catering καλύπτουν τις ανάγκες), στοιχειώδης νομική ενημέρωση για τα δικαιώματα και τους

*κάνει αυτό που υποχρεούται, γιατί δεν τον καταγγέλλουν δημόσια όπως οφείλει να πράξει κάθε πραγματικός αλληλέγγυος; Νομίζουμε ότι το πράγμα είναι οφθαλμοφανές: **έχουν αποφασίσει τη στρατιωτικοποίηση της ζωής των προσφύγων με την προβιά της αλληλεγγύης και χρησιμοποιούν κάθε δικαιολογία ενάντια στην αμφισβήτηση της τοποθεσίας και την μετεγκατάστασή τους σε σπίτια και κτιριακές εγκαταστάσεις μέσα στην πόλη.** Η επιβολή, όμως, των όρων ζωής στους άλλους, μάλιστα μέσα σε εξαθλιωτικές συνθήκες και χρησιμοποιώντας χίλιες δυο απαράδεκτες προφάσεις, δεν είναι αλληλεγγύη αλλά **η «φιλανθρωπία» του ανθρωποφύλακα απέναντι σε θεωρούμενα κατώτερα όντα».*** Αποκρύπτουν ότι οι ίδιοι δεν θέλουν τους πρόσφυγες μέσα ή κοντά στη πόλη διότι πιστεύουν ότι έτσι θα επωμιστούν κομματικό κόστος από τους κατοίκους της πόλης. Όσον αφορά, τα περί φασιστών, οι συριζαίοι δεν διατείνονταν στον –προ ανάληψης της εξουσίας– αντιφασιστικό τους αγώνα, ότι με κυβέρνηση σύριζα φασιστικές προκλήσεις και ορδές δεν θα υπάρχουν; Η Ριτσώνα, για αυτούς είναι πολύ κοντά για να την ελέγχουν και πολύ μακριά για να τους ζημιώνει πολιτικά. Προφανώς, ο όρος του ανθρωποφύλακα δεν ξενίζει, αφού εκείνο που έχει σημασία είναι η τεχνική «φύλαξης» (φυλάκισης) και όχι η στολή ή το γκλομπ, που στην περίπτωση αυτή απουσιάζουν, αλλά η άσκηση ψυχολογικής βίας, ώστε οι άνθρωποι να νοιώθουν τρόμο και ανασφάλεια στην περίπτωση που θα επιχειρήσουν να απομακρυνθούν από το χώρο που τους έχουν μαντρώσει.

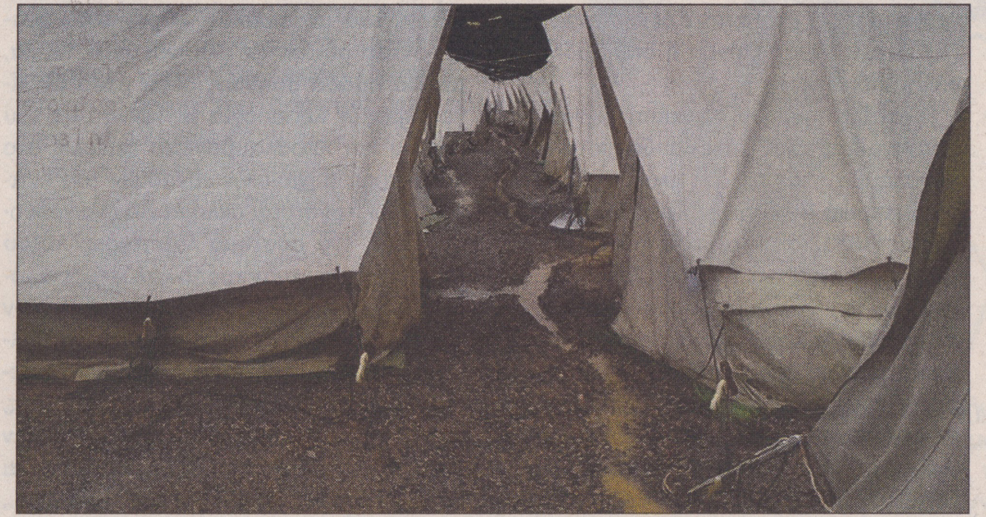
*«Καταγγέλλουμε δημόσια ότι τα μέλη του **"Δικτύου" συμπεριφέρονται στη Ριτσώνα με αυταρχισμό σα να είναι το τσαλίκι τους** (αγγίζοντας στα χέρια ένα*

την ίδια στάση έναντι μας κράτησαν και στις σχέσεις τους με τις ΜΚΟ στις οποίες μας στοχοποίησαν ως δήθεν υποκινητές επεισοδίων ή εξέγερσης και στην πραγματικότητα τούς επέβαλλαν να μην έχουν καμμία σχέση μαζί μας», σημειώνει σε ανακοίνωση της η «Πρωτοβουλία».

Οι συριζαίοι θέλουν να ακούγεται μονάχα η κομματική προπαγάνδα και όχι η αντίθετη φωνή: *«Η ζωή στη Ριτσώνα δεν είναι αυτή που αξίζει σε άνθρωπο», «Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να ζούμε σε σκηνές με φίδια και σκορπιούς», «Έχουμε 15 μέρες να πλυθούμε», «Το φαΐ δεν τρώγεται», «Δεν είναι μέρος για να ζουν άνθρωποι η Ριτσώνα», «στα σκυλιά σας έχετε σπίτια, για τους ανθρώπους σκηνές».* Γνωρίζουν πολύ καλά, ότι **η μεταναστευτική πολιτική παραμένει, αυτό που ήταν πάντα, μία πολύ κερδοφόρα και τεράστια μπίζνα με πολλαπλούς αποδέκτες και οφέλη, τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά.** Όπως επίσης, ότι βάσει των τελευταίων εξελίξεων οι διαδικασίες ασύλου και επανένωσης οικογενειών και συγγενών σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη διαρκεί τουλάχιστον ένα χρόνο, συνεπώς η παραμονή τους είναι εκ των πραγμάτων μακρόχρονη και δεν μπορεί να αποκρύπτεται. Αυτοί που βάφτισαν την τρόικα θεσμούς, τα μνημόνια συμβάσεις

*καθάρματα, μια συμφωνία ντροπή για το διεθνές δίκαιο, που παραβιάζει κατάφωρα τα δικαιώματα των προσφύγων. Αλληλεγγύη, λοιπόν, στους πρόσφυγες σημαίνει πριν απ' όλα αντίσταση στο καθεστώς των «προαναχωρητικών» στρατοπέδων συγκέντρωσης. **Ο ρόλος σας είναι απλώς ο ρόλος του ανθρωποφύλακα. Τουλάχιστον το χαρτζιλίκι αξίζει τον κόπο;»***

Αργά αλλά σταθερά, λοιπόν, οι συριζαίοι πήραν το «πάνω χέρι» και σύμφωνα με δική τους ανακοίνωση γνωστοποιούν πράγματι ότι αποτελούν "εγκεκριμένο από 03-02-2015 Σωματείο μη κερδοσκοπικό". Λίγες μέρες λοιπόν, αφ' ότου ο Σύριζα, ανέλαβε την εξουσία, η συγκεκριμένη οργάνωση, που αλλιώς ξεκίνησε και αλλιώς μετεξελίχθηκε, αποκτά τη συγκεκριμένη νομική μορφή, διαβατήριο σε διάφορες δράσεις και διαχειρίσεις (όπως εύστοχα έχει επισημανθεί, έχει μετατραπεί σε «Δίκτυο Υποταγής και Αλληλεγγύης στην κυβερνητική πολιτική»).

Για εμάς ούτε σημασία έχει ούτε στεκόμαστε στο να βρούμε εάν και πόσο το «Δίκτυο» αποτελεί τυπική μορφή ΜΚΟ. Μας είναι παντελώς αδιάφορο γιατί δεν λογαριασμό του κράτους, της λειτουργίας του «κέντρου», ρόλος διαχειριστικός για το χώρο και κατευναστικός και επ' ουδενί ουσιαστικά αλληλέγγυος για τους ανθρώπους που διαβιούν εκεί. Και ας υποθέσουμε ότι τρεχούμενο νερό και καλύτερη ποιότητα φαγητού δεν μπορούν να εξασφαλιστούν (υδροφόρα και catering καλύπτουν τις ανάγκες), στοιχειώδης νομική ενημέρωση για τα δικαιώματα και τους τρόπους χορήγησης ασύλου και επανένωσης γιατί δεν έχει γίνει; Η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Χαλκίδας σε Πρόσφυγες-Μετανάστες/στριες», στο αίτημα για μεταφορά των προσφύγων-μεταναστών εντός κοινωνικού ιστού, παρατηρεί: *«Οι προφάσεις που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι του «Δικτύου των συριζαίων» ενάντια στην άμεση μετεγκατάσταση των προσφύγων αποκαλύπτουν για άλλη μια φορά τον καθεστωτικό τους ρόλο. Μας λένε ότι δεν το θέλει ο δήμαρχος της Χαλκίδας και ότι υπάρχει ο κίνδυνος των φασιστών. Δεν προστατεύεις, όμως, τους ανθρώπους απομονώνοντάς τους, γιατί η απομόνωση και η ζωή μέσα στην αναξιοπρέπεια είναι ακριβώς η φασιστική πολιτική και σίγουρα **σε θεωρούμενα κατώτερα όντα».*** Αποκρύπτουν ότι οι ίδιοι δεν θέλουν τους πρόσφυγες μέσα ή κοντά στη πόλη διότι πιστεύουν ότι έτσι θα επωμιστούν κομματικό κόστος από τους κατοίκους της πόλης. Όσον αφορά, τα περί φασιστών, οι συριζαίοι δεν διατείνονταν στον –προ ανάληψης της εξουσίας– αντιφασιστικό τους αγώνα, ότι με κυβέρνηση σύριζα φασιστικές προκλήσεις και ορδές δεν θα υπάρχουν; Η Ριτσώνα, για αυτούς είναι πολύ κοντά για να την ελέγχουν και πολύ μακριά για να τους ζημιώνει πολιτικά. Προφανώς, ο όρος του ανθρωποφύλακα δεν ξενίζει, αφού εκείνο που έχει σημασία είναι η τεχνική «φύλαξης» (φυλάκισης) και όχι η στολή ή το γκλομπ, που στην περίπτωση αυτή απουσιάζουν, αλλά η άσκηση ψυχολογικής βίας, ώστε οι άνθρωποι να νοιώθουν τρόμο και ανασφάλεια στην περίπτωση που θα επιχειρήσουν να απομακρυνθούν από το χώρο που τους έχουν μαντρώσει.

*«Καταγγέλλουμε δημόσια ότι τα μέλη του **"Δικτύου" συμπεριφέρονται στη Ριτσώνα με αυταρχισμό σα να είναι το τσιφλίκι τους** (ανεμίζοντας στα χέρια ένα ΦΕΚ που δεν έδωσαν ποτέ στη δημοσιότητα), συντηρούν και δικαιολογούν την άθλια κατάσταση στο στρατόπεδο, αποσιωπούν τις διαμαρτυρίες των προσφύγων καταδικάζοντάς τους στην εξαθλίωση και την αναξιοπρέπεια, **δεν διστάζουν να ασκήσουν ψυχολογική πίεση ακόμη και με την παρουσία του στρατού στις σκηνές στην προσπάθειά τους να «νουθετήσουν»,** προσπαθούν επισταμένα να απαγορεύσουν στους πρόσφυγες τις επαφές μαζί μας και να τους υποχρεώσουν να αναφέρουν στους συντονιστές ακριβώς τι τους λέμε. **Όλα τα κάνουν σε αγαστή συνεργασία με τον στρατό, ιδίως όταν βλέπουν ότι δεν περνάει ο λόγος τους.** Παράδειγμα, τη μέρα της τελευταίας μας εκδήλωσης καμμία σχέση μαζί μας»,* σημειώνει σε ανακοίνωσή της η «Πρωτοβουλία».

Οι συριζαίοι θέλουν να ακούγεται μονάχα η κομματική προπαγάνδα και όχι η αντίθετη φωνή: *«Η ζωή στη Ριτσώνα δεν είναι αυτή που αξίζει σε άνθρωπο», «Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να ζούμε σε σκηνές με φίδια και σκορπιούς», «Έχουμε 15 μέρες να πλυθούμε», «Το φαΐ δεν τρώγεται», «Δεν είναι μέρος για να ζουν άνθρωποι η Ριτσώνα», «στα σκυλιά σας έχετε σπίτια, για τους ανθρώπους σκηνές».* Γνωρίζουν πολύ καλά, ότι **η μεταναστευτική πολιτική παραμένει, αυτό που ήταν πάντα, μία πολύ κερδοφόρα και τεράστια μπίζνα με πολλαπλούς αποδέκτες και οφέλη, τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά.** Όπως επίσης, ότι βάσει των τελευταίων εξελίξεων οι διαδικασίες ασύλου και επανένωσης οικογενειών και συγγενών σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη διαρκεί τουλάχιστον ένα χρόνο, συνεπώς η παραμονή τους είναι εκ των πραγμάτων μακρόχρονη και δεν μπορεί να αποκρύπτεται. Αυτοί που βάφτισαν την τρόικα θεσμούς, τα μνημόνια συμβάσεις, τα στρατόπεδα hotspot, το «όχι» του δημοψηφίσματος σε «ναι» και τόσα άλλα, ας μην παρεξηγιούνται κιόλας όταν χαρακτηρίζονται ότι *είναι οι λύκοι που φυλάνε τα πρόβατα.* Άλλωστε τα κινηματικά ένσημα από πλατείες, διόδια και απεργούς πείνας είναι πάντα χρήσιμα και αναγκαία σε συνάψεις νέων «συμβάσεων έργου», κυβερνητικού χαρακτήρα αυτή τη φορά. Ούτε οι πρώτοι είστε ούτε, δυστυχώς, και οι τελευταίοι... Και επειδή, ως γνωστόν, *όλα τα γουρούνια την ίδια μούρη έχουν,* η εξουσία αλλοιώνει αργά ή γρήγορα και η δυσωδία της δεν υποφέρεται, ιδίως, όταν τα μαντριά είναι καινούργια...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ο φωτισμένος υπηρέτης της Ανθρωπότητος
Νίκολα Τέσλα

*«Ο Αριστοτέλης δίδασκε ότι στο σύμπαν **υπάρχει μια ακίνητη εντελέχεια που κινεί τα πάντα και η σκέψη είναι το βασικό της στοιχείο.** Έτσι και εγώ είμαι πεπεισμένος ότι ολόκληρο το σύμπαν είναι ενωμένο τόσο με υλική όσο και με πνευματική έννοια. Υπάρχει στο σύμπαν ένας πυρήνας από τον οποίο παίρνουμε όλη τη δύναμη, όλη την έμπνευση και αυτός μας προσελκύει αιώνια. Νιώθω την δύναμή του και τις αξίες που μεταδίδει σε ολόκληρο το Σύμπαν και με αυτό τον τρόπο το κρατάει σε αρμονία. Δεν έχω διεισδύσει στο μυστικό αυτού του πυρήνα, αλλά ξέρω ότι είναι εκεί, και όταν θέλω να του δώσω μία υλική υπόσταση, τότε νομίζω πως είναι ΦΩΣ, και όταν προσπαθώ να το καταλάβω πνευματικά, τότε είναι ΟΜΟΡΦΙΑ και ΣΥΜΠΟΝΙΑ. Εκείνος που μέσα του έχει τέτοια πεποίθηση αισθάνεται δυνατός, η εργασία του φέρνει χαρά επειδή ο ίδιος νιώθει ως ένας τόνος στην παγκόσμια αρμονία».*

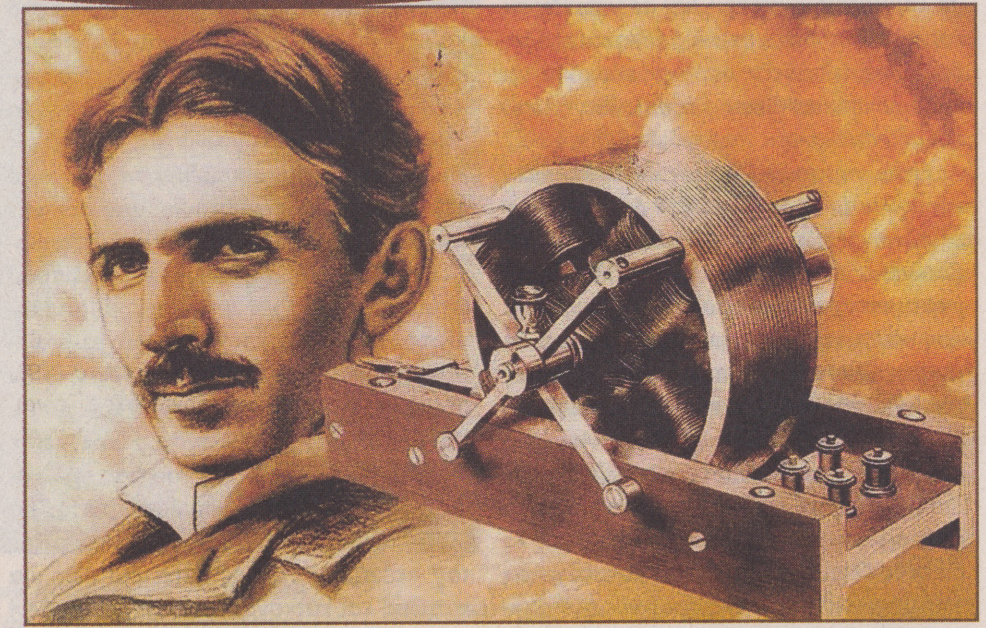
Nikola Tesla.

Ο Νίκολα Τέσλα (Nicola Tesla) έρχεται στη ζωή στις 10 Ιουλίου του 1856 στο Σμίλιαν, ένα χωριό που ανήκε στην σερβική κοινότητα της Αυστριακής Αυτοκρατορίας. Ο πατέρας του, Μιλούτιν Τέσλα, είναι ο ιερέας της περιοχής και μητέρα του η Γκεοργκίνα-Τζούκα Μάντις προέρχεται επίσης από οικογένεια κληρικών. Έχει άλλα τρία αδέλφια εκ των οποίων ο Ντάνε, μεγαλύτερός του κατά επτά έτη, με ιδιαίτερη ευφυΐα, χάνει τη ζωή του πέφτοντας από το άλογο. Ο θάνατος του αδελφού του αλλά και η υπερβολική συντριβή των γονιών του για τον χαμό του πολυαγαπημένου τους γιού –που τους καθιστά ανήμπορους να εκτιμήσουν όσο πρέπει τις ικανότητες των τριών άλλων παιδιών και τους απομακρύνει από αυτά–, δημιουργούν στο υπερευαίσθητο επτάχρονο αγόρι, φοβίες, εμμονές και ανασφάλειες που εντυπώνο-

έντονο ενδιαφέρον για τις ανακαλύψεις-εφευρέσεις της εποχής του.

Τελειώνει τη βασική εκπαίδευση, στη γερμανική γλώσσα, στο Γκόσπιτς –όπου η οικογένεια μετακομίζει το 1863– και αριστεύει· δεν τον δυσκολεύει η παρακολούθηση των μαθημάτων του και μάλιστα δεν χρειάζεται στην τάξη να συμβουλεύεται βιβλία ή να κρατά σημειώσεις. Το 1870 παρακολουθεί στο Ράκοβατς το Real Gymnasium (όπου οι καθηγητές αναγνωρίζοντας τις δυνατότητές του τον παροτρύνουν να ασχοληθεί με την μελέτη του ηλεκτρομαγνητισμού) και τρία χρόνια μετά αποφοιτά και επιστρέφει στο πατρικό του, στο Γκόσπιτς.

Το 1875, ανακοινώνει στον πατέρα του ότι θα ακολουθήσει σπουδές μηχανολόγου και, –αφού στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα κρύβεται για εννέα μήνες στα βουνά αποφεύγοντας να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία–, τελικά, παίρνει υποτροφία για την Ανώτατη Πολυτεχνική Σχολή τού Γκρατς το 1877. Εδώ βρίσκεται στο στοιχείο του (–μακριά από την καριέρα ιερέα ή στρατιωτικού που ονειρεύεται γι' αυτόν ο πατέρας του–) και μελετά σκληρά (από τις 3 τα ξημερώματα μέχρι τις 11 το βράδυ) όχι μόνο τα μαθήματά του (θεωρητική και πειραματική φυσική, ολοκληρωτικό λογισμό, αναλυτική χημεία, βοτανική, γαλλικά και αγγλικά), στα οποία διαπρέπει, αλλά, επί πλέον, στρέφει το ενδιαφέρον

Πράγας από το οποίο, λόγω οικονομικών δυσχερειών διακόπτει τις σπουδές του ένα χρόνο μετά. Ο Τέσλα *ποτέ δεν αποκτά πτυχίο, έστω,* ηλεκτρολόγου ή οποιασδήποτε άλλης ειδικότητας.

Εγκαταλείποντας το πανεπιστήμιο και την Πράγα μεταβαίνει στην Βουδαπέστη όπου προσλαμβάνεται ως τεχνικός σχεδιαστής στο Κεντρικό Τηλεφωνικό Γραφείο της Ουγγαρίας (1881), όπου αποκτά πολύτιμη πρακτική εμπειρία. Πολύ γρήγορα, λόγω των ικανοτήτων του (βελτιώνει με επιτυχία τον εξοπλισμό του τηλεφωνικού κέντρου), γίνεται

Αυτός, για να δοκιμάσει τις ικανότητές του τού αναθέτει να επισκευάσει την γεννήτρια του ατμόπλοιου «Όρεγκον». Δουλεύοντας αδιάκοπα όλη νύχτα ο Τέσλα, με μία ομάδα βοηθών, θέτει μέσα σε λίγες ώρες σε λειτουργία τις γεννήτριες του πλοίου και προσλαμβάνεται αμέσως στο κατάστημα μηχανικών εργασιών του Έντισον. Εδώ, εργάζεται σκληρά για ένα χρόνο· σχεδιάζει ένα σύστημα λαμπτήρων τόξου και εφευρίσκει έναν τρόπο καλύτερης απόδοσης των γεννητριών και των κινητήρων του Έντισον. Όταν προτείνει αυτές τις βελ-

τις αξίες που μεταδίδει σε ολόκληρο το Σύμπαν και με αυτό τον τρόπο το κρατάει σε αρμονία. Δεν έχω διεισδύσει στο μυστικό αυτού του πυρήνα, αλλά ξέρω ότι είναι εκεί, και όταν θέλω να του δώσω μία υλική υπόσταση, τότε νομίζω πως είναι ΦΩΣ, και όταν προσπαθώ να το καταλάβω πνευματικά, τότε είναι ΟΜΟΡΦΙΑ και ΣΥΜΠΟΝΙΑ. Εκείνος που μέσα του έχει τέτοια πεποίθηση αισθάνεται δυνατός, η εργασία του φέρνει χαρά επειδή ο ίδιος νιώθει ως ένας τόνος στην παγκόσμια αρμονία».

Nikola Tesla.

Ο Νίκολα Τέσλα (Nicola Tesla) έρχεται στη ζωή στις 10 Ιουλίου του 1856 στο Σμίλιαν, ένα χωριό που ανήκε στην σερβική κοινότητα της Αυστριακής Αυτοκρατορίας. Ο πατέρας του, Μιλούτιν Τέσλα, είναι ο ιερέας της περιοχής και μητέρα του η Γκεοργκίνα-Τζούκα Μάντις προέρχεται επίσης από οικογένεια κληρικών. Έχει άλλα τρία αδέλφια εκ των οποίων ο Ντάνε, μεγαλύτερός του κατά επτά έτη, με ιδιαίτερη ευφυΐα, χάνει τη ζωή του πέφτοντας από το άλογο. Ο θάνατος του αδελφού του αλλά και η υπερβολική συντριβή των γονιών του για τον χαμό του πολυαγαπημένου τους γιού –που τους καθιστά ανήμπορους να εκτιμήσουν όσο πρέπει τις ικανότητες των τριών άλλων παιδιών και τους απομακρύνει από αυτά–, δημιουργούν στο υπερευαίσθητο επτάχρονο αγόρι, φοβίες, εμμονές και ανασφάλειες που εντυπώνονται και θα αποτελέσουν ανεξίτηλα κομμάτια της εκκεντρικής και ιδιόρρυθμης προσωπικότητάς του.

Πρώτες επαφές με το φαινόμενο του ηλεκτρισμού

Στο μικρό χωριό, λέγεται ότι η γη «υποδέχεται», την ώρα της γέννησής του, τον υποψήφιο «μάγο του ηλεκτρισμού» και τον «κυρίαρχο των κεραυνών», με βροντές και αστραπές που σχίζουν τον καλοκαιρινό ουρανό.

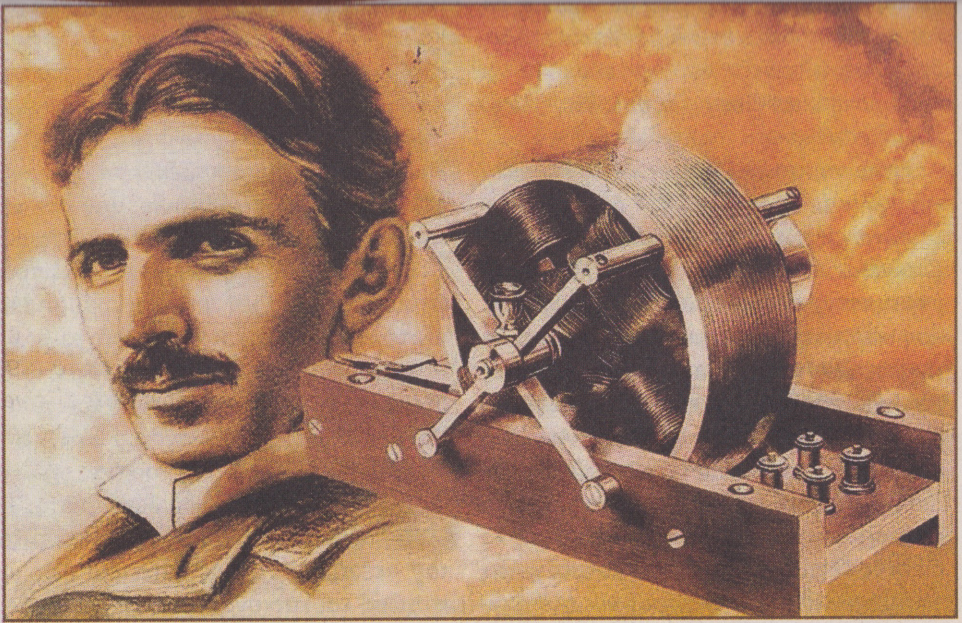
Τα «ίδια φαινόμενα» —σε διαφορετική κλίμακα— «ξανα-ανακαλύπτει» με ενθουσιασμό σε πολύ μικρή ηλικία, όταν χαϊδεύοντας το τρίχωμα της περσικής γάτας του σπιτιού, παράγει στατικό ηλεκτρισμό που εκδηλώνεται με μικρές «αστραπές» (ηλε-

έντονο ενδιαφέρον για τις ανακαλύψεις-εφευρέσεις της εποχής του.

Τελειώνει τη βασική εκπαίδευση, στη γερμανική γλώσσα, στο Γκόσπιτς –όπου η οικογένεια μετακομίζει το 1863– και αριστεύει· δεν τον δυσκολεύει η παρακολούθηση των μαθημάτων του και μάλιστα δεν χρειάζεται στην τάξη να συμβουλεύεται βιβλία ή να κρατά σημειώσεις. Το 1870 παρακολουθεί στο Ράκοβατς το Real Gymnasium (όπου οι καθηγητές αναγνωρίζοντας τις δυνατότητές του τον παροτρύνουν να ασχοληθεί με την μελέτη του ηλεκτρομαγνητισμού) και τρία χρόνια μετά αποφοιτά και επιστρέφει στο πατρικό του, στο Γκόσπιτς.

Το 1875, ανακοινώνει στον πατέρα του ότι θα ακολουθήσει σπουδές μηχανολόγου και, –αφού στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα κρύβεται για εννέα μήνες στα βουνά αποφεύγοντας να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία–, τελικά, παίρνει υποτροφία για την Ανώτατη Πολυτεχνική Σχολή τού Γκρατς το 1877. Εδώ βρίσκεται στο στοιχείο του (–μακριά από την καριέρα ιερέα ή στρατιωτικού που ονειρεύεται γι' αυτόν ο πατέρας του–) και μελετά σκληρά (από τις 3 τα ξημερώματα μέχρι τις 11 το βράδυ) όχι μόνο τα μαθήματά του (θεωρητική και πειραματική φυσική, ολοκληρωτικό λογισμό, αναλυτική χημεία, βοτανική, γαλλικά και αγγλικά), στα οποία διαπρέπει, αλλά, επί πλέον, στρέφει το ενδιαφέρον του προς τη λογοτεχνία, την ποίηση, το θέατρο... Αυτήν ακριβώς την εποχή γεννάται για πρώτη φορά η ιδέα του για τον κινητήρα με χρήση εναλλασσόμενου ρεύματος. Ήδη στο μυαλό του επεξεργάζεται το σχέδιο για ένα υποθαλάσσιο δίκτυο σωλήνων που θα συνέδεε Αμερική και Ευρώπη και θα εξασφάλιζε την ταχεία αποστολή δεμάτων και επιστολών και ένα «στάσιμο δακτύλιο κατά μήκος του ισημερινού, που θα επέτρεπε στους χρήστες του να μεταβαίνουν, χωρίς να μετακινούνται, σε διαφορετικά σημεία της Γης καθώς αυτή θα περιστρεφόταν ως προς το δακτύλιο(!)».

Το πρώτο έτος περνά με μεγάλη επιτυχία, αλλά, στο δεύτερο αντιλαμβάνεται ότι οι συμφοιτητές του τον θεωρούν «απόκοσμο και παράξενο», λόγω της απομόνωσής

Πράγας από το οποίο, λόγω οικονομικών δυσχερειών διακόπτει τις σπουδές του ένα χρόνο μετά. Ο Τέσλα *ποτέ δεν αποκτά πτυχίο, έστω,* ηλεκτρολόγου ή οποιασδήποτε άλλης ειδικότητας.

Εγκαταλείποντας το πανεπιστήμιο και την Πράγα μεταβαίνει στην Βουδαπέστη όπου προσλαμβάνεται ως τεχνικός σχεδιαστής στο Κεντρικό Τηλεφωνικό Γραφείο της Ουγγαρίας (1881), όπου αποκτά πολύτιμη πρακτική εμπειρία. Πολύ γρήγορα, λόγω των ικανοτήτων του (βελτιώνει με επιτυχία τον εξοπλισμό του τηλεφωνικού κέντρου), γίνεται προϊστάμενος ενώ την ίδια περίοδο τελειοποιεί έναν τηλεφωνικό ενισχυτή τον οποίον δεν κατοχυρώνει ποτέ ως ευρεσιτεχνία.

Περίπου ένα χρόνο μετά, προσλαμβάνεται από την Ηλεκτρική Εταιρεία Έντισον (Société Electrique Edison) που εδρεύει στη Γαλλία, στο Ιβρύ-σιρ-Σεν στα περίχωρα του Παρισιού και είναι υπεύθυνη για την εγκατάσταση ηλεκτρικών συστημάτων. Εκεί έρχεται σε πρώτη επαφή με τις γεννήτριες και τους κινητήρες του Έντισον τους οποίους τελειοποιεί κατασκευάζοντας και προσθέτοντας έναν αυτόματο ρυθμιστή στα δυναμό. Το 1883 αναλαμβάνει, με επιτυχία, την επισκευή τού ηλεκτρικού σταθμού στο Στρασβούργο, ο οποίος είχε πλήρως καταστραφεί από έκρηξη, ενώ ταυτόχρονα ολοκληρώνει με επιτυχία τα πειράματά του

Αυτός, για να δοκιμάσει τις ικανότητές του τού αναθέτει να επισκευάσει την γεννήτρια του ατμόπλοιου «Όρεγκον». Δουλεύοντας αδιάκοπα όλη νύχτα ο Τέσλα, με μία ομάδα βοηθών, θέτει μέσα σε λίγες ώρες σε λειτουργία τις γεννήτριες του πλοίου και προσλαμβάνεται αμέσως στο κατάστημα μηχανικών εργασιών του Έντισον. Εδώ, εργάζεται σκληρά για ένα χρόνο· σχεδιάζει ένα σύστημα λαμπτήρων τόξου και εφευρίσκει έναν τρόπο καλύτερης απόδοσης των γεννητριών και των κινητήρων του Έντισον. Όταν προτείνει αυτές τις βελτιώσεις στον Έντισον αυτός, κατ' αρχάς, θεωρεί ότι πρακτικά δεν είναι εφαρμόσιμες, αλλά, ως επιχειρηματίας αρέσκεται στην πιθανότητα εξοικονόμησης χρημάτων και υπόσχεται στον Τέσλα αμοιβή 50.000 δολ., αν στεφθεί από επιτυχία η προσπάθειά του. Ο Τέσλα διορθώνει και αναβαθμίζει την απόδοση 24 γεννητριών και όταν ζητά το ποσόν που του υποσχέθηκε, ο Έντισον, χαμογελώντας ειρωνικά του απαντά: «*Κύριε Τέσλα, πολύ φοβάμαι ότι δεν καταλαβαίνεις την αμερικάνικη αίσθηση του χιούμορ...*» εννοώντας ότι χωρίς υπογεγραμμένα συμβόλαια, στην Αμερική, τα λόγια δεν ισχύουν και, κατά συνέπεια, δεν πρόκειται να πληρωθεί γι' αυτήν την εργασία... του προτείνει, ωστόσο, να του αυξήσει τον πενιχρό μισθό των 18 δολαρίων την εβδομά-

...Σμιλιαν, ένα χωριό που ανήκε στη σερβική κοινότητα της Αυστριακής Αυτοκρατορίας. Ο πατέρας του, Μιλούτιν Τέσλα, είναι ο ιερέας της περιοχής και μητέρα του η Γκεοργκίνα-Τζούκα Μάντις προέρχεται επίσης από οικογένεια κληρικών. Έχει άλλα τρία αδέλφια εκ των οποίων ο Ντάνε, μεγαλύτερός του κατά επτά έτη, με ιδιαίτερη ευφυΐα, χάνει τη ζωή του πέφτοντας από το άλογο. Ο θάνατος του αδελφού του αλλά και η υπερβολική συντριβή των γονιών του για τον χαμό του πολυαγαπημένου τους γιού –που τους καθιστά ανήμπορους να εκτιμήσουν όσο πρέπει τις ικανότητες των τριών άλλων παιδιών και τους απομακρύνει από αυτά–, δημιουργούν στο υπερευαίσθητο επτάχρονο αγόρι, φοβίες, εμμονές και ανασφάλειες που εντυπώνονται και θα αποτελέσουν ανεξίτηλα κομμάτια της εκκεντρικής και ιδιόρρυθμης προσωπικότητάς του.

Πρώτες επαφές με το φαινόμενο του ηλεκτρισμού

Στο μικρό χωριό, λέγεται ότι η γη «υποδέχεται», την ώρα της γέννησής του, τον υποψήφιο «μάγο του ηλεκτρισμού» και τον «κυρίαρχο των κεραυνών», με βροντές και αστραπές που σχίζουν τον καλοκαιρινό ουρανό.

Τα «ίδια φαινόμενα» —σε διαφορετική κλίμακα— «ξανα-ανακαλύπτει» με ενθουσιασμό σε πολύ μικρή ηλικία, όταν χαϊδεύοντας το τρίχωμα της περσικής γάτας του σπιτιού, παράγει στατικό ηλεκτρισμό που εκδηλώνεται με μικρές «αστραπές» (ηλεκτρικούς σπινθήρες και φωτεινά πεδία). Η μητέρα τον συμβουλεύει να σταματήσει γιατί στο τέλος θα βάλει ...φωτιά στο σπίτι...

Λόγω των δύσκολων προσωπικών σχέσεων με τους γονείς του, ιδιαίτερα με τον πατέρα του, ο μικρός γίνεται εσωστρεφής, κατευθύνει την αγάπη του προς τα ζώα, την ποίηση, τον Εμίλ Ζολά και τον ...Ιούλιο Βερν και, φυσικά, λόγω της ζωηρής φαντασίας του, (κληροδότημα από την πανέξυπνη και εφευρετική μητέρα του) δείχνει

Το 1875, ανακοινώνει στον πατέρα του ότι θα ακολουθήσει σπουδές μηχανολόγου και, –αφού στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα κρύβεται για εννέα μήνες στα βουνά αποφεύγοντας να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία–, τελικά, παίρνει υποτροφία για την Ανώτατη Πολυτεχνική Σχολή τού Γκρατς το 1877. Εδώ βρίσκεται στο στοιχείο του (–μακριά από την καριέρα ιερέα ή στρατιωτικού που ονειρεύεται γι' αυτόν ο πατέρας του–) και μελετά σκληρά (από τις 3 τα ξημερώματα μέχρι τις 11 το βράδυ) όχι μόνο τα μαθήματά του (θεωρητική και πειραματική φυσική, ολοκληρωτικό λογισμό, αναλυτική χημεία, βοτανική, γαλλικά και αγγλικά), στα οποία διαπρέπει, αλλά, επί πλέον, στρέφει το ενδιαφέρον του προς τη λογοτεχνία, την ποίηση, το θέατρο... Αυτήν ακριβώς την εποχή γεννάται για πρώτη φορά η ιδέα του για τον κινητήρα με χρήση εναλλασσόμενου ρεύματος. Ήδη στο μυαλό του επεξεργάζεται το σχέδιο για ένα υποθαλάσσιο δίκτυο σωλήνων που θα συνέδεε Αμερική και Ευρώπη και θα εξασφάλιζε την ταχεία αποστολή δεμάτων και επιστολών και ένα «στάσιμο δακτύλιο κατά μήκος του ισημερινού, που θα επέτρεπε στους χρήστες του να μεταβαίνουν, χωρίς να μετακινούνται, σε διαφορετικά σημεία της Γης καθώς αυτή θα περιστρεφόταν ως προς το δακτύλιο(!)».

Το πρώτο έτος περνά με μεγάλη επιτυχία, αλλά, στο δεύτερο αντιλαμβάνεται ότι οι συμφοιτητές του τον θεωρούν «απόκοσμο και παράξενο», λόγω της απομόνωσής του και της υπερβολικής αφοσίωσης στις σπουδές του. Ο ευαίσθητος Τέσλα, για να αποδείξει το αντίθετο, στρέφεται προς τις νυχτερινές διασκεδάσεις και την χαρτοπαιξία δημιουργώντας υπερβολικά χρέη, ενώ, συνεχίζοντας αυτήν τη ζωή, στο τρίτο έτος δεν είναι πια σε θέση να παρακολουθήσει τα μαθήματα και χάνει την υποτροφία του. Το 1880 (μετά το θάνατο του πατέρα του) αποφασίζει να παρακολουθήσει το γερμανόφωνο πανεπιστήμιο του Καρόλου της

Πράγας από το οποίο, λόγω οικονομικών δυσχερειών διακόπτει τις σπουδές του ένα χρόνο μετά. Ο Τέσλα *ποτέ δεν αποκτά πτυχίο, έστω*, ηλεκτρολόγου ή οποιασδήποτε άλλης ειδικότητας.

Εγκαταλείποντας το πανεπιστήμιο και την Πράγα μεταβαίνει στην Βουδαπέστη όπου προσλαμβάνεται ως τεχνικός σχεδιαστής στο Κεντρικό Τηλεφωνικό Γραφείο της Ουγγαρίας (1881), όπου αποκτά πολύτιμη πρακτική εμπειρία. Πολύ γρήγορα, λόγω των ικανοτήτων του (βελτιώνει με επιτυχία τον εξοπλισμό του τηλεφωνικού κέντρου), γίνεται προϊστάμενος ενώ την ίδια περίοδο τελειοποιεί έναν τηλεφωνικό ενισχυτή τον οποίον δεν κατοχυρώνει ποτέ ως ευρεσιτεχνία.

Περίπου ένα χρόνο μετά, προσλαμβάνεται από την Ηλεκτρική Εταιρεία Έντισον (Société Electrique Edison) που εδρεύει στη Γαλλία, στο Ιβρύ-σιρ-Σεν στα περίχωρα του Παρισιού και είναι υπεύθυνη για την εγκατάσταση ηλεκτρικών συστημάτων. Εκεί έρχεται σε πρώτη επαφή με τις γεννήτριες και τους κινητήρες του Έντισον τους οποίους τελειοποιεί κατασκευάζοντας και προσθέτοντας έναν αυτόματο ρυθμιστή στα δυναμό. Το 1883 αναλαμβάνει, με επιτυχία, την επισκευή τού ηλεκτρικού σταθμού στο Στρασβούργο, ο οποίος είχε πλήρως καταστραφεί από έκρηξη, ενώ ταυτόχρονα ολοκληρώνει με επιτυχία τα πειράματά του σχετικά με τον κινητήρα εναλλασσόμενου ρεύματος και προσπαθεί, χωρίς επιτυχία, να εξασφαλίσει οικονομική στήριξη για την εφαρμογή της εφεύρεσής του.

Τον Ιούνιο του 1884, παρακινούμενος από φίλους του βρίσκεται στην Νέα Υόρκη (κρατώντας ένα βιβλίο ποιημάτων, 4 σεντς και μία συστατική επιστολή) με σκοπό να συζητήσει τις ιδέες του με τον γνωστό αμερικανό εφευρέτη και ισχυρό επιχειρηματία Τόμας Έντισον.

Αυτός, για να δοκιμάσει τις ικανότητές του τού αναθέτει να επισκευάσει την γεννήτρια του ατμόπλοιου «Όρεγκον». Δουλεύοντας αδιάκοπα όλη νύχτα ο Τέσλα, με μία ομάδα βοηθών, θέτει μέσα σε λίγες ώρες σε λειτουργία τις γεννήτριες του πλοίου και προσλαμβάνεται αμέσως στο κατάστημα μηχανικών εργασιών του Έντισον. Εδώ, εργάζεται σκληρά για ένα χρόνο· σχεδιάζει ένα σύστημα λαμπτήρων τόξου και εφευρίσκει έναν τρόπο καλύτερης απόδοσης των γεννητριών και των κινητήρων του Έντισον. Όταν προτείνει αυτές τις βελτιώσεις στον Έντισον αυτός, κατ' αρχάς, θεωρεί ότι πρακτικά δεν είναι εφαρμόσιμες, αλλά, ως επιχειρηματίας αρέσκεται στην πιθανότητα εξοικονόμησης χρημάτων και υπόσχεται στον Τέσλα αμοιβή 50.000 δολ., αν στεφθεί από επιτυχία η προσπάθειά του. Ο Τέσλα διορθώνει και αναβαθμίζει την απόδοση 24 γεννητριών και όταν ζητά το ποσόν που του υποσχέθηκε, ο Έντισον, χαμογελώντας ειρωνικά του απαντά: «*Κύριε Τέσλα, πολύ φοβάμαι ότι δεν καταλαβαίνεις την αμερικάνικη αίσθηση του χιούμορ...*» εννοώντας ότι χωρίς υπογεγραμμένα συμβόλαια, στην Αμερική, τα λόγια δεν ισχύουν και, κατά συνέπεια, δεν πρόκειται να πληρωθεί γι' αυτήν την εργασία... του προτείνει, ωστόσο, να του αυξήσει τον πενιχρό μισθό των 18 δολαρίων την εβδομάδα κατά δύο (2) δολάρια (!). Ο Τέσλα παραιτείται αμέσως...

Το 1885 βρίσκει επενδυτές και ανοίγει το δικό του εργαστήριο με την ονομασία «Tesla Electric Light & Manufacturing». Διαφωνεί, όμως, μαζί τους διότι τον πιέζουν να ασχοληθεί με λαμπτήρες που θα πωλούνται στην αγορά και θα τους αποφέρουν κέρδη (έχει ήδη κατασκευάσει ένα νέο λαμπτήρα, πιο οικονομικό και πιο αποδοτικό από αυτόν του Έντισον), ενώ ο Τέσλα ενδιαφέρε-

ται να πειραματιστεί με ηλεκτροκινητήρες και το εναλλασσόμενο ρεύμα... έτσι μένει χωρίς επενδυτές και χωρίς πόρους. Η μεγάλη οικονομική κρίση στην Αμερική του 1886 τον βρίσκει να σκάβει χαντάκια στους δρόμους της Νέας Υόρκης για να εξοικονομήσει τα προς το ζειν.

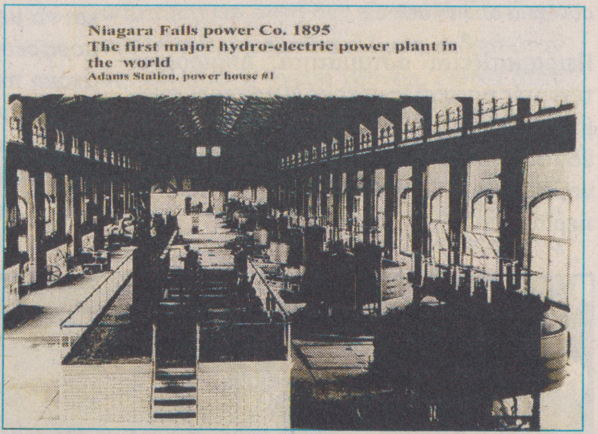
Το 1887 γνωρίζεται με τον Α.Κ. Μπράουν, επιχειρηματία και διευθυντή της τηλεγραφικής εταιρείας Western Union, που έχει ακούσει για το εναλλασσόμενο ρεύμα και συμφωνεί με τις ιδέες του. Τον χρηματοδοτεί και ο Τέσλα ανοίγει νέο εργαστήριο στην οδό Λίμπερτι 89, (πολύ κοντά στο εργαστήριο του Έντισον) όπου, μετά από λίγους μήνες, κατασκευάζει ένα *ολοκληρωμένο πολυφασικό σύστημα εναλλασσόμενου ρεύματος και μια σειρά κινητήρων και μετασχηματιστών*. Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς κατοχυρώνει όλο αυτό το σύστημα στην Αμερικανική Επιτροπή Ευρεσιτεχνιών· είναι το «*πολυφασικό σύστημα Tesla*». Το τέλος του μονοφασικού ρεύματος καταφθάνει.

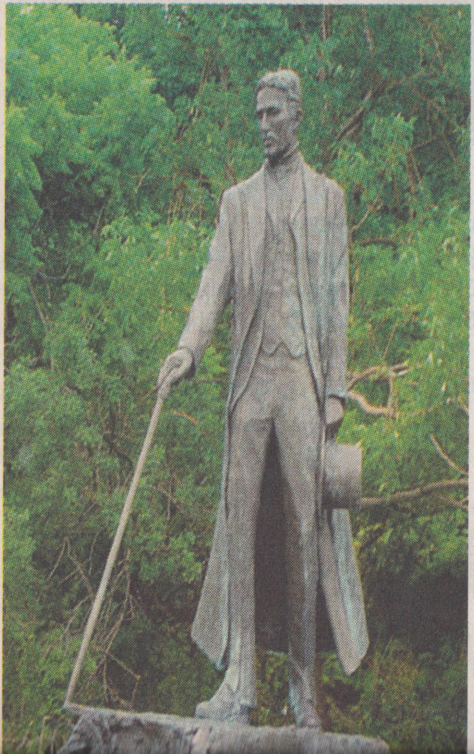
Το 1888 ο Τέσλα δίνει στο Αμερικανικό Ινστιτούτο Ηλεκτρομηχανικής, μία διάλεξη με θέμα «Το Νέο Σύστημα Κινητήρων και Μετασχηματιστών Εναλλασσόμενου Ρεύματος». Ανάμεσα στο ακροατήριό του βρίσκεται ο βιομήχανος Τζωρτζ Γουεστινχάουζ, ιδιοκτήτης της ομώνυμης εταιρίας ηλεκτροπαραγωγής στο Πίτσμπουργκ και από εκείνη την ημέρα ξεκινά η μακρόχρονη συνεργασία τους.

Ο Γουεστινχάουζ (έχοντας δημιουργήσει μεγάλη περιουσία με τους σιδηροδρόμους) θεωρεί ότι ήρθε η ώρα να επενδύσει στον τομέα του ηλεκτρισμού και προτείνει στον Τέσλα αμοιβή για τα δικαιώματα χρήσης των ευρεσιτεχνιών του και συμβόλαιο 1 δολ. ανά ιπποδύναμη για κάθε κινητήρα εναλλασσόμενου ρεύματος που θα πουλούσε. Εκμεταλλεύεται, ήδη, τις συσκευές των Γκόλαρ και Γκιτς οι οποίες παρέχουν «καινοφανές» ηλεκτρικό εναλλασσόμενο ρεύμα παρουσιάζοντάς το ως επικίνδυνο. Λαμβάνοντας ως αφορμή την εφαρμογή εναλλασσόμενου ρεύματος στην ηλεκτρική καρέκλα των φυλακών Σινγκ-Σινγκ, κατά την εκτέλεση ενός καταδίκου, περιτρέχει σ' ολόκληρη την Αμερική και, καλώντας δημοσιογράφους, δολοφονεί με ηλεκτροπληξία αδέσποτα μικρά ζώα τοποθετώντας τα πάνω σε μια μεταλλική πλάκα στην οποία διοχετεύει ρεύμα τάσεως 1.000 Volt. Μόλις ολοκληρώνεται η επίδειξη αυτής της βάρβαρης και απάνθρωπης πράξης απευθύνει σ' όσους παρακολουθούν την ερώτηση: *Αυτό θέλεις να πάθει η γυναικούλα σου όταν σου φτιάχνει το φαγητό σου;*

Ο Τέσλα, εκτός από ερευνητής, είναι ένας άνθρωπος με ιδανικά, διανοούμενος, διόλου φιλοχρήματος και, ως εκ τούτου, αντιμετωπίζει την δυσφημιστική εκστρατεία του Έντισον με μοναδικό όπλο την ορθή ενημέρωση. Έτσι, από το 1890 έως το 1891 δίνει πολλές διαλέξεις εξηγώντας τί είναι το εναλλασσόμενο ρεύμα και ποια η χρήση του, ενώ παράλληλα (αντί να χρησιμοποιεί πειραματόζωα) αφήνει να διατρέξει από το δικό του σώμα εναλλασσόμενο ρεύμα χιλιάδων βολτ, με αποτέλεσμα ο ίδιος και τα ρούχα του να σπινθηροβολούν από τον ηλεκτρισμό. Σε μία από αυτές τις διαλέξεις, το 1891, στο Κολούμπια Κόλετζ στη Νέα Υόρκη αυτός ο πρωτοπόρος και στοχαστής τονίζει: «*Τρέχουμε όλοι μαζί μέσα σ' έναν απέραντο χώρο με απίστευτη ταχύτητα και όλα γύρω μας κινούνται, γυρίζουν και περιβάλλονται από ενέργεια. Υπάρχει σίγουρα κάποια άμεση πρόσβαση σ' αυτήν. Ο ηλεκτρισμός που αντλήσαμε από το φυσικό περιβάλλον, προέρχεται από αυτήν την ενέργεια. Σύντομα θα αντλούμε χωρίς μεγάλο κόπο πολλές μορφές ενέργειας από αυτήν την απέραντη κι ανεξάντλητη φυσική ενέργεια και, έτσι, η ανθρωπότητα θα*

φωταγώγηση με εναλλασσόμενο ρεύμα της Διεθνούς Έκθεσης στο Σικάγο «World's Columbian Exposition». Πάνω από 25 εκατομμύρια άνθρωποι γνωρίζουν από κοντά την νέα τεχνολογία. Ήδη η ζυγαριά φαίνεται να γέρνει προς την πλευρά του Τέσλα και η εφαρμογή του εναλλασσόμενου ρεύματος εξαπλώνεται σ' ολόκληρο τον πλανήτη, λόγω της αποτελεσματικότητάς του και της πιο εύκολης μεταφοράς του. Ο συμφεροντολόγος και αμοραλιστής Έντισον ξεχνά όλους τους «προβληματισμούς» του και κλείνοντας συμφωνία με τον Γουεστινχάουζ αποκτά πρόσβαση στην τεχνολογία του εναλλασσόμενου ρεύματος του Τέσλα.

Παγκόσμιο Σύστημα Τέσλα – Ελεύθερη Ενέργεια

«*Προτού περάσουν μερικές γενιές οι μηχανές μας θα μπορούν να λειτουργούν με μια δύναμη που θα αντλείται από οποιοδήποτε σημείο του σύμπαντος... Σε κάθε σημείο του χώρου υπάρχει αυτή η ενέργεια. Είναι αυτή η ενέργεια στατική ή κινητική; Αν είναι στατική, τότε οι ελπίδες μας είναι μάταιες. Αν είναι κινητική –και γνωρίζουμε ότι είναι– τότε είναι απλώς θέμα χρόνου πότε ο άνθρωπος θα κατορθώσει να συνδέσει τα μηχανήματά του με τα γρανάζια της Φύσης*». Ν. Τέσλα

Ακολουθώντας το όραμα για ελεύθερη πρόσβαση όλων των ανθρώπων στην άφθονη και αστείρευτη ενέργεια του Σύμπαντος, το Μάιο του 1899 επιλέγει μια απομονωμένη περιοχή στο **Κολοράντο**, σε υψόμετρο 2300 μέτρων και εγκαθιστά εκεί το εργαστήριό του. Αμέσως πειραματίζεται με επιτυχία πάνω **στην ασύρματη μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας** (Wireless Transmission of Energy) και την **μεταφορά ηχητικών σημάτων** σε μεγάλες αποστάσεις μέσω του εδάφους.

επιχειρηματία και διευθυντή της τηλεγραφικής εταιρείας Western Union, που έχει ακούσει για το εναλλασσόμενο ρεύμα και συμφωνεί με τις ιδέες του. Τον χρηματοδοτεί και ο Τέσλα ανοίγει νέο εργαστήριο στην οδό Λίμπερτι 89, (πολύ κοντά στο εργαστήριο του Έντισον) όπου, μετά από λίγους μήνες, κατασκευάζει ένα *ολοκληρωμένο πολυφασικό σύστημα εναλλασσόμενου ρεύματος και μια σειρά κινητήρων και μετασχηματιστών*. Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς κατοχυρώνει όλο αυτό το σύστημα στην Αμερικανική Επιτροπή Ευρεσιτεχνιών· είναι το «*πολυφασικό σύστημα Tesla*». Το τέλος του μονοφασικού ρεύματος καταφθάνει.

Το 1888 ο Τέσλα δίνει στο Αμερικανικό Ινστιτούτο Ηλεκτρομηχανικής, μία διάλεξη με θέμα «Το Νέο Σύστημα Κινητήρων και Μετασχηματιστών Εναλλασσόμενου Ρεύματος». Ανάμεσα στο ακροατήριό του βρίσκεται ο βιομήχανος Τζωρτζ Γουεστινχάουζ, ιδιοκτήτης της ομώνυμης εταιρίας ηλεκτροπαραγωγής στο Πίτσμπουργκ και από εκείνη την ημέρα ξεκινά η μακρόχρονη συνεργασία τους.

Ο Γουεστινχάουζ (έχοντας δημιουργήσει μεγάλη περιουσία με τους σιδηροδρόμους) θεωρεί ότι ήρθε η ώρα να επενδύσει στον τομέα του ηλεκτρισμού και προτείνει στον Τέσλα αμοιβή για τα δικαιώματα χρήσης των ευρεσιτεχνιών του και συμβόλαιο 1 δολ. ανά ιπποδύναμη για κάθε κινητήρα εναλλασσόμενου ρεύματος που θα πουλούσε. Εκμεταλλεύεται, ήδη, τις συσκευές των Γκόλαρ και Γκιπς οι οποίες παρέχουν τη δυνατότητα μεταφοράς μικρής ποσότητας εναλλασσόμενου ρεύματος. Ο επιχειρηματίας αναζητά τρόπους να καλύψει ολόκληρη την Αμερική, –μέσω κατάλληλων κινητήρων–, με ένα γιγαντιαίο ηλεκτρικό δίκτυο. Ο Τέσλα φαίνεται ότι προσφέρει τις προϋποθέσεις και γρήγορα, μαζί, καθιερώνουν τα 60 Hz για τις συσκευές.

Ο πόλεμος των «ρευμάτων»

Ο Τόμας Έντισον, προβλέποντας ότι το σύστημα του Τέσλα θα βγάλει άχρηστους τους λαμπτήρες πυρακτώσεως που ανακάλυψε, προσπαθεί με κάθε μέσο, θεμιτό ή αθέμιτο (κυρίως αθέμιτο), μαζί με τον χρηματοδότη του Μόργκαν, να δυσφημήσει το

ζία αδέσποτα μικρά ζώα τοποθετώντας τα πάνω σε μια μεταλλική πλάκα στην οποία διοχετεύει ρεύμα τάσεως 1.000 Volt. Μόλις ολοκληρώνεται η επίδειξη αυτής της βάρβαρης και απάνθρωπης πράξης απευθύνει σ' όσους παρακολουθούν την ερώτηση: *Αυτό θέλεις να πάθει η γυναικούλα σου όταν σου φτιάχνει το φαγητό σου;*

Ο Τέσλα, εκτός από ερευνητής, είναι ένας άνθρωπος με ιδανικά, διανοούμενος, διόλου φιλοχρήματος και, ως εκ τούτου, αντιμετωπίζει την δυσφημιστική εκστρατεία του Έντισον με μοναδικό όπλο την ορθή ενημέρωση. Έτσι, από το 1890 έως το 1891 δίνει πολλές διαλέξεις εξηγώντας τί είναι το εναλλασσόμενο ρεύμα και ποια η χρήση του, ενώ παράλληλα (αντί να χρησιμοποιεί πειραματόζωα) αφήνει να διατρέξει από το δικό του σώμα εναλλασσόμενο ρεύμα χιλιάδων βολτ, με αποτέλεσμα ο ίδιος και τα ρούχα του να σπινθηροβολούν από τον ηλεκτρισμό. Σε μία από αυτές τις διαλέξεις, το 1891, στο Κολούμπια Κόλετζ στη Νέα Υόρκη αυτός ο πρωτοπόρος και στοχαστής τονίζει: «*Τρέχουμε όλοι μαζί μέσα σ' έναν απέραντο χώρο με απίστευτη ταχύτητα και όλα γύρω μας κινούνται, γυρίζουν και περιβάλλονται από ενέργεια. Υπάρχει σίγουρα κάποια άμεση πρόσβαση σ' αυτήν. Ο ηλεκτρισμός που αντλήσαμε από το φυσικό περιβάλλον, προέρχεται από αυτήν την ενέργεια. Σύντομα θα αντλούμε χωρίς μεγάλο κόπο πολλές μορφές ενέργειας από αυτήν την απέραντη κι ανεξάντλητη φυσική ενέργεια και, έτσι, η ανθρωπότητα θα προοδεύσει με γιγαντιαία βήματα*».

Την ίδια ώρα, ο Έντισον, παρά τις τεράστιες και απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλλει, δεν καταφέρνει να πείσει το κράτος ***να θεσπίσει με νόμο την απαγόρευση της χρήσης ρεύματος πάνω από*** **800 V**. Όμως, λόγω αυτών των επιθέσεων του Έντισον, ο Γουεστινχάουζ πιέζεται οικονομικά, και ο Τέσλα για να τον βοηθήσει, σκίζει το συμφωνητικό με την αμοιβή του, που είχε ανέλθει στα 12.000.000 δολ., και, αντ' αυτού, εισπράττει το ποσό των 215.000 δολ. το οποίο διαθέτει στις έρευνές του.

Παράλληλα με τις διαλέξεις του, δεν σταματά να ερευνά, και το 1891 εφευρίσκει,

και η εφαρμογή του εναλλασσόμενου ρεύματος εξαπλώνεται σ' ολόκληρο τον πλανήτη, λόγω της αποτελεσματικότητάς του και της πιο εύκολης μεταφοράς του. Ο συμφεροντολόγος και αμοραλιστής Έντισον ξεχνά όλους τους «προβληματισμούς» του και κλείνοντας συμφωνία με τον Γουεστινχάουζ αποκτά πρόσβαση στην τεχνολογία του εναλλασσόμενου ρεύματος του Τέσλα.

Άγαλμά του στους καταρράκτες του Νιαγάρα

Το 1895, στις 12 Ιανουαρίου, εγκαινιάζεται ο πρώτος μεγάλος υδροηλεκτρικός σταθμός στον κόσμο που κατασκεύασε ο Τέσλα, στους καταρράκτες του Νιαγάρα. Στην ομιλία του, μεταξύ άλλων, αναφέρει: «*Έχουμε πολλά μνημεία των παρελθόντων χρόνων, έχουμε παλάτια, πυραμίδες, ελληνικούς ναούς και καθεδρικές εκκλησίες του χριστιανικού κόσμου. Σε αυτά αποδεικνύ-*

Παγκόσμιο Σύστημα Τέσλα – Ελεύθερη Ενέργεια

«*Προτού περάσουν μερικές γενιές οι μηχανές μας θα μπορούν να λειτουργούν με μια δύναμη που θα αντλείται από οποιοδήποτε σημείο του σύμπαντος… Σε κάθε σημείο του χώρου υπάρχει αυτή η ενέργεια. Είναι αυτή η ενέργεια στατική ή κινητική; Αν είναι στατική, τότε οι ελπίδες μας είναι μάταιες. Αν είναι κινητική –και γνωρίζουμε ότι είναι– τότε είναι απλώς θέμα χρόνου πότε ο άνθρωπος θα κατορθώσει να συνδέσει τα μηχανήματά του με τα γρανάζια της Φύσης*». Ν. Τέσλα

Ακολουθώντας το όραμα για ελεύθερη πρόσβαση όλων των ανθρώπων στην άφθονη και αστείρευτη ενέργεια του Σύμπαντος, το Μάιο του 1899 επιλέγει μια απομονωμένη περιοχή στο **Κολοράντο**, σε υψόμετρο 2300 μέτρων και εγκαθιστά εκεί το εργαστήριό του. Αμέσως πειραματίζεται με επιτυχία πάνω **στην ασύρματη μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας** (Wireless Transmission of Energy) και την **μεταφορά ηχητικών σημάτων** σε μεγάλες αποστάσεις μέσω του εδάφους.

Στις 3 Ιουλίου του 1899 έχει ήδη καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Γη «*είναι μια ανεξάντλητη πηγή ενέργειας*», «*μία τεράστια ενεργειακή λίμνη*»· το έδαφος και η ατμόσφαιρα της Γης είναι καλοί ενεργειακοί αγωγοί, δια μέσου των οποίων μπορεί να διαχυθεί-μεταδοθεί ενέργεια σε όλον τον κόσμο. Ο καθένας θα μπορεί να αντλεί ενέργεια χώνοντας απλά μια μεταλλική ράβδο στο έδαφος. **Πάντοτε προς την κατεύθυνση της ελεύθερης χρήσης της ενέργειας από την ανθρωπότητα και όχι από τους ισχυρούς λίγους** δηλώνει στην εφημερίδα *World*: «*Ο ηλεκτρισμός θα μπορούσε να είναι ελεύθερος, όπως ο αέρας. Έρχεται το τέλος των τηλεγραφικών και τηλεφωνικών*

και Μετασχηματιστών Εναλλασσόμενου Ρεύματος». Ανάμεσα στο ακροατήριό του βρίσκεται ο βιομήχανος Τζωρτζ Γουεστινχάουζ, ιδιοκτήτης της ομώνυμης εταιρίας ηλεκτροπαραγωγής στο Πίτσμπουργκ και από εκείνη την ημέρα ξεκινά η μακρόχρονη συνεργασία τους.

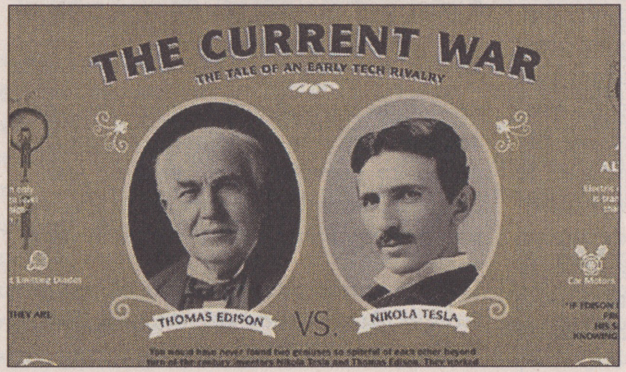
Ο Γουεστινχάουζ (έχοντας δημιουργήσει μεγάλη περιουσία με τους σιδηροδρόμους) θεωρεί ότι ήρθε η ώρα να επενδύσει στον τομέα του ηλεκτρισμού και προτείνει στον Τέσλα αμοιβή για τα δικαιώματα χρήσης των ευρεσιτεχνιών του και συμβόλαιο 1 δολ. ανά ιπποδύναμη για κάθε κινητήρα εναλλασσόμενου ρεύματος που θα πουλούσε. Εκμεταλλεύεται, ήδη, τις συσκευές των Γκόλαρ και Γκιπς οι οποίες παρέχουν τη δυνατότητα μεταφοράς μικρής ποσότητας εναλλασσόμενου ρεύματος. Ο επιχειρηματίας αναζητά τρόπους να καλύψει ολόκληρη την Αμερική, –μέσω κατάλληλων κινητήρων–, με ένα γιγαντιαίο ηλεκτρικό δίκτυο. Ο Τέσλα φαίνεται ότι προσφέρει τις προϋποθέσεις και γρήγορα, μαζί, καθιερώνουν τα 60 Hz για τις συσκευές.

Ο πόλεμος των «ρευμάτων»

Ο Τόμας Έντισον, προβλέποντας ότι το σύστημα του Τέσλα θα βγάλει άχρηστους τους λαμπτήρες πυρακτώσεως που ανακάλυψε, προσπαθεί με κάθε μέσο, θεμιτό ή αθέμιτο (κυρίως αθέμιτο), μαζί με τον χρηματοδότη του Μόργκαν, να δυσφημήσει το δικό του σώμα εναλλασσόμενο ρεύμα χιλιάδων βολτ, με αποτέλεσμα ο ίδιος και τα ρούχα του να σπινθηροβολούν από τον ηλεκτρισμό. Σε μία από αυτές τις διαλέξεις, το 1891, στο Κολούμπια Κόλετζ στη Νέα Υόρκη αυτός ο πρωτοπόρος και στοχαστής τονίζει: «*Τρέχουμε όλοι μαζί μέσα σ' έναν απέραντο χώρο με απίστευτη ταχύτητα και όλα γύρω μας κινούνται, γυρίζουν και περιβάλλονται από ενέργεια. Υπάρχει σίγουρα κάποια άμεση πρόσβαση σ' αυτήν. Ο ηλεκτρισμός που αντλήσαμε από το φυσικό περιβάλλον, προέρχεται από αυτήν την ενέργεια. Σύντομα θα αντλούμε χωρίς μεγάλο κόπο πολλές μορφές ενέργειας από αυτήν την απέραντη κι ανεξάντλητη φυσική ενέργεια και, έτσι, η ανθρωπότητα θα προοδεύσει με γιγαντιαία βήματα*».

Την ίδια ώρα, ο Έντισον, παρά τις τεράστιες και απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλλει, δεν καταφέρνει να πείσει το κράτος ***να θεσπίσει με νόμο την απαγόρευση της χρήσης ρεύματος πάνω από*** **800 V**. Όμως, λόγω αυτών των επιθέσεων του Έντισον, ο Γουεστινχάουζ πιέζεται οικονομικά, και ο Τέσλα για να τον βοηθήσει, σκίζει το συμφωνητικό με την αμοιβή του, που είχε ανέλθει στα 12.000.000 δολ., και, αντ' αυτού, εισπράττει το ποσό των 215.000 δολ. το οποίο διαθέτει στις έρευνές του.

Παράλληλα με τις διαλέξεις του, δεν σταματά να ερευνά, και το 1891 εφευρίσκει, κατασκευάζει και κατοχυρώνει **το επαγωγικό πηνίο** που παίρνει το όνομά του «**πηνίο Τέσλα**» (Tesla coil) το οποίο αποτελεί τη βάση για το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, την τηλεγραφία, τις κεραίες εκπομπής, το σύστημα ανάφλεξης στα αυτοκίνητα και, γενικότερα, την ασύρματη μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας.

Το 1893 ο Τέσλα αναλαμβάνει με μεγάλη επιτυχία τη

Άγαλμά του στους καταρράκτες του Νιαγάρα

Το 1895, στις 12 Ιανουαρίου, εγκαινιάζεται ο πρώτος μεγάλος υδροηλεκτρικός σταθμός στον κόσμο που κατασκεύασε ο Τέσλα, στους καταρράκτες του Νιαγάρα. Στην ομιλία του, μεταξύ άλλων, αναφέρει: «*Έχουμε πολλά μνημεία των παρελθόντων χρόνων, έχουμε παλάτια, πυραμίδες, ελληνικούς ναούς και καθεδρικές εκκλησίες του χριστιανικού κόσμου. Σε αυτά αποδεικνύεται η ισχύς των ανθρώπων, η σπουδαιότητα των εθνών, η αγάπη για την τέχνη και η αφοσίωση στη θρησκεία. Αλλά, το μνημείο στο Νιαγάρα έχει κάτι ξεχωριστό, σε μεγάλη αρμονία με τις τωρινές σκέψεις και τάσεις μας. Είναι μνημείο αντάξιο της επιστημονικής εποχής μας, πραγματικό μνημείο διαφωτισμού και ειρήνης. Σηματοδοτεί την αρχή της καθυπόταξης των φυσικών δυνάμεων στην υπηρεσία του ανθρώπου, την κατάργηση πρωτόγονων μεθόδων και την ανακούφιση εκατομμυρίων ανθρώπων από την ανέχεια και τη δυστυχία*».

ταιες. Αν είναι κινητική –και γνωρίζουμε ότι είναι– τότε είναι απλώς θέμα χρόνου πότε ο άνθρωπος θα κατορθώσει να συνδέσει τα μηχανήματά του με τα γρανάζια της Φύσης». Ν. Τέσλα

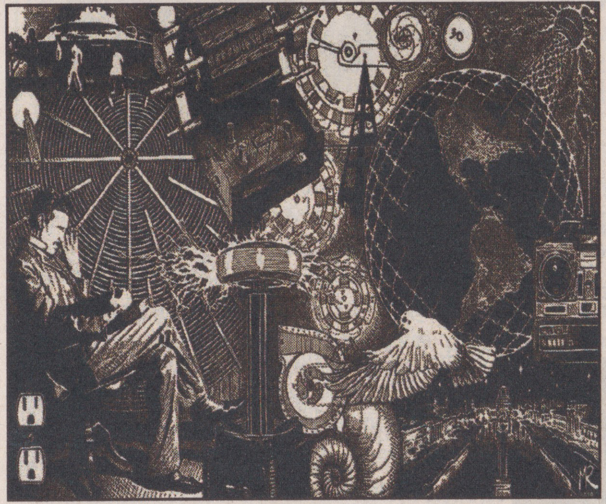
Ακολουθώντας το όραμα για ελεύθερη πρόσβαση όλων των ανθρώπων στην άφθονη και αστείρευτη ενέργεια του Σύμπαντος, το Μάιο του 1899 επιλέγει μια απομονωμένη περιοχή στο **Κολοράντο**, σε υψόμετρο 2300 μέτρων και εγκαθιστά εκεί το εργαστήριό του. Αμέσως πειραματίζεται με επιτυχία πάνω **στην ασύρματη μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας** (Wireless Transmission of Energy) και την **μεταφορά ηχητικών σημάτων** σε μεγάλες αποστάσεις μέσω του εδάφους.

Στις 3 Ιουλίου του 1899 έχει ήδη καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Γη «*είναι μια ανεξάντλητη πηγή ενέργειας*», «*μία τεράστια ενεργειακή λίμνη*»· το έδαφος και η ατμόσφαιρα της Γης είναι καλοί ενεργειακοί αγωγοί, δια μέσου των οποίων μπορεί να διαχυθεί-μεταδοθεί ενέργεια σε όλον τον κόσμο. Ο καθένας θα μπορεί να αντλεί ενέργεια χώνοντας απλά μια μεταλλική ράβδο στο έδαφος. **Πάντοτε προς την κατεύθυνση της ελεύθερης χρήσης της ενέργειας από την ανθρωπότητα και όχι από τους ισχυρούς λίγους** δηλώνει στην εφημερίδα *World*: «*Ο ηλεκτρισμός θα μπορούσε να είναι ελεύθερος, όπως ο αέρας. Έρχεται το τέλος των τηλεγραφικών και τηλεφωνικών εταιρειών.* ***Όλα τα μονοπώλια θα συντριβούν*** [...] *Η δυνατότητα ασύρματης μεταφοράς ενέργειας διαμέσου του φυσικού περιβάλλοντος και σε μεγάλες αποστάσεις, θα δημιουργήσει ανεξάντλητες πηγές πλούτου και δύναμης, θέτοντας ακόμη και την ίδια την ηλιακή ενέργεια στην υπηρεσία του ανθρώπου*». Προβλέπει ότι στο μέλλον ο κόσμος θα καταφέρει να συνδεθεί με αυτήν την πηγή και αυτό θα αλλάξει τη μορφή του ανθρώπινου πολιτισμού.

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

Πειραματίζεται ασταμάτητα. Δημιουργεί τεχνητές αστραπές μήκους 40 μέτρων, ανάβει 200 λάμπες απλά ακουμπώντας τες στο έδαφος, απενεργοποιεί –ή «καίει»– μηχανήματα που βρίσκονται σε κατοικημένες περιοχές χιλιόμετρα μακριά...

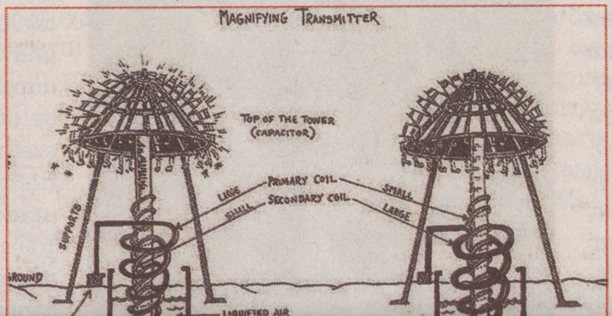

Ανακαλύπτει, επίσης, ότι οι παλμοί της ηλεκτρικής ενέργειας που στέλνει σε ολόκληρο τον πλανήτη, χρησιμοποιώντας ένα σύστημα ισχύος 1,5 MW, επιστρέφουν χωρίς σχεδόν καμία απώλεια. Η μεταφορά των στάσιμων «κυμάτων Τέσλα» φθάνει στο 96-97% αφού δεν υπάρχουν δέκτες οι οποίοι αναλώνουν ενέργεια και καταναλώνεται μόνο μερική ισχύς, απαραίτητη για να διατηρηθεί η δονητική συχνότητα.

«*Η ηλεκτρική ενέργεια μπορεί να μεταδοθεί οικονομικά χωρίς καλώδια σε οποιαδήποτε απόσταση στη Γη. Το έχω διαπιστώσει χωρίς αμφιβολία στις πολυάριθμες παρατηρήσεις, σε ποιοτικά και ποσοτικά* [...] *και να μεταδοθούν ακόμη και τα αδύναμα μορφοκύματα της ανθρώπινης φωνής κι ακόμη περισσότερο, μπορεί να μεταφέρεται ενέργεια σε οποιαδήποτε απόσταση με ελάχιστες απώλειες*» (από το βιβλίο του *Σημειώσεις-Notes*).

Όλο αυτό το σύστημα βασίζεται σε δικές του εφευρέσεις όπως: ο Μετασχηματιστής Τέσλα (πηνίο Τέσλα) που χρησιμοποιείται για την παραγωγή ηλεκτρικών δονήσεων, ο Ενισχυτικός Μεταδότη (Magnifying Trans mitter), που προσαρμοζόμενος κατάλληλα διεγείρει το έδαφος, το Ασύρματο Σύστημα Τέσλα (Tesla Wireless System) κατάλληλο για την οικονομική ασύρματη μεταφορά ενέργειας σε μεγάλη απόσταση (σε ολόκληρη τη Γη) χωρίς απώλειες, η Τέχνη της Εξατομίκευσης (Art of Individualization), μετάδοση σημάτων ή μηνυμάτων απόλυτα μυστικά λόγω της ιδιαιτερότητας της δικής τους ταυτότητας και, τέλος, τα Γήινα Στατικά Κύματα (Terrestrial Stationary Waves), που βασίζονται στο ότι η γη αντιδρά σε ηλεκτρικές δονήσεις συγκεκριμένου βαθμού).

Το Παγκόσμιο Σύστημα Τέσλα απαιτεί την κατασκευή 5 ισχυρών πομπών ενέργει-

ρεσία του ανθρώπου» (Colorado Spings Notes, 1899-1900).

Αναφερόμενος στον πλούτο και την δύναμη, αυτός ο γίγαντας της προσφοράς προς την ανθρωπότητα προφανώς δεν ενvοεί την αξιοποίηση του επιτεύγματος από εξουσιαστές και οικονομικούς εκμεταλλευτές. Μιλά για τον πλούτο και την δύναμη προς όφελος όλων των ανθρώπων, της ανθρωπότητας. Άλλωστε, αυτό είναι αυταπόδεικτο από την συνολική στάση ζωής του.

Το Ιούνιο του 1900 το περιοδικό Century δημοσιεύει μια σειρά άρθρων του με τίτλο *The Problem Of Increasing Human Energy (Το Πρόβλημα της Αυξανόμενης Ανθρώπινης Ενέργειας)*, στα οποία αναφέρει: «*Ο ήλιος είναι η πηγή που καθοδηγεί τα πάντα. Ο ήλιος συντηρεί όλη την ανθρώπινη ζωή και εφοδιάζει την ανθρώπινη ενέργεια*» και παρακάτω για την ασύρματη μεταφορά ενέργειας: «*Για μεγάλο διάστημα είχα πειστεί ότι αυτού του είδους η μετάδοση ενέργειας δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ σε βιομηχανική κλίμακα, αλλά μια ανακάλυψη μ' έκανε να αλλάξω γνώμη. Παρατήρησα ότι κάτω από ειδικές συνθήκες η ατμόσφαιρα, η οποία είναι κανονικά ένα μονωτικό στρώμα, αποκτά δυνατότητες αγωγιμότητας, και γι' αυτό είναι ικανή να μεταφέρει οποιαδήποτε ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας*».

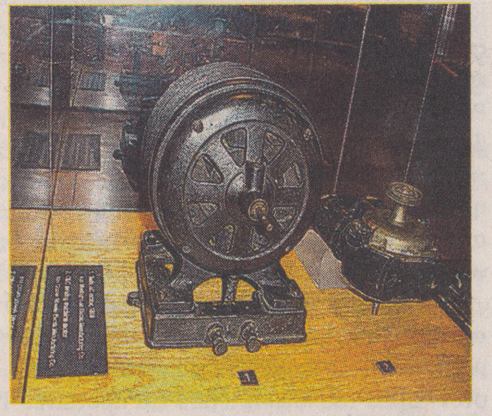
Στις 5 Νοεμβρίου του 1901 κατοχυρώνει τον Αποδέκτη Ελεύθερης Ενέργειας (Free Energy Receiver) με την ονομασία Apparatus for the Utilization of Radiant Energy (No ευρεσιτεχνίας 685,957). Ο Αποδέκτης Ελεύθερης Ενέργειας είναι κυρίως μία απλή μεταλλική πλάκα καλυμμένη με ένα μονωτικό υλικό η οποία λειτουργεί ως συσσωρευτής της Ελεύθερης Ενέργειας και έχει δύναμη να ηλεκτροδοτήσει μία κατοικία. Η ηλιακή πλάκα [...]

της;» Μόλις γνωστοποιείται στον μεγαλοτραπεζίτη Μόργκαν ότι ***η ελεύθερη ενέργεια θα μοιράζεται δωρεάν*** («*Ο καθένας θα μπορεί να την λαμβάνει καρφώνοντας μια ράβδο στο έδαφος ή τοποθετώντας μια κεραία στη στέγη του – Σκεφθείτε το κύριε Μόργκαν: δεν θα υπάρχουν καλώδια...!!!...*»), **η χρηματοδότηση για αυτά τα πειράματα διακόπτεται δια παντός.**

Άλλες εφευρέσεις του Τέσλα:

Ακτίνες Χ. Ο Ραίντγκεν (που έχει καθιερωθεί παγκοσμίως ως εφευρέτης της συσκευής των ακτίνων) δηλώνει την τεράστια βοήθεια που έλαβε από τον Τέσλα. Στην πραγματικότητα ο Τέσλα συναντά τον ανιδιοτελή επιστήμονα τον συμπαθεί και του παραχωρεί την εφεύρεση.

Οι **ταλαντώσεις** και τα θεραπευτικά αποτελέσματα που έχουν στον άνθρωπο π.χ. στους ρευματισμούς. Σχετικά με τα πειράματά του πάνω στο φαινόμενο των **ταλαντώσεων και του συντονισμού** με τη χρήση

μίας συσκευής τηλεγεωδυναμικής ο Τέσλα σημειώνει: «*Το 1898, πειραματιζόμουν με τις ταλαντώσεις. Είχα θέσει σε λειτουργία μια από τις συσκευές μου και ήθελα να δω αν θα μπορούσα να την συντονίσω με την* [...]

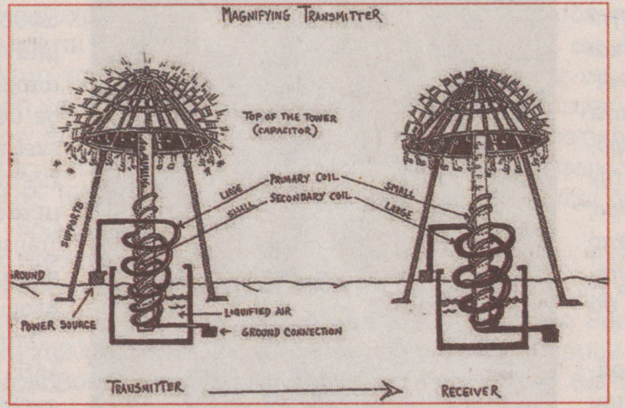
Ανακαλύπτει, επίσης, ότι οι παλμοί της ηλεκτρικής ενέργειας που στέλνει σε ολόκληρο τον πλανήτη, χρησιμοποιώντας ένα σύστημα ισχύος 1,5 MW, επιστρέφουν χωρίς σχεδόν καμία απώλεια. Η μεταφορά των στάσιμων «κυμάτων Τέσλα» φθάνει στο 96-97% αφού δεν υπάρχουν δέκτες οι οποίοι αναλώνουν ενέργεια και καταναλώνεται μόνο μερική ισχύς, απαραίτητη για να διατηρηθεί η δονητική συχνότητα.

«Η ηλεκτρική ενέργεια μπορεί να μεταδοθεί οικονομικά χωρίς καλώδια σε οποιαδήποτε απόσταση στη Γη. Το έχω διαπιστώσει χωρίς αμφιβολία στις πολυάριθμες παρατηρήσεις, σε ποιοτικά και ποσοτικά πειράματα και μετρήσεις. Όλα αυτά έχουν καταδείξει ότι είναι δυνατόν να διανεμηθεί η ηλεκτρική ισχύς από κεντρικές εγκαταστάσεις σε απεριόριστες ποσότητες, με μια απώλεια κατά τη μετάδοση που δεν θα υπερβαίνει το 1%, ακόμη και στη μέγιστη απόσταση, τα δώδεκα χιλιάδες μίλια, που είναι και η διάμετρος του πλανήτη μας». Ν.Τέσλα.

«Η Γη κυριολεκτικά πάλλεται από ηλεκτρικές δονήσεις» και μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως συντονιστικός αγωγός, ένα είδος διαπασών, που θα μεταφέρει και θα διαχέει σήματα και ενέργεια δωρεάν και παντού. Είχε κατορθώσει να επιδράσει πάνω στον στατικό ηλεκτρισμό της Γης, ωθώντας την να συμπεριφέρεται σαν μεγάλος πυκνωτής. *«Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, έβλεπα τα στατικά κύματα! Όσο κι αν*

κών δονήσεων, ο Ενισχυτικός Μεταδότη (Magnifying Transmitter), που προσαρμοζόμενος κατάλληλα διεγείρει το έδαφος, το Ασύρματο Σύστημα Τέσλα (Tesla Wireless System) κατάλληλο για την οικονομική ασύρματη μεταφορά ενέργειας σε μεγάλη απόσταση (σε ολόκληρη τη Γη) χωρίς απώλειες, η Τέχνη της Εξατομίκευσης (Art of Individualization), μετάδοση σημάτων ή μηνυμάτων απόλυτα μυστικά λόγω της ιδιαιτερότητας της δικής τους ταυτότητας και, τέλος, τα Γήινα Στατικά Κύματα (Terrestrial Stationary Waves), που βασίζονται στο ότι η γη αντιδρά σε ηλεκτρικές δονήσεις συγκεκριμένου βαθμού).

Το Παγκόσμιο Σύστημα Τέσλα απαιτεί την κατασκευή 5 ισχυρών πομπών ενέργει-

ας, σε τρία σημεία του πλανήτη (Νέα Υόρκη - Λονδίνο - Μόσχα) και από έναν στους δύο πόλους. Αυτοί οι πομποί θα τροφοδοτούνταν από λίγους υδροηλεκτρικούς σταθμούς και θα εξέπεμπαν ενέργεια προς κάθε κατεύθυνση σε ολόκληρη τη Γη. Η λήψη της ασύρματης ενέργειας θα γινόταν με μία μεταλλική ράβδο συνδεδεμένη με έναν δέκτη που θα ήταν συντονισμένος με τις ηλεκτρικές δονήσεις της γης.

«Οι πρώτες εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας του Παγκόσμιου Συστήματος μπορούν να τεθούν σε λειτουργία μέσα σε εννέα μήνες. Με αυτές τις εγκαταστάσεις

Το Ιούνιο του 1900 το περιοδικό Century δημοσιεύει μια σειρά άρθρων του με τίτλο *The Problem Of Increasing Human Energy (Το Πρόβλημα της Αυξανόμενης Ανθρώπινης Ενέργειας)*, στα οποία αναφέρει: *«Ο ήλιος είναι η πηγή που καθοδηγεί τα πάντα. Ο ήλιος συντηρεί όλη την ανθρώπινη ζωή και εφοδιάζει την ανθρώπινη ενέργεια»* και παρακάτω για την ασύρματη μεταφορά ενέργειας: *«Για μεγάλο διάστημα είχα πειστεί ότι αυτού του είδους η μετάδοση ενέργειας δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ σε βιομηχανική κλίμακα, αλλά μια ανακάλυψη μ' έκανε να αλλάξω γνώμη. Παρατήρησα ότι κάτω από ειδικές συνθήκες η ατμόσφαιρα, η οποία είναι κανονικά ένα μονωτικό στρώμα, αποκτά δυνατότητες αγωγιμότητας, και γι' αυτό είναι ικανή να μεταφέρει οποιαδήποτε ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας».*

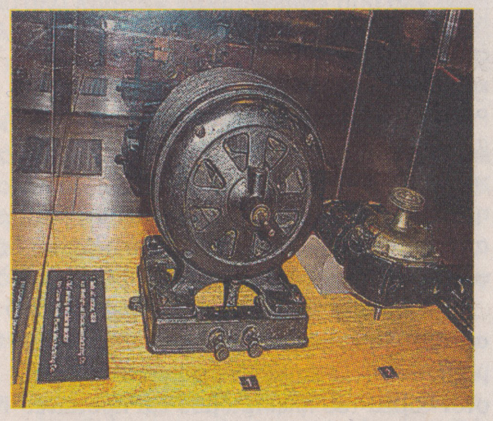
Στις 5 Νοεμβρίου του 1901 κατοχυρώνει τον Αποδέκτη Ελεύθερης Ενέργειας (Free Energy Receiver) με την ονομασία Apparatus for the Utilization of Radiant Energy (Νο ευρεσιτεχνίας 685,957). Ο Αποδέκτης Ελεύθερης Ενέργειας είναι κυρίως μία απλή μεταλλική πλάκα καλυμμένη με ένα μονωτικό υλικό η οποία λειτουργεί ως συσσωρευτής της Ελεύθερης Ενέργειας και έχει δύναμη να ηλεκτροδοτήσει μία κατοικία. Η ηλιακή πλάκα τοποθετείται ψηλά και συνδέεται με έναν πυκνωτή που βρίσκεται στο έδαφος και φορτίζεται από ηλιακή ενέργεια. Η ηλιακή ενέργεια μετατρέπεται σε ηλεκτρισμό τον οποίο μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι πάντες βάζοντας μία ράβδο στη γη ή μια κεραία στην ταράτσα του σπιτιού τους.

Λονγκ Άιλαντ

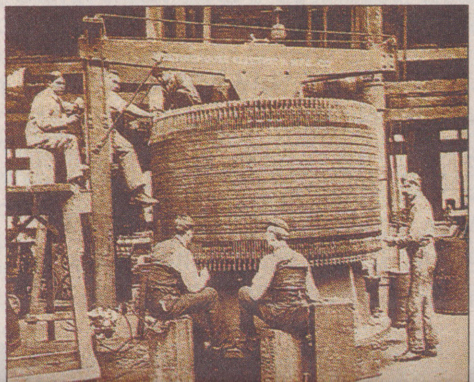
Το 1901 αφού πείθει τον μεγαλοτραπεζίτη Τζων Μόργκαν να χρηματοδοτήσει (με το αζημίωτο) τις έρευνές του στήνει το εργαστήριό του στο Γουόρντεκλιφ του Λονγκ Άιλαντ και κατασκευάζει έναν πανύψηλο πύργο για τον οποίο ο Μόργκαν ενημερώνεται ότι είναι μόνο «ο πρώτος παγκόσμιος ραδιοφωνικός σταθμός». Ο Μόργκαν δια-

Ακτίνες Χ. Ο Ραίντγκεν (που έχει καθιερωθεί παγκοσμίως ως εφευρέτης της συσκευής των ακτίνων) δηλώνει την τεράστια βοήθεια που έλαβε από τον Τέσλα. Στην πραγματικότητα ο Τέσλα συναντά τον ανιδιοτελή επιστήμονα τον συμπαθεί και του παραχωρεί την εφεύρεση.

Οι **ταλαντώσεις** και τα θεραπευτικά αποτελέσματα που έχουν στον άνθρωπο π.χ. στους ρευματισμούς. Σχετικά με τα πειράματά του πάνω στο φαινόμενο των **ταλαντώσεων και του συντονισμού** με τη χρήση

μίας συσκευής τηλεγεωδυναμικής ο Τέσλα σημειώνει: *«Το 1898, πειραματιζόμουν με τις ταλαντώσεις. Είχα θέσει σε λειτουργία μια από τις συσκευές μου και ήθελα να δω αν θα μπορούσα να την συντονίσω με την ιδιοσυχνότητα του κτηρίου. Της ανέβασα σιγά σιγά τη συχνότητα. Ακούστηκε τότε ένας αρκετά δυνατός θόρυβος. Ρώτησα τους βοηθούς μου από πού προερχόταν. Δεν ήξεραν να μου πουν... Ανέβασα τη συχνότητα της συσκευής μου και τότε ακούστηκε ένας δυνατότερος θόρυβος. Ήξερα*

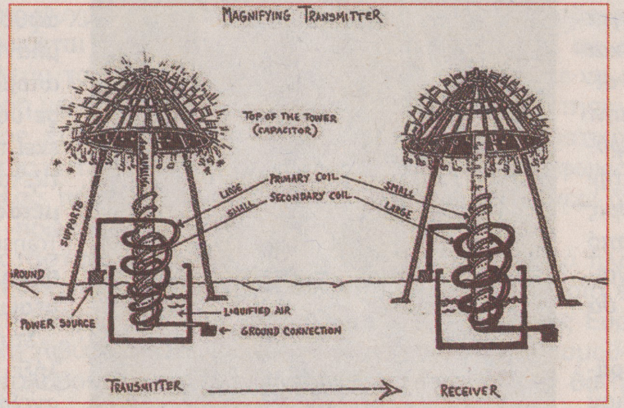

Ανακαλύπτει, επίσης, ότι οι παλμοί της ηλεκτρικής ενέργειας που στέλνει σε ολόκληρο τον πλανήτη, χρησιμοποιώντας ένα σύστημα ισχύος 1,5 MW, επιστρέφουν χωρίς σχεδόν καμία απώλεια. Η μεταφορά των στάσιμων «κυμάτων Τέσλα» φθάνει στο 96-97% αφού δεν υπάρχουν δέκτες οι οποίοι αναλώνουν ενέργεια και καταναλώνεται μόνο μερική ισχύς, απαραίτητη για να διατηρηθεί η δονητική συχνότητα.

«*Η ηλεκτρική ενέργεια μπορεί να μεταδοθεί οικονομικά χωρίς καλώδια σε οποιαδήποτε απόσταση στη Γη. Το έχω διαπιστώσει χωρίς αμφιβολία στις πολυάριθμες παρατηρήσεις, σε ποιοτικά και ποσοτικά πειράματα και μετρήσεις. Όλα αυτά έχουν καταδείξει ότι είναι δυνατόν να διανεμηθεί η ηλεκτρική ισχύς από κεντρικές εγκαταστάσεις σε απεριόριστες ποσότητες, με μια απώλεια κατά τη μετάδοση που δεν θα υπερβαίνει το 1%, ακόμη και στη μέγιστη απόσταση, τα δώδεκα χιλιάδες μίλια, που είναι και η διάμετρος του πλανήτη μας*». Ν.Τέσλα.

«*Η Γη κυριολεκτικά πάλλεται από ηλεκτρικές δονήσεις*» και μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως συντονιστικός αγωγός, ένα είδος διαπασών, που θα μεταφέρει και θα διαχέει σήματα και ενέργεια δωρεάν και παντού. Είχε κατορθώσει να επιδράσει πάνω στον στατικό ηλεκτρισμό της Γης, ωθώντας την να συμπεριφέρεται σαν μεγάλος πυκνωτής. «*Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, έβλεπα τα στατικά κύματα! Όσο κι αν φαινόταν απίθανο, αυτός ο πλανήτης, παρ' όλο το μέγεθός του, συμπεριφερόταν* ***σαν πυκνωτής*** *περιορισμένων διαστάσεων. Η τεράστια σημασία αυτού του γεγονότος για τη μεταφορά ενέργειας μέσω του δικού μου συστήματος ήταν τώρα εντελώς ξεκάθαρη. Όχι μόνο οι τηλεγραφικές ειδήσεις μπορούν να μεταφέρονται ασύρματα σε οποιοδήποτε σημείο της Γης, πράγμα που γνώριζα άλλωστε και πριν, αλλά μπορούν* τητας και, τέλος, τα Γήινα Στατικά Κύματα (Terrestrial Stationary Waves), που βασίζονται στο ότι η γη αντιδρά σε ηλεκτρικές δονήσεις συγκεκριμένου βαθμού).

Το Παγκόσμιο Σύστημα Τέσλα απαιτεί την κατασκευή 5 ισχυρών πομπών ενέργειας, σε τρία σημεία του πλανήτη (Νέα Υόρκη - Λονδίνο - Μόσχα) και από έναν στους δύο πόλους. Αυτοί οι πομποί θα τροφοδοτούνταν από λίγους υδροηλεκτρικούς σταθμούς και θα εξέπεμπαν ενέργεια προς κάθε κατεύθυνση σε ολόκληρη τη Γη. Η λήψη της ασύρματης ενέργειας θα γινόταν με μία μεταλλική ράβδο συνδεδεμένη με έναν δέκτη που θα ήταν συντονισμένος με τις ηλεκτρικές δονήσεις της γης.

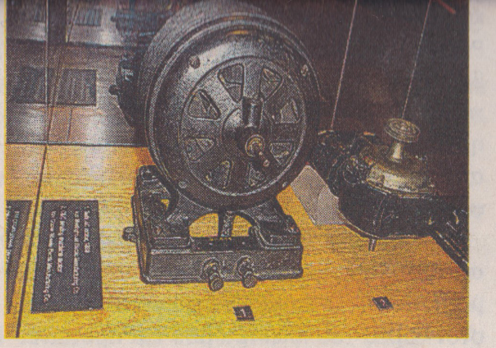

«*Οι πρώτες εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας του Παγκόσμιου Συστήματος μπορούν να τεθούν σε λειτουργία μέσα σε εννέα μήνες. Με αυτές τις εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας θα μπορεί να επιτευχθεί ηλεκτρική ισχύς μέχρι 7,5 δισεκατομμύρια Watt, με σκοπό να εφοδιάσει με ενέργεια όλα τα τεχνικά επιτεύγματα της εποχής μας. [...] Η δυνατότητα ασύρματης μεταφοράς ενέργειας διαμέσου του φυσικού περιβάλλοντος και σε μεγάλες αποστάσεις, θα δημιουργήσει ανεξάντλητες πηγές πλούτου και δύναμης, θέτοντας ακόμη και την ίδια την ηλιακή ενέργεια στην υπηρεσίες η ατμόσφαιρα, η οποία είναι κανονικά ένα μονωτικό στρώμα, αποκτά δυνατότητες αγωγιμότητας, και γι' αυτό είναι ικανή να μεταφέρει οποιαδήποτε ποσότητα ηλεκτρικής ενέργειας*».

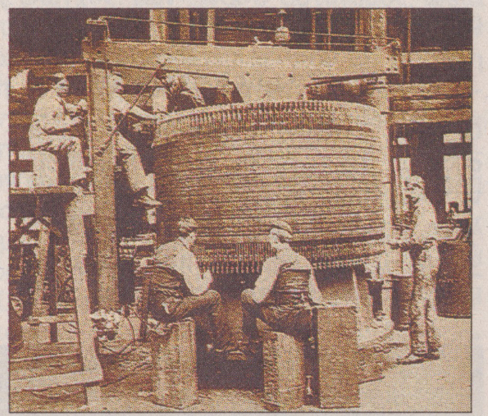
Στις 5 Νοεμβρίου του 1901 κατοχυρώνει τον Αποδέκτη Ελεύθερης Ενέργειας (Free Energy Receiver) με την ονομασία Apparatus for the Utilization of Radiant Energy (Νο ευρεσιτεχνίας 685,957). Ο Αποδέκτης Ελεύθερης Ενέργειας είναι κυρίως μία απλή μεταλλική πλάκα καλυμμένη με ένα μονωτικό υλικό η οποία λειτουργεί ως συσσωρευτής της Ελεύθερης Ενέργειας και έχει δύναμη να ηλεκτροδοτήσει μία κατοικία. Η ηλιακή πλάκα τοποθετείται ψηλά και συνδέεται με έναν πυκνωτή που βρίσκεται στο έδαφος και φορτίζεται από ηλιακή ενέργεια. Η ηλιακή ενέργεια μετατρέπεται σε ηλεκτρισμό τον οποίο μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι πάντες βάζοντας μία ράβδο στη γη ή μια κεραία στην ταράτσα του σπιτιού τους.

Λονγκ Άιλαντ

Το 1901 αφού πείθει τον μεγαλοτραπεζίτη Τζων Μόργκαν να χρηματοδοτήσει (με το αζημίωτο) τις έρευνές του στήνει το εργαστήριό του στο Γουόρντεκλιφ του Λονγκ Άιλαντ και κατασκευάζει έναν πανύψηλο πύργο για τον οποίο ο Μόργκαν ενημερώνεται ότι είναι μόνο «ο πρώτος παγκόσμιος ραδιοφωνικός σταθμός». Ο Μόργκαν διακόπτει την ροή της χρηματοδότησης ζητώντας απτά αποτελέσματα και εφαρμογές τις οποίες θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί οικονομικά. Ο Τέσλα αναγκάζεται να του πει ότι στην πραγματικότητα αποτελεί το πρώτο παγκοσμίως πείραμα για «την μεταφορά της ενέργειας από σταθμό σε σταθμό χωρίς την χρησιμοποίηση κανενός συνδετικού καλωδίου». Ο Μόργκαν ρωτά: «*Ποιος θα πουλάει την ενέργεια στους αποδέκτες*

μίας συσκευής τηλεγεωδυναμικής ο Τέσλα σημειώνει: «*Το 1898, πειραματιζόμουν με τις ταλαντώσεις. Είχα θέσει σε λειτουργία μια από τις συσκευές μου και ήθελα να δω αν θα μπορούσα να την συντονίσω με την ιδιοσυχνότητα του κτηρίου. Της ανέβασα σιγά σιγά τη συχνότητα. Ακούστηκε τότε ένας αρκετά δυνατός θόρυβος. Ρώτησα τους βοηθούς μου από πού προερχόταν. Δεν ήξεραν να μου πουν... Ανέβασα τη συχνότητα της συσκευής μου και τότε ακούστηκε ένας δυνατότερος θόρυβος. Ήξερα*

ότι πλησίαζα την ιδιοσυχνότητα[1] *του ατσάλινου σκελετού του κτηρίου. Ανέβασα λίγο ακόμα τη συχνότητα της μηχανής μου.... Ξαφνικά όλα τα βαριά μηχανήματα τριγύρω μου άρχισαν να μετακινούνται με δύναμη.*

1. Σήμερα γνωρίζουμε πως η πρόκληση σεισμών με ηλεκτρομαγνητικούς παλμούς (EMP ή ΗΜΠ) είναι όντως εφικτή.

Αμέσως άρπαξα ένα σφυρί και έσπασα τη συσκευή. Ο ήχος ταλάντωσης του κτηρίου ακουγόταν για λίγα λεπτά. Έξω στο δρόμο γινόταν πανδαιμόνιο. Συνεννοηθήκαμε με τους βοηθούς μου να μην πούμε τίποτα...»

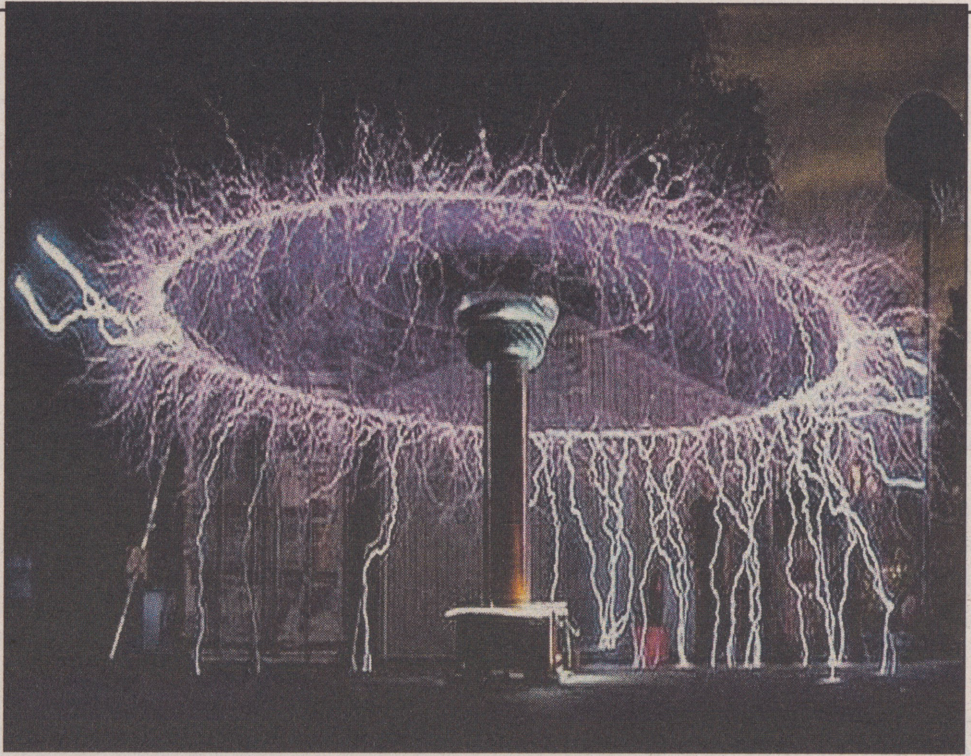
Ο κλέφτης Μαρκόνι

Το 1896 καταχωρεί στο Γραφείο Ευρεσιτεχνιών τα διαγράμματα για την παραγωγή και αποστολή ραδιοκυμάτων με αύξοντα αριθμό 645576. Είναι η βασική ραδιοφωνική πατέντα η οποία κατοχυρώνεται στις 20-3-1900. Το 1899 ο Γουλιέλμος Μαρκόνι (πρώην βοηθός του Τέσλα) καλύπτει ασύρματα τους αγώνες ιστιοπλοΐας στο Νιου Τζέρσεϋ και στις 12 Δεκεμβρίου του 1901 στέλνει το γράμμα S από τη μία πλευρά του Ατλαντικού στην άλλη. Οι δημοσιογράφοι εντυπωσιάζονται και τον προβάλλουν ως εφευρέτη του ραδιοφώνου, γεγονός που αμφισβητείται από πολλούς επιστήμονες...

Ο Αλέξανδρος Ποπώφ (Ρώσος φυσικός και ηλεκτροτεχνικός) ανακοινώνει: «*η εκπομπή και η λήψη σημάτων από τον Μαρκόνι μέσω ηλεκτρικών ταλαντώσεων δεν είναι κάτι καινούργιο. Στην Αμερική, ο διάσημος μηχανικός Νίκολα Τέσλα πραγματοποίησε τα ίδια πειράματα ήδη από το 1893*».

Ο Τέσλα, δηλώνει στον Τύπο: «*Ο Μαρκόνι είναι καλό παιδί. Αφήστε τον να συνεχίσει. Χρησιμοποιεί, όμως, δεκαεπτά δικές μου ευρεσιτεχνίες*». Τελικά ο Τέσλα δικαιώνεται το 1943 (λίγους μήνες μετά θάνατο του) από το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών[2] όπου αναγνωρίζεται ως ο εφευρέτης της ασύρματης επικοινωνίας και το 1955 ως ο μοναδικός εφευρέτης του Ραδιοφώνου. (Παρ' όλα αυτά, ακόμη και σήμερα στα σχολικά βιβλία, ο Μαρκόνι αναφέρεται ως εφευρέτης του ραδιοφώνου).

Ο Τέσλα, παρά την καταστροφή, κατορ-

γιστών, της ακτινοθεραπείας, των ραντάρ, της τηλεπικοινωνίας, της πυρηνικής φυσικής...

Πεθαίνει στις 7 Ιανουαρίου του 1943, 86 ετών, μόνος και καταχρεωμένος στον 33° όροφο του ξενοδοχείου *New Yorker* που είναι η μόνιμη κατοικία του. Τα αντίγραφα των εφευρέσεών του και οι σημειώσεις του εξαφανίζονται... Από το 1936 έως την ημέρα που πεθαίνει, το FBI παρακολουθεί τις κινήσεις του με την υποψία ότι έχει σχέσεις με την τότε Σοβιετική Ένωση.

Το 1937 τον κτυπά ένα αυτοκίνητο σπάζοντάς του αρκετά πλευρά. Η Γιουγκοσλαβία μετά το ατύχημά του, τού απονέμει δια βίου σύνταξη. Αυτή η τιμητική σύνταξη από την πατρίδα του είναι η μόνη οικονομική βοήθεια που αποδέχεται ο Τέσλα, αρνούμενος σταθερά να λάβει μεγαλύτερα ποσά που του προσφέρονται από πλούσιους φίλους του.

σκευάζεται το άγαλμά του στους καταρράκτες του Νιαγάρα. Η Σερβία, τιμώντας τον, το 1992, τυπώνει χαρτονομίσματα που τον απεικονίζουν και το 2005 το Διεθνές Αεροδρόμιο του Βελιγραδίου ονομάζεται «Αεροδρόμιο Νίκολα Τέσλα». Επίσης, στο Βελιγράδι, ιδρύεται στις 5 Δεκεμβρίου του 1952 το «μουσείο Τέσλα» στο οποίο φυλάσσονται 70.000 επιστολές του, 5.297 τεχνικά σχέδια, 31.522 προσωπικά ντοκουμέντα, 12.832 αποκόμματα περιοδικών, 1.000 φωτογραφίες, η τέφρα του και άλλα.

Μέχρι σήμερα, δεν τυγχάνει εφαρμογής το όνειρό του: ο κάθε άνθρωπος να έχει άμεση πρόσβαση στην ελεύθερη και άφθονη οικολογική ενέργεια του πλανήτη... Τα συμφέροντα των μονοπωλίων της ενέργειας κυριαρχούν και λυμαίνονται καταστρέφοντας το περιβάλλον.

Μόλις στις αρχές του 20ου αιώνα ο Τέσλα οραματίζεται το μέλλον:

νιών ορυκτών καυσίμων (οι μεγαλύτερες κυρίαρχες πολυεθνικές εταιρείες σήμερα) που θα πολεμήσουν μέχρις εσχάτων, ώστε να αποτρέψουν νέες πηγές πλούτου για την ανθρωπότητα, που θα είναι επωφελείς και δωρεάν σε όλους. Παρ' όλη την σπατάλη ενέργειας από τη Δύση, σχεδόν τρία δισεκατομμύρια ανθρώπων, σήμερα, βασίζονται στην ξυλεία, στον άνθρακα, στον ξυλάνθρακα ή στα ζωικά κατάλοιπα για το μαγείρεμα και τη θέρμανση.

Η πυρηνική ενέργεια όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, φάνηκε να εκπροσωπεί, την χαμηλού κόστους, πηγή ενέργειας... Στις ημέρες μας, εκτός από τις καταστροφές που προκλήθηκαν από ακτινοβολία σε εκτεταμένες περιοχές (Τσερνομπίλ, Φουκουσίμα), αποδεικνύεται ότι το κόστος κατασκευής αλλά και παροπλισμού μονάδων πυρηνικής ενέργειας είναι υπερβολικό για τις τσέπες των αφεντικών που την πωλούν... Κράτη όπως Γερμανία και Ελβετία καταργούν την πυρηνική ενέργεια και, σταδιακά, και άλλες χώρες απαγορεύουν με νόμο την κατασκευή νέων πυρηνικών σταθμών.

Όμως, ακόμα κι αν αναγκάζονται να αποσύρουν ορισμένες καταστροφικές τεχνικές που εφαρμόζουν δεν επιλύεται το πρόβλημα της τεράστιας καταστροφής του πλανήτη. Η καταστροφικότητα είναι συνυφασμένη με την κυριαρχία, την επιβολή και την κερδοσκοπία...

Πριν περίπου 100 χρόνια ο Τέσλα έγραφε σχετικά με τις πηγές ενέργειας:

«Αν χρησιμοποιήσουμε πρώτες ύλες από ορυκτά καύσιμα για να αντλήσουμε την ενέργειά μας τότε, ζώντας εις βάρος του κεφαλαίου μας, θα το εξαντλήσουμε γρήγορα. Αυτή η μέθοδος είναι βάρβαρη και επιπόλαια σπατάλη και θα πρέπει να σταματήσει για χάρη των ερχόμενων γενεών. *Το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι*

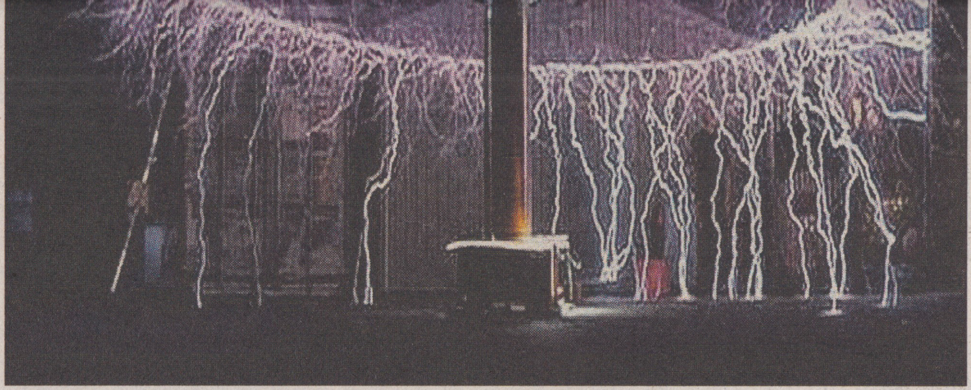
Το 1896 καταχωρεί στο γραφείο ευρεσιτεχνιών τα διαγράμματα για την παραγωγή και αποστολή ραδιοκυμάτων με αύξοντα αριθμό 645576. Είναι η βασική ραδιοφωνική πατέντα η οποία κατοχυρώνεται στις 20-3-1900. Το 1899 ο Γουλιέλμος Μαρκόνι (πρώην βοηθός του Τέσλα) καλύπτει ασύρματα τους αγώνες ιστιοπλοΐας στο Νιου Τζέρσεϋ και στις 12 Δεκεμβρίου του 1901 στέλνει το γράμμα S από τη μία πλευρά του Ατλαντικού στην άλλη. Οι δημοσιογράφοι εντυπωσιάζονται και τον προβάλλουν ως εφευρέτη του ραδιοφώνου, γεγονός που αμφισβητείται από πολλούς επιστήμονες...

Ο Αλέξανδρος Ποπώφ (Ρώσος φυσικός και ηλεκτροτεχνικός) ανακοινώνει: «*η εκπομπή και η λήψη σημάτων από τον Μαρκόνι μέσω ηλεκτρικών ταλαντώσεων δεν είναι κάτι καινούργιο. Στην Αμερική, ο διάσημος μηχανικός Νίκολα Τέσλα πραγματοποίησε τα ίδια πειράματα ήδη από το 1893*».

Ο Τέσλα, δηλώνει στον Τύπο: «*Ο Μαρκόνι είναι καλό παιδί. Αφήστε τον να συνεχίσει. Χρησιμοποιεί, όμως, δεκαεπτά δικές μου ευρεσιτεχνίες*». Τελικά ο Τέσλα δικαιώνεται το 1943 (λίγους μήνες μετά θάνατο του) από το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών[2] όπου αναγνωρίζεται ως ο εφευρέτης της ασύρματης επικοινωνίας και το 1955 ως ο μοναδικός εφευρέτης του Ραδιοφώνου. (Παρ' όλα αυτά, ακόμη και σήμερα στα σχολικά βιβλία, ο Μαρκόνι αναφέρεται ως εφευρέτης του ραδιοφώνου).

Ο Τέσλα, παρά την καταστροφή, κατορθώνει να επαναφέρει στην καταπληκτική του μνήμη όλες τις σημειώσεις και τα σχέδιά του... Από τότε, όμως, χάνει την εμπιστοσύνη του και γίνεται επιφυλακτικός και φιλύποπτος. Για το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς του δεν χρησιμοποιεί, πλέον, σχέδια αλλά τα διατηρεί στην μνήμη του.

Από το 1918 έως το 1922 κατοχυρώνει διάφορες πατέντες οι οποίες αφορούν την μηχανική των υγρών και το 1941, σε μία προσπάθειά του να βοηθήσει την πατρίδα του, κατασκευάζει ένα αμυντικό όπλο («υπερόπλο») για την αποτροπή των επιθέσεων των ναζιστών του Χίτλερ ενάντια στην Ευρώπη.

γιστών, της ακτινοθεραπείας, των ραντάρ, της τηλεπικοινωνίας, της πυρηνικής φυσικής...

Πεθαίνει στις 7 Ιανουαρίου του 1943, 86 ετών, μόνος και καταχρεωμένος στον 33° όροφο του ξενοδοχείου *New Yorker* που είναι η μόνιμη κατοικία του. Τα αντίγραφα των εφευρέσεών του και οι σημειώσεις του εξαφανίζονται... Από το 1936 έως την ημέρα που πεθαίνει, το FBI παρακολουθεί τις κινήσεις του με την υποψία ότι έχει σχέσεις με την τότε Σοβιετική Ένωση.

Το 1937 τον κτυπά ένα αυτοκίνητο σπάζοντάς του αρκετά πλευρά. Η Γιουγκοσλαβία μετά το ατύχημά του, τού απονέμει δια βίου σύνταξη. Αυτή η τιμητική σύνταξη από την πατρίδα του είναι η μόνη οικονομική βοήθεια που αποδέχεται ο Τέσλα, αρνούμενος σταθερά να λάβει μεγαλύτερα ποσά που του προσφέρονται από πλούσιους φίλους του.

Κατά την διάρκεια της ζωής του κερδίζει διάφορες επιβραβεύσεις και αναγνωρίσεις τις οποίες άλλες αποδέχεται και άλλες αρνείται. Το 1912 προτείνεται για το βραβείο Νόμπελ. Αρνείται να το παραλάβει δηλώνοντας: «*Σε χίλια χρόνια θα υπάρχουν αρκετοί που θα έχουν πάρει το Βραβείο Νόμπελ. Κι εγώ έχω αρκετές δεκάδες έγγραφα που αναφέρουν το όνομα μου στην τεχνική βιβλιογραφία... Για το καθένα από αυτά θα έδινα όλα τα Βραβεία Νόμπελ που θα δοθούν στα επόμενα χιλιάδες χρόνια...*». Το 1926 τα πανεπιστήμια του Βελιγραδίου και του Ζάγκρεμπ τον εκλέγουν επίτιμο διδάκτορα. Το 1934 το Αμερικανικό Ινστιτούτο

σκευάζεται το άγαλμά του στους καταρράκτες του Νιαγάρα. Η Σερβία, τιμώντας τον, το 1992, τυπώνει χαρτονομίσματα που τον απεικονίζουν και το 2005 το Διεθνές Αεροδρόμιο του Βελιγραδίου ονομάζεται «Αεροδρόμιο Νίκολα Τέσλα». Επίσης, στο Βελιγράδι, ιδρύεται στις 5 Δεκεμβρίου του 1952 το «μουσείο Τέσλα» στο οποίο φυλάσσονται 70.000 επιστολές του, 5.297 τεχνικά σχέδια, 31.522 προσωπικά ντοκουμέντα, 12.832 αποκόμματα περιοδικών, 1.000 φωτογραφίες, η τέφρα του και άλλα.

Μέχρι σήμερα, δεν τυγχάνει εφαρμογής το όνειρό του: ο κάθε άνθρωπος να έχει άμεση πρόσβαση στην ελεύθερη και άφθονη οικολογική ενέργεια του πλανήτη... Τα συμφέροντα των μονοπωλίων της ενέργειας κυριαρχούν και λυμαίνονται καταστρέφοντας το περιβάλλον.

Μόλις στις αρχές του 20ου αιώνα ο Τέσλα οραματίζεται το μέλλον:

«*Στο κοντινό μέλλον θα δούμε πολλές χρήσεις της ηλεκτρικής ενέργειας. Θα είμαστε σε θέση να διασκορπίζουμε την ομίχλη με την ηλεκτρική δύναμη και με ισχυρές και διαπεραστικές ακτίνες. Θα δημιουργήσουμε ασύρματες εγκαταστάσεις με σκοπό τη φωταγώγηση των ωκεανών. Σύντομα θα επιτευχθεί η μετάδοση εικόνων με τις συνηθισμένες τηλεγραφικές μεθόδους.*

Μια άλλη σημαντική καινοτομία θα είναι μια ηλεκτρική γραφομηχανή, που θα καταγράφει την ανθρώπινη φωνή. Θα έχουμε εξουδετερωτές καπνού, απορροφητές σκόνης, αποστειρωτές του νερού, του αέρα, των τροφίμων και των ρούχων. Θα είναι επίσης αδύνατον να μεταδοθούν τα μικρό-

σίζονται στην ξυλεία, στον άνθρακα, στον ξυλάνθρακα ή στα ζωικά κατάλοιπα για το μαγείρεμα και τη θέρμανση.

Η πυρηνική ενέργεια όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, φάνηκε να εκπροσωπεί, την χαμηλού κόστους, πηγή ενέργειας... Στις ημέρες μας, εκτός από τις καταστροφές που προκλήθηκαν από ακτινοβολία σε εκτεταμένες περιοχές (Τσερνομπίλ, Φουκουσίμα), αποδεικνύεται ότι το κόστος κατασκευής αλλά και παροπλισμού μονάδων πυρηνικής ενέργειας είναι υπερβολικό για τις τσέπες των αφεντικών που την πωλούν... Κράτη όπως Γερμανία και Ελβετία καταργούν την πυρηνική ενέργεια και, σταδιακά, και άλλες χώρες απαγορεύουν με νόμο την κατασκευή νέων πυρηνικών σταθμών.

Όμως, ακόμα κι αν αναγκάζονται να αποσύρουν ορισμένες καταστροφικές τεχνικές που εφαρμόζουν δεν επιλύεται το πρόβλημα της τεράστιας καταστροφής του πλανήτη. Η καταστροφικότητα είναι συνυφασμένη με την κυριαρχία, την επιβολή και την κερδοσκοπία...

Πριν περίπου 100 χρόνια ο Τέσλα έγραφε σχετικά με τις πηγές ενέργειας:

«Αν χρησιμοποιήσουμε πρώτες ύλες από ορυκτά καύσιμα για να αντλήσουμε την ενέργειά μας τότε, ζώντας εις βάρος του κεφαλαίου μας, θα το εξαντλήσουμε γρήγορα. Αυτή η μέθοδος είναι βάρβαρη και επιπόλαια σπατάλη και θα πρέπει να σταματήσει για χάρη των ερχόμενων γενεών. *Το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι η υδροδυναμική είναι ο πολυτιμότερος ενεργειακός πόρος μας.*

Σε αυτήν η ανθρωπότητα πρέπει να εναποθέσει τις ελπίδες της για το μέλλον. Με την πλήρη ανάπτυξή της καθώς και μ' ένα τέλειο σύστημα της ασύρματης μετάδοσης της ενέργειας σε οποιαδήποτε απόσταση, ο άνθρωπος θα είναι σε θέση να λύσει όλα τα προβλήματα της υλικής του ύπαρξης. Η απόσταση, που είναι το κύριο εμπόδιο στην ανθρώπινη πρόοδο, θα εκμηδενιστεί εντελώς όσον αφορά τη σκέψη, τη λέξη και τη δράση. Η ανθρωπότητα θα ενωθεί, οι πόλεμοι θα γίνουν αδύνατοι, και η ειρήνη θα βασιλέψει σε ανώτατο επίπεδο».

κάτι καινούργιο. Στην Αμερική, ο διάσημος μηχανικός Νίκολα Τέσλα πραγματοποίησε τα ίδια πειράματα ήδη από το 1893».

Ο Τέσλα, δηλώνει στον Τύπο: «*Ο Μαρκόνι είναι καλό παιδί. Αφήστε τον να συνεχίσει. Χρησιμοποιεί, όμως, δεκαεπτά δικές μου ευρεσιτεχνίες*». Τελικά ο Τέσλα δικαιώνεται το 1943 (λίγους μήνες μετά θάνατο του) από το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών[2] όπου αναγνωρίζεται ως ο εφευρέτης της ασύρματης επικοινωνίας και το 1955 ως ο μοναδικός εφευρέτης του Ραδιοφώνου. (Παρ' όλα αυτά, ακόμη και σήμερα στα σχολικά βιβλία, ο Μαρκόνι αναφέρεται ως εφευρέτης του ραδιοφώνου).

Ο Τέσλα, παρά την καταστροφή, κατορθώνει να επαναφέρει στην καταπληκτική του μνήμη όλες τις σημειώσεις και τα σχέδιά του... Από τότε, όμως, χάνει την εμπιστοσύνη του και γίνεται επιφυλακτικός και φιλύποπτος. Για το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς του δεν χρησιμοποιεί, πλέον, σχέδια αλλά τα διατηρεί στην μνήμη του.

Από το 1918 έως το 1922 κατοχυρώνει διάφορες πατέντες οι οποίες αφορούν την μηχανική των υγρών και το 1941, σε μία προσπάθειά του να βοηθήσει την πατρίδα του, κατασκευάζει ένα αμυντικό όπλο («υπερόπλο») για την αποτροπή των επιθέσεων των ναζιστών του Χίτλερ ενάντια στην Ευρώπη.

Γενικότερα, σε μία εποχή που η ανθρωπότητα μόλις αρχίζει να ανιχνεύει τον ηλεκτρισμό και τις εφαρμογές του, ο Τέσλα συμβάλλει στην εξέλιξη της ρομποτικής, της τηλεκίνησης, του κινητήρα, των υπολογιστών, μόνος και καταχρεωμένος στον 33° όροφο του ξενοδοχείου *New Yorker* που είναι η μόνιμη κατοικία του. Τα αντίγραφα των εφευρέσεών του και οι σημειώσεις του εξαφανίζονται... Από το 1936 έως την ημέρα που πεθαίνει, το FBI παρακολουθεί τις κινήσεις του με την υποψία ότι έχει σχέσεις με την τότε Σοβιετική Ένωση.

Το 1937 τον κτυπά ένα αυτοκίνητο σπάζοντάς του αρκετά πλευρά. Η Γιουγκοσλαβία μετά το ατύχημά του, τού απονέμει δια βίου σύνταξη. Αυτή η τιμητική σύνταξη από την πατρίδα του είναι η μόνη οικονομική βοήθεια που αποδέχεται ο Τέσλα, αρνούμενος σταθερά να λάβει μεγαλύτερα ποσά που του προσφέρονται από πλούσιους φίλους του.

Κατά την διάρκεια της ζωής του κερδίζει διάφορες επιβραβεύσεις και αναγνωρίσεις τις οποίες άλλες αποδέχεται και άλλες αρνείται. Το 1912 προτείνεται για το βραβείο Νόμπελ. Αρνείται να το παραλάβει δηλώνοντας: «*Σε χίλια χρόνια θα υπάρχουν αρκετοί που θα έχουν πάρει το Βραβείο Νόμπελ. Κι εγώ έχω αρκετές δεκάδες έγγραφα που αναφέρουν το όνομα μου στην τεχνική βιβλιογραφία... Για το καθένα από αυτά θα έδινα όλα τα Βραβεία Νόμπελ που θα δοθούν στα επόμενα χιλιάδες χρόνια...*». Το 1926 τα πανεπιστήμια του Βελιγραδίου και του Ζάγκρεμπ τον εκλέγουν επίτιμο διδάκτορα. Το 1934 το Αμερικανικό Ινστιτούτο Ηλεκτροτεχνικής τιμά τον Τέσλα για την ανακάλυψη του αντίστροφου μαγνητικού πεδίου και του πολυφασικού συστήματος με το χρυσό μετάλλιο Έντισον. Ο Τέσλα αρνείται, και πάλι, να το παραλάβει.

Μετά το θάνατό του, το 1960, η Διεθνής Επιτροπή Ηλεκτροτεχνικής ονομάζει την μονάδα μέτρησης της μαγνητικής επαγωγής μονάδα Τέσλα (T), ενώ το 1976 καθιερώνεται από το Ινστιτούτο Ηλεκτρομηχανικών των ΗΠΑ το ετήσιο Βραβείο Τέσλα. Το 1983, τυπώνονται στις ΗΠΑ, γραμματόσημα με τη μορφή του και το 1895 καταγράφεται ένα «Αεροδρόμιο Νίκολα Τέσλα». Επίσης, στο Βελιγράδι, ιδρύεται στις 5 Δεκεμβρίου του 1952 το «μουσείο Τέσλα» στο οποίο φυλάσσονται 70.000 επιστολές του, 5.297 τεχνικά σχέδια, 31.522 προσωπικά ντοκουμέντα, 12.832 αποκόμματα περιοδικών, 1.000 φωτογραφίες, η τέφρα του και άλλα.

Μέχρι σήμερα, δεν τυγχάνει εφαρμογής το όνειρό του: ο κάθε άνθρωπος να έχει άμεση πρόσβαση στην ελεύθερη και άφθονη οικολογική ενέργεια του πλανήτη... Τα συμφέροντα των μονοπωλίων της ενέργειας κυριαρχούν και λυμαίνονται καταστρέφοντας το περιβάλλον.

Μόλις στις αρχές του 20ου αιώνα ο Τέσλα οραματίζεται το μέλλον:

«Στο κοντινό μέλλον θα δούμε πολλές χρήσεις της ηλεκτρικής ενέργειας. Θα είμαστε σε θέση να διασκορπίζουμε την ομίχλη με την ηλεκτρική δύναμη και με ισχυρές και διαπεραστικές ακτίνες. Θα δημιουργήσουμε ασύρματες εγκαταστάσεις με σκοπό τη φωταγώγηση των ωκεανών. Σύντομα θα επιτευχθεί η μετάδοση εικόνων με τις συνηθισμένες τηλεγραφικές μεθόδους.

Μια άλλη σημαντική καινοτομία θα είναι μια ηλεκτρική γραφομηχανή, που θα καταγράφει την ανθρώπινη φωνή. Θα έχουμε εξουδετερωτές καπνού, απορροφητές σκόνης, αποστειρωτές του νερού, του αέρα, των τροφίμων και των ρούχων. Θα είναι επίσης αδύνατον να μεταδοθούν τα μικρόβια ασθενειών και οι άνθρωποι θα μπορούν να θεραπεύονται από αυτές».

Ένα σοβαρό πλανητικό ζητούμενο είναι η άμεση διακοπή άντλησης άνθρακα και πετρελαίου και η εύρεση μιας νέας πηγής ενέργειας η οποία δεν θα καταστρέψει και δεν θα μολύνει ακόμη περισσότερο τα όντα του πλανήτη· ενός πλανήτη που βρίσκεται σε οριακό σημείο τόσο όσον αφορά το έδαφος, όσο το υπέδαφος και την ατμόσφαιρά του. Όμως, όπως γνωρίζουμε υπάρχουν τα συμφέροντα των βιομηχάνων που σύρουν ορισμένες καταστροφικές τεχνικές που εφαρμόζουν δεν επιλύεται το πρόβλημα της τεράστιας καταστροφής του πλανήτη. Η καταστροφικότητα είναι συνυφασμένη με την κυριαρχία, την επιβολή και την κερδοσκοπία...

Πριν περίπου 100 χρόνια ο Τέσλα έγραφε σχετικά με τις πηγές ενέργειας:

«Αν χρησιμοποιήσουμε πρώτες ύλες από ορυκτά καύσιμα για να αντλήσουμε την ενέργειά μας τότε, ζώντας εις βάρος του κεφαλαίου μας, θα το εξαντλήσουμε γρήγορα. Αυτή η μέθοδος είναι βάρβαρη και επιπόλαια σπατάλη και θα πρέπει να σταματήσει για χάρη των ερχόμενων γενεών. *Το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι η υδροδυναμική είναι ο πολυτιμότερος ενεργειακός πόρος μας.*

Σε αυτήν η ανθρωπότητα πρέπει να εναποθέσει τις ελπίδες της για το μέλλον. Με την πλήρη ανάπτυξή της καθώς και μ' ένα τέλειο σύστημα της ασύρματης μετάδοσης της ενέργειας σε οποιαδήποτε απόσταση, ο άνθρωπος θα είναι σε θέση να λύσει όλα τα προβλήματα της υλικής του ύπαρξης. Η απόσταση, που είναι το κύριο εμπόδιο στην ανθρώπινη πρόοδο, θα εκμηδενιστεί εντελώς όσον αφορά τη σκέψη, τη λέξη και τη δράση. Η ανθρωπότητα θα ενωθεί, οι πόλεμοι θα γίνουν αδύνατοι, και η ειρήνη θα βασιλέψει σε ανώτατο επίπεδο».

Είναι, ίσως, ένας από τους λίγους, αν όχι ο μοναδικός, ερευνητής που αφιέρωσε τη ζωή του και χρησιμοποίησε τις ανακαλύψεις του, αποκλειστικά για να υπηρετήσει την ανθρωπότητα. «*Οι ανακαλύψεις μου ευαγγελίζονται έναν κόσμο όπου η ανθρωπότητα θα είναι ενωμένη, οι πόλεμοι θα είναι αδύνατοι και όπου θα βασιλεύει η ειρήνη... Λέτε ότι αγαπάτε τους ανθρώπους. Εγώ δεν τους αγαπώ. Εκείνο που εγώ αγαπώ είναι η ανθρωπότητα*».

Συσπείρωση Αναρχικών

2. Το δικαστήριο αποδέχεται ότι ο Μαρκόνι προκάλεσε εμπρησμό στο εργαστήριο του Τέσλα στις 13 Μαρτίου 1895 για να καλύψει την κλοπή σχεδίων του εφευρέτη στην οποία προέβη. Κάποια από αυτά τα κλεμμένα σχέδια και ευρεσιτεχνίες, τα παραδίδει, ως φασιστικό στέλεχος, στο ιταλικό καθεστώς του Μουσολίνι.

Τεκμήρια γραφῆς καί χρήσεως τῆς ὁμιλίας

Πρίν προχωρήσωμεν στήν ἀνάλυσιν τῶν θεμάτων, πού ἔχουν σχέσι μέ τήν γλῶσσα θά κάνωμεν ὁρισμένες ἐπισημάνσεις.

Λέγεται ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι ἑνιαία. Παρ' ὅτι ὑπάρχει μεγάλη δόσις ἀληθείας εἶναι χρήσιμον νά εἰπωθῆ ὅτι στόν ἑλλαδικό χῶρο τά γλωσσικά ἰδιώματα πού ὡμιλοῦντο κατά τήν ἀρχαιότητα ἦταν περισσότερα τοῦ ἑνός. Ἐπομένως, τό ἑνιαῖο συνυπάρχει μέ τήν πολυμέρεια. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι μία σειρά ἀπό διαλέκτους ἤ γλῶσσες κατετάχθησαν ὡς ὑποδιαιρέσεις αὐτοῦ πού ὀνομάζεται Ἑλληνική. Ὑπάρχει, μάλιστα, μία ἰδιαιτέρως λεπτομερής καταγραφή αὐτῶν τῶν διαλέκτων.

Ἐν τούτοις, μετά ἀπό ἔρευνες, ἔχει ἐξακριβωθεῖ ὅτι παρά τίς διαφορές, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν μεταξύ τῆς Ἰωνικῆς καί τῆς Ἀττικῆς ἤ τίς ἰδιαιτερότητες τῆς Ἀχαϊκῆς (Αἰολικῆς), ὁ κορμός τῆς γλώσσης ἦταν ἑνιαῖος. Αὐτό τό συμπέρασμα προφανῶς καί δέν ὀφείλεται σέ κάποιου εἴδους κατασκευή, ἀλλά σέ μίαν πραγματικότητα τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά ἀναγνωρίσωμεν.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ὅλες αὐτές οἱ ἔρευνες καί τά συμπεράσματα βασίζονται καί ὀφείλονται σέ γραπτά κείμενα πού προέρχονται ἀπό διάφορες πηγές. Σχετικῶς μέ αὐτές τίς πηγές ἔχει ἐκφρασθεῖ κατά καιρούς ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ γλῶσσα πού ἔφθασε ἕως ἐμᾶς εἶναι αὐτή τῆς λογοτεχνίας καί τῶν ἐπιγραφῶν, ἐνῶ οἱ πληθυσμοί τῶν διαφόρων περιοχῶν ὁμιλοῦσαν «φυσικά καί ἀβίαστα». Εἶναι σαφές ὅτι ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θά ἐξακολουθεῖ ἐπί μακρόν νά ὑφίσταται, διαφορά μεταξύ τοῦ γραπτοῦ καί τοῦ προφορικοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἐκφράζονται οἱ ἄνθρωποι. Ὅμως, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν δυό γλῶσσες, ἡ «φυσική ἤ ἀβίαστος» καί ἡ «ἀφύσικη ἤ ἐξαναγκαστική».

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔχει σημασία εἶναι πώς ὑπάρχει ἡ γραπτή ἱστορία τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία βασίζεται στά «ἐξαναγκαστικά» κείμενα καί δευτερευόντως στήν προφορική παράδοση, ἡ ὁποία φέρει στούς ὤμους της σω-

Μικρή εἰσαγωγή στήν σημασία τῆς γλώσσης

«Τά λόγια ἵπτανται, τά γραπτά μένουν»

«Ἔπεα πτερόεντα»(=λόγια πτερωτά, πού πετοῦν),

Ὁμήρου, Ἰλιάς, Α, 201.

απιστώνομεν, ἐπομένως, πώς ἡ ὁμιλία εἶναι ὁ κοινός ἐν χρήσει λόγος, αὐτός, δηλαδή, ὁ ὁποῖος διατυπώνεται σέ ἕνα ὁρισμένο σύνολο συναναστρεφομένων ἀνθρώπων. Ἐπομένως, εἶναι ἕνα ἰδίωμα τῆς γλώσσης τό ὁποῖον ἐάν ἀποτυπωθεῖ γραπτῶς, ὅπως ἐκφράζεται, εἶναι δύσκολο νά κατανοηθῆ ἀπό τρίτους.

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, διαφορά μεταξύ αὐτοῦ τοῦ ἰδιώματος καί τοῦ ἰδιαίτερου κώδικος τόν ὁποῖον συνθέτουν ὁρισμένα ἄτομα προκειμένου νά ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους λέξεις πού δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθοῦν ἀπό τρίτους. Στήν περίπτωσιν αὐτήν δέν ἔχομεν ἕναν ὅμιλο, ἀλλά ἕναν περιορισμένον κύκλο ἀτόμων οἱ ὁποῖοι

τόν συγκεκριμένον τρόπον ἐκφράσεως ἑκάστης ὁμάδος ἀνθρώπων τῆς πρωϊμου ἀνοίξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτός ὁ τρόπος τῆς μεταξύ τους σύν-ἐννοήσεως ὑπῆρξε ἕνα γιγαντιαῖο βῆμα, πού μετέπειτα δημιούργησε καί πάρα πολλά προβλήματα, λόγω τῶν παρεμβάσεων τῶν ἑκάστοτε ἐξουσιῶν.

Ἐρχόμαστε, τώρα, στό ζήτημα τῶν κανόνων. Ἀκούγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι κατασκεύασμα τοῦ κράτους καί τῶν ἐξουσιαστῶν. Ἐπομένως, τό δίλλημα πού τίθεται εἶναι κατά πόσον θά ἀκολουθήσωμεν τούς δρόμους πού ἐχαράχθησαν ἀπό τήν ἐξουσία ἤ θά κατασκευάσωμεν δικούς μας δρόμους ἐπικοινωνίας. Πρίν ὅμως

κατά τήν ἀρχαιότητα ἦταν περισσότερα τοῦ ἑνός. Ἑπομένως, τό ἑνιαῖο συνυπάρχει μέ τήν πολυμέρεια. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι μία σειρά ἀπό διαλέκτους ἤ γλῶσσες κατετάχθησαν ὡς ὑποδιαιρέσεις αὐτοῦ πού ὀνομάζεται Ἑλληνική. Ὑπάρχει, μάλιστα, μία ἰδιαιτέρως λεπτομερής καταγραφή αὐτῶν τῶν διαλέκτων.

Ἐν τούτοις, μετά ἀπό ἔρευνες, ἔχει ἐξακριβωθεῖ ὅτι παρά τίς διαφορές, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν μεταξύ τῆς Ἰωνικῆς καί τῆς Ἀττικῆς ἤ τίς ἰδιαιτερότητες τῆς Ἀχαϊκῆς (Αἰολικῆς), ὁ κορμός τῆς γλώσσης ἦταν ἑνιαῖος. Αὐτό τό συμπέρασμα προφανῶς καί δέν ὀφείλεται σέ κάποιου εἴδους κατασκευή, ἀλλά σέ μίαν πραγματικότητα τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά ἀναγνωρίσωμεν.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ὅλες αὐτές οἱ ἔρευνες καί τά συμπεράσματα βασίζονται καί ὀφείλονται σέ γραπτά κείμενα πού προέρχονται ἀπό διάφορες πηγές. Σχετικῶς μέ αὐτές τίς πηγές ἔχει ἐκφρασθεῖ κατά καιρούς ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ γλῶσσα πού ἔφθασε ἕως ἐμᾶς εἶναι αὐτή τῆς λογοτεχνίας καί τῶν ἐπιγραφῶν, ἐνῶ οἱ πληθυσμοί τῶν διαφόρων περιοχῶν ὁμιλοῦσαν «φυσικά καί ἀβίαστα». Εἶναι σαφές ὅτι ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θά ἐξακολουθεῖ ἐπί μακρόν νά ὑφίσταται, διαφορά μεταξύ τοῦ γραπτοῦ καί τοῦ προφορικοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἐκφράζονται οἱ ἄνθρωποι. Ὅμως, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν δυό γλῶσσες, ἡ «φυσική ἤ ἀβίαστος» καί ἡ «ἀφύσική ἤ ἐξαναγκαστική».

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔχει σημασία εἶναι πώς ὑπάρχει ἡ γραπτή ἱστορία τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία βασίζεται στά «ἐξαναγκαστικά» κείμενα καί δευτερευόντως στήν προφορική παράδοση, ἡ ὁποία φέρει στούς ὤμους της σωρεία μετατροπῶν καί στρεβλώσεων καί ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀδύνατος ἡ διακρίβωσις τῶν περιγραφομένων, με τρόπον ὥστε νά ἐξαχθῆ ἕνα ἀσφαλές συμπέρασμα περί τῆς φύσεως τῆς ὑποστάσεώς τους. Τίς οἶδε πώς θά ἦσαν στίς ἡμέρες μας τά Ὁμηρικά Ἔπη ἐάν δέν κατεγράφοντο.

Ἄλλωστε, στήν καθομιλουμένην ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι ἐκφράσεως, οἱ ὁποῖοι ἀκουστικῶς δέν ἀποδίδουν ἔννοιας, ἀλλά ἕναν ἡμιτελῆ τρόπον ἐπικοινωνίας ὁ ὁποῖος λόγω τῆς ἀοριστίας του χρειάζεται νά συνοδευθῆ ἀπό τίς κατάλληλες κινήσεις, οὕτως ὥστε νά γίνει κατανοητό τό τί ζητᾶ ἤ τί θέλει νά πεῖ ὁ ἐκφραζόμενος. Ἐπί παραδείγματι λέγεται: «Πιάσε αὐτό ἐκεῖ». Προκειμένου νά γίνει κατανοητή ἡ φράσις θά πρέπει νά συνοδευθῆ ἀπό τήν κατάλληλη κίνησιν πού νά ὑποδεικνύει τό ἀντικείμενον, καθώς καί τό σημεῖο στό ὁποῖον εὑρίσκεται αὐτό.

Στήν προφορική ὁμιλία, λοιπόν, ἡ ἐλευθεριότης

απιστώνομεν, ἑπομένως, πώς ἡ ὁμιλία εἶναι ὁ κοινός ἐν χρήσει λόγος, αὐτός, δηλαδή, ὁ ὁποῖος διατυπώνεται σέ ἕνα ὁρισμένο σύνολο συναναστρεφομένων ἀνθρώπων. Ἑπομένως, εἶναι ἕνα ἰδίωμα τῆς γλώσσης τό ὁποῖον ἐάν ἀποτυπωθεῖ γραπτῶς, ὅπως ἐκφράζεται, εἶναι δύσκολο νά κατανοηθῆ ἀπό τρίτους.

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, διαφορά μεταξύ αὐτοῦ τοῦ ἰδιώματος καί τοῦ ἰδιαίτερου κώδικος τόν ὁποῖον συνθέτουν ὁρισμένα ἄτομα προκειμένου νά ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους λέξεις πού δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθοῦν ἀπό τρίτους. Στήν περίπτωσιν αὐτήν δέν ἔχομεν ἕναν ὅμιλο, ἀλλά ἕναν περιορισμένον κύκλο ἀτόμων οἱ ὁποῖοι ἔχουν συναποφασίσει νά συνδιαλλέγονται μέ αὐτόν τόν τρόπο, ἐπειδή γιά διαφόρους λόγους δέν ἐπιθυμοῦν νά γίνονται κατανοητά τά ὅσα λέγουν, ἀπό ὅσους δέν γνωρίζουν τό κλειδί, πού ἀποκαλύπτει τίς φράσεις πού λέγονται ὑπό τήν κάλυψιν τοῦ κώδικος.

Ὅλες οἱ γλῶσσες καί οἱ διάλεκτοι πού ὑπάρχουν στόν πλανήτη χαρακτηρίζονται, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον, ἀπό ἀνάλογες διαφοροποιήσεις οἱ ὁποῖες αὐξάνονται ἤ ἐλαχιστοποιοῦνται, ἀναλόγως τῆς πληθυσμιακῆς καταστάσεως, των συγκυριῶν ἤ τῶν διαμορφωμένων καταστάσεων. Ἐδῶ, λοιπόν, ὑπάρχουν κάποιοι κανόνες, οἱ ὁποῖοι κατασκευάζονται μέ βάσιν τήν ἤδη ὑπάρχουσα γλῶσσαν ἤ ἰδίωμα.

Ὑπάρχει μία διαδεδομένη ἄποψις συμφώνως προς την ὁποίαν οἱ γλῶσσες δέν εἶχαν κατά τήν δημιουργίαν τους κανόνες. Αὐτή, ὅμως, εἶναι ὑπό ἀμφισβήτησιν. Ἐπειδή εἶναι σαφές πώς δέν ὑπῆρχαν οἱ κανόνες τῆς

τόν συγκεκριμένον τρόπον ἐκφράσεως ἑκάστης ὁμάδος ἀνθρώπων τῆς πρωΐμου ἀνοίξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτός ὁ τρόπος τῆς μεταξύ τους σύν-ἐννοήσεως ὑπῆρξε ἕνα γιγαντιαῖο βῆμα, πού μετέπειτα δημιούργησε καί πάρα πολλά προβλήματα, λόγω τῶν παρεμβάσεων τῶν ἑκάστοτε ἐξουσιῶν.

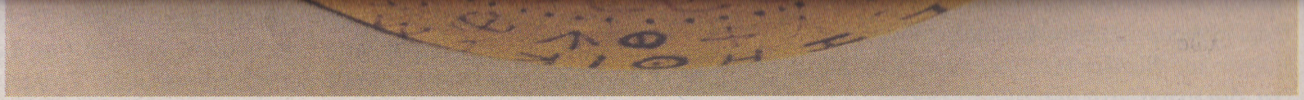
Ἐρχόμαστε, τώρα, στό ζήτημα τῶν κανόνων. Ἀκούγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι κατασκεύασμα τοῦ κράτους καί τῶν ἐξουσιαστῶν. Ἑπομένως, τό δίλλημα πού τίθεται εἶναι κατά πόσον θά ἀκολουθήσωμεν τούς δρόμους πού ἐχαράχθησαν ἀπό τήν ἐξουσία ἤ θά κατασκευάσωμεν δικούς μας δρόμους ἐπικοινωνίας. Πρίν ὅμως ἐπιλεγῆ κάποιος δρόμος, ἄς ἐξετασθῆ ὁ τρόπος μεταδόσεως καί ἐμπεδώσεως τῶν λέξεων. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ συνεννόησις συμπεριελάμβανε ἕνα συνδυασμό ἤχων καί σαφῶν προσδιορισμῶν τῶν ἐννοουμένων πραγμάτων καί συναισθημάτων, ὁ ὁποῖος ἐσχετίζετο μέ τήν ἀποτύπωσιν τόσο στόν ἐγκέφαλον ὅσον καί στόν ἐξωτερικόν κόσμον· ἡ εἰκόνα πού εἶχε γίνει ἀντικείμενον ἐπεξεργασίας, ἄρχισε νά ἀποτυπώνεται καί μέ ἕνα συγκεκριμένον τρόπον, ὁ ὁποῖος συνιστᾶ τήν γραφή. Δέν ὑπάρχει πρόθεσις νά ἀκολουθηθῆ, ἐδῶ, αὐτή ἡ ἐκτεταμένη πορεία πού κατέληξε στήν χρῆσιν τῶν γραμμάτων. Ἐκεῖνο, ὅμως, τό ὁποῖον θά πρέπει νά καταχωρηθῆ καί στήν δική μας μνήμη εἶναι ὅτι ἡ ἐπανάληψις εἶναι τό καθοριστικόν τῆς ἐμπεδώσεως τῆς ἀπό κοινοῦ γνώσεως. Ἡ αὔξησις τοῦ λεξιλογίου, ὁ περιορισμός τῆς νομαδικῆς συμβιώσεως μέ τήν μόνιμη ἐγκατάστασι σέ διάφορους χώρους καί ἡ ἀριθμητική αὔξησις τῶν ὁμάδων συνέβαλαν βαθμιαία

κείμενα πού προέρχονται ἀπό διάφορες πηγές. Σχετικῶς μέ αὐτές τίς πηγές ἔχει ἐκφρασθεῖ κατά καιρούς ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ γλῶσσα πού ἔφθασε ἕως ἐμᾶς εἶναι αὐτή τῆς λογοτεχνίας καί τῶν ἐπιγραφῶν, ἐνῶ οἱ πληθυσμοί τῶν διαφόρων περιοχῶν ὁμιλοῦσαν «φυσικά καί ἀβίαστα». Εἶναι σαφές ὅτι ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θά ἐξακολουθεῖ ἐπί μακρόν νά ὑφίσταται, διαφορά μεταξύ τοῦ γραπτοῦ καί τοῦ προφορικοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἐκφράζονται οἱ ἄνθρωποι. Ὅμως, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν δυό γλῶσσες, ἡ «φυσική ἤ ἀβίαστος» καί ἡ «ἀφύσικη ἤ ἐξαναγκαστική».

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔχει σημασία εἶναι πώς ὑπάρχει ἡ γραπτή ἱστορία τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία βασίζεται στά «ἐξαναγκαστικά» κείμενα καί δευτερευόντως στήν προφορική παράδοση, ἡ ὁποία φέρει στούς ὤμους της σωρεία μετατροπῶν καί στρεβλώσεων καί ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀδύνατος ἡ διακρίβωσις τῶν περιγραφομένων, με τρόπον ὥστε νά ἐξαχθῆ ἕνα ἀσφαλές συμπέρασμα περί τῆς φύσεως τῆς ὑποστάσεώς τους. Τίς οἶδε πώς θά ἦσαν στίς ἡμέρες μας τά Ὁμηρικά Ἔπη ἐάν δέν κατεγράφοντο.

Ἄλλωστε, στήν καθομιλουμένην ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι ἐκφράσεως, οἱ ὁποῖοι ἀκουστικῶς δέν ἀποδίδουν ἐννοίας, ἀλλά ἕναν ἡμιτελῆ τρόπον ἐπικοινωνίας ὁ ὁποῖος λόγω τῆς ἀοριστίας του χρειάζεται νά συνοδευθῆ ἀπό τίς κατάλληλες κινήσεις, οὕτως ὥστε νά γίνει κατανοητό τό τί ζητᾶ ἤ τί θέλει νά πεῖ ὁ ἐκφραζόμενος. Ἐπί παραδείγματι λέγεται: «Πιᾶσε αὐτό ἐκεῖ». Προκειμένου νά γίνει κατανοητή ἡ φράσις θά πρέπει νά συνοδευθῆ ἀπό τήν κατάλληλη κίνησιν πού νά ὑποδεικνύει τό ἀντικείμενον, καθώς καί τό σημεῖο στό ὁποῖον εὑρίσκεται αὐτό.

Στήν προφορική ὁμιλία, λοιπόν, ἡ ἐλευθεριότης ἀδυνατεῖ νά ἀποδώσει μέ σαφήνεια καί ἀκρίβεια αὐτό τό ὁποῖον προσπαθεῖ νά ἐκδηλώσει ὁ ὁμιλῶν. Ὑπάρχει, δηλαδή, μία ἔλλειψις ἐννοίας πού νά συνδέει τόν ὁμιλοῦντα μέ τόν ἀκούοντα καί συνεπῶς χρειάζεται ἡ ὑπόδειξις τοῦ ἀντικειμένου –«αὐτό»– καί τοῦ χώρου-σημείου στό ὁποῖο εὑρίσκεται –«ἐκεῖ»– γιά νά ἀποκτήσει ἡ φράσις ἕνα κάπως συγκεκριμένο νόημα. Βεβαίως, καί πάλιν –κυριολεκτώντας– τό ρῆμα «πιᾶσε» εἶναι σαφές πώς ἔχει διαφορά ἀπό τό «δῶσε» ἤ τό «φέρε» (ἐάν πράγματι κάποιο ἀπό αὐτά τά ρήματα ὑπονοεῖται). Διαπιστώνομεν, ἑπομένως, πώς ἡ ὁμιλία εἶναι ὁ κοινός ἐν χρήσει λόγος, αὐτός, δηλαδή, ὁ ὁποῖος διατυπώνεται σέ ἕνα ὁρισμένο σύνολο συναναστρεφομένων ἀνθρώπων. Ἑπομένως, εἶναι ἕνα ἰδίωμα τῆς γλώσσης τό ὁποῖον ἐάν ἀποτυπωθεῖ γραπτῶς, ὅπως ἐκφράζεται, εἶναι δύσκολο νά κατανοηθῆ ἀπό τρίτους.

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, διαφορά μεταξύ αὐτοῦ τοῦ ἰδιώματος καί τοῦ ἰδιαίτερου κώδικος τόν ὁποῖον συνθέτουν ὁρισμένα ἄτομα προκειμένου νά ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους λέξεις πού δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθοῦν ἀπό τρίτους. Στήν περίπτωσιν αὐτήν δέν ἔχομεν ἕναν ὅμιλο, ἀλλά ἕναν περιορισμένον κύκλο ἀτόμων οἱ ὁποῖοι ἔχουν συναποφασίσει νά συνδιαλλέγονται μέ αὐτόν τόν τρόπο, ἐπειδή γιά διαφόρους λόγους δέν ἐπιθυμοῦν νά γίνονται κατανοητά τά ὅσα λέγουν, ἀπό ὅσους δέν γνωρίζουν τό κλειδί, πού ἀποκαλύπτει τίς φράσεις πού λέγονται ὑπό τήν κάλυψιν τοῦ κώδικος.

Ὅλες οἱ γλῶσσες καί οἱ διάλεκτοι πού ὑπάρχουν στόν πλανήτη χαρακτηρίζονται, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον, ἀπό ἀνάλογες διαφοροποιήσεις οἱ ὁποῖες αὐξάνονται ἤ ἐλαχιστοποιοῦνται, ἀναλόγως τῆς πληθυσμιακῆς καταστάσεως, των συγκυριῶν ἤ τῶν διαμορφωμένων καταστάσεων. Ἐδῶ, λοιπόν, ὑπάρχουν κάποιοι κανόνες, οἱ ὁποῖοι κατασκευάζονται μέ βάσιν τήν ἤδη ὑπάρχουσα γλῶσσαν ἤ ἰδίωμα.

Ὑπάρχει μία διαδεδομένη ἄποψις συμφώνως προς την ὁποίαν οἱ γλῶσσες δέν εἶχαν κατά τήν δημιουργίαν τους κανόνες. Αὐτή, ὅμως, εἶναι ὑπό ἀμφισβήτησιν. Ἐπειδή εἶναι σαφές πώς δέν ὑπῆρχαν οἱ κανόνες τῆς γλώσσης ὅπως διεμορφώθησαν ἀργότερα, ἀλλά ἡ δημιουργία τῆς γλώσσης, τῆς κάθε γλώσσης, ὑπήχθη σέ ἄλλες ὁδηγίες καί καταστάσεις οἱ ὁποῖες ὑποκρύπτουν κανόνες. Πρόκειται γιά τήν σύνθεσιν ὅλων τῶν ψυχικῶν, πνευματικῶν, βιολογικῶν καί περιβαλλοντολογικῶν συνθηκῶν οἱ ὁποῖες συνέτειναν σύν τῷ χρόνῳ στήν ἠχητικήν ὁλοκλήρωσιν τῶν φθόγγων σέ λέξεις, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν συνάρτησιν ὅλων ὅσων προανεφέρθησαν. Ὅμως, οἱ λέξεις, οἱ φθόγγοι πού ἔλαβαν μίαν ὁρισμένη σειράν μέ τήν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνοντο ἀποτελοῦν τόν συγκεκριμένον τρόπον ἐκφράσεως ἑκάστης ὁμάδος ἀνθρώπων τῆς πρωϊμου ἀνοίξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτός ὁ τρόπος τῆς μεταξύ τους σύν-ἐννοήσεως ὑπῆρξε ἕνα γιγαντιαῖο βῆμα, πού μετέπειτα δημιούργησε καί πάρα πολλά προβλήματα, λόγω τῶν παρεμβάσεων τῶν ἑκάστοτε ἐξουσιῶν.

Ἐρχόμαστε, τώρα, στό ζήτημα τῶν κανόνων. Ἀκούγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι κατασκεύασμα τοῦ κράτους καί τῶν ἐξουσιαστῶν. Ἑπομένως, τό δίλλημα πού τίθεται εἶναι κατά πόσον θά ἀκολουθήσωμεν τούς δρόμους πού ἐχαράχθησαν ἀπό τήν ἐξουσία ἤ θά κατασκευάσωμεν δικούς μας δρόμους ἐπικοινωνίας. Πρίν ὅμως ἐπιλεγῆ κάποιος δρόμος, ἄς ἐξετασθῆ ὁ τρόπος μεταδόσεως καί ἐμπεδώσεως τῶν λέξεων. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ συνεννόησις συμπεριελάμβανε ἕνα συνδυασμό ἤχων καί σαφῶν προσδιορισμῶν τῶν ἐννοουμένων πραγμάτων καί συναισθημάτων, ὁ ὁποῖος ἐσχετίζετο μέ τήν ἀποτύπωσιν τόσο στόν ἐγκέφαλον ὅσον καί στόν ἐξωτερικόν κόσμον· ἡ εἰκόνα πού εἶχε γίνει ἀντικείμενον ἐπεξεργασίας, ἄρχισε νά ἀποτυπώνεται καί μέ ἕνα συγκεκριμένον τρόπον, ὁ ὁποῖος συνιστᾶ τήν γραφή. Δέν ὑπάρχει πρόθεσις νά ἀκολουθηθῆ, ἐδῶ, αὐτή ἡ ἐκτεταμένη πορεία πού κατέληξε στήν χρῆσιν τῶν γραμμάτων. Ἐκεῖνο, ὅμως, τό ὁποῖον θά πρέπει νά καταχωρηθῆ καί στήν δική μας μνήμη εἶναι ὅτι ἡ ἐπανάληψις εἶναι τό καθοριστικόν τῆς ἐμπεδώσεως τῆς ἀπό κοινοῦ γνώσεως. Ἡ αὔξησις τοῦ λεξιλογίου, ὁ περιορισμός τῆς νομαδικῆς συμβιώσεως μέ τήν μόνιμη ἐγκατάσταση σέ διάφορους χώρους καί ἡ ἀριθμητική αὔξησις τῶν ὁμάδων συνέβαλαν βαθμιαία σέ μία ἀκόμη μεγαλύτερη διεύρυνσιν καί ἐπεξεργασίαν ἐννοιῶν. Θά ἦταν ἀνεπαρκές νά ὑποστηριχθῆ ὅτι οἱ κανόνες τῆς γλώσσης κατεσκευάσθησαν, ἐνῶ θά ἦταν σύμφωνον μέ τήν πραγματικότητα νά εἰπωθῆ ὅτι ἔγιναν κατανοητοί βαθμιαία, ἀπό τήν κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων καί μέ μεγάλες διαφοροποιήσεις μεταξύ τους, τόσον σέ σχέσι μέ τόν χρόνον πού ἐχρειάζετο ὥστε νά ὁλοκληρωθοῦν οἱ γλωσσικές καί ἐκφραστικές διεργασίες ὅσον καί σέ σχέσι μέ τά τοπικά καί φυλετικά χαρακτηριστικά τους.

Ἑπομένως, τό νά λέγεται καί νά χρησιμοποιεῖται τό

ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα εἶναι κατασκεύασμα τῶν ἐξουσιαστῶν ἐκφράζει μίαν ἄποψιν ἡ ὁποία δέν ἀντιστοιχεῖ πρός τήν ἀλήθεια.

Βεβαίως, οἱ ἐπεμβάσεις τῶν ἐξουσιαστῶν ὑπῆρξαν μεταγενέστερα καί ἀφοροῦν κυρίως τό διάστημα τῶν τελευταίων δυό χιλιάδων ἐτῶν, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἑλληνική γλῶσσα, ἀλλά δέν ὑπάρχει σχέσις μέ τήν δημιουργικήν ἀνακάλυψιν τῶν κανόνων· αὐτή ἀφορᾶ μίαν διεργασίαν εὐρύτερης κατανοήσεως τῆς λειτουργίας τοῦ νοῦ καί τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἀνεπτύχθη ἡ ἐκφραστικότης τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλωστε, ὅπως ἐλέχθη, αὐτή ἡ ἀνακάλυψις ἐπροηγήθη κατά πολύ τῆς συγκροτήσεως τῶν εξουσιαστικών σχέσεων ἐντός τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων.

Ἕνα σημεῖο πού θά πρέπει νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν σέ σχέσι μέ τήν ἑλληνική γλῶσσαν εἶναι ἡ πολυμορφία καί ὁ πλοῦτος τῶν διατυπουμένων ἐννοιῶν. Ἑπομένως, εἶναι ἕνα πολύ ἰσχυρό ἐκφραστικό μέσο. Αὐτό δέν σημαίνει πώς θά πρέπει νά τήν ἀναδείξωμεν ὡς ὑπέρτατη πάντων ἐπειδή μέ αὐτό τόν τρόπο δέν λύεται κάποιο πρόβλημα. Ὅπως καί κάθε ἄλλη γλῶσσα ἔχει ἀκολουθήσει μία διαδρομή μέσῳ τῆς ὁποίας γίνεται κατανοητόν πώς ἔχει μίαν ἀξιοζήλευτον θέσιν.

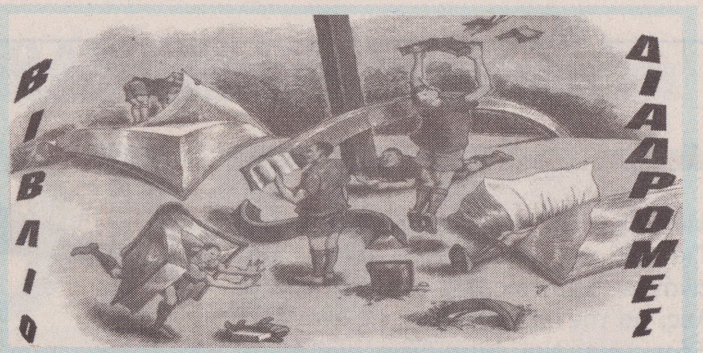
Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο χρειάζεται νά εἰπωθῆ ὅτι δέν ἔχει καμμία σημασία ὁ ἀριθμός τῶν λέξεων μίας γλώσσης. Λέγεται ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα ἔχει κάποιες ἑκατοντάδες χιλιάδες λέξεις καί πλέον τοῦ 1.500.000 λεκτικούς τύπους. Αὐτό συνάγεται ἀπό τήν ἀποθησαύρισιν λημμάτων μέχρι καί τό 1500 μ.χ. Ὅμως, οὔτε αὐτό ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἑλληνική γλῶσσα, μία ἀπό τῆς ἀρχαιότερες γλῶσσες στόν κόσμο, ἐννοεῖται πώς ἀποτελεῖ πηγή δανεισμοῦ καί ἐμπλουτισμοῦ τῶν μεταγενέστερα δημιουργηθέντων ἤ κατασκευασθέντων γλωσσῶν. Ὁμιλοῦμε γιά κατασκευασθεῖσες γλῶσσες ἐπειδή ὑπάρχουν γλῶσσες οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀκολουθήσει τήν πορεία πού ἀναφέραμε προηγουμένως, ἀλλά συνεδέθηκαν μέ μίαν ἤδη ὑπάρχουσα γλωσσικήν κατάστασι. Ἐπί παραδείγματι, ἡ Λατινική γλῶσσα ἐχρησιμοποίησεν τό Χαλκιδικόν ἀλφάβητο, ἐνῶ κατά τήν σύγχρο-

γλωσσολόγους οἱ ὁποῖοι προφανῶς δέν μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν, οὔτε νά ἀντικαταστήσουν τήν δημιουργικότητα τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων.[1] Ἀπό τήν ἄλλη, ἕνας μεγάλος ἀριθμός τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ζεῖ κάτω ἀπό συνθῆκες πού δέν ἐπιτρέπουν τήν φυσική ἀνάδειξιν τῆς γλωσσικῆς δυναμικῆς μέ τήν ὁποίαν ἀναδεικνύονται, πλάθονται καί συντίθεται φθόγγοι καί λέξεις. Ἑπομένως, τό γεγονός ὅτι γλωσσολόγοι[2] συμπληρώνουν τίς ἐν χρήσει γλῶσσες, σημαίνει πολύ ἁπλά ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φυσική δημιουργία *τίθεται ἐκποδών*[3] καί ἀντικαθίσταται μέ τεχνικές διαδικασίες.

«Ἡ γλῶσσα, ὅμως, ἐπηρεάζει εὐθέως τήν ἐπαφήν τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καί τό περιβάλλον του. **Γιά παράδειγμα, στήν Ἑλληνική ὅπου, λόγω δομῆς, οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ἐμπεριέχουν καί τό νόημα, δημιουργεῖται μία ἄμεση ἀντίληψη τοῦ περιβάλλοντος καί τῶν ἐννοιῶν διά τῶν λέξεων. Αὐτή εἶναι πολύ μεγάλη διαφορά ἀπό λέξεις οἱ ὁποῖες δέν σημαίνουν τίποτα ἀλλά ἀναπαριστοῦν ἀφηρημένα κάτι, λέξεις στίς ὁποῖες κανείς δέν μπορεῖ νά βρῆ τήν σύνδεσή τους μέ τήν πραγματικότητα. Ἐπειδή, οἱ ἄνθρωποι, πρῶτα κατανόησαν βαθιά τό περιβάλλον τους καί αὐτή ἡ κατανόηση «σφραγίστηκε» μέσα στίς ἴδιες τίς λέξεις».**[4]

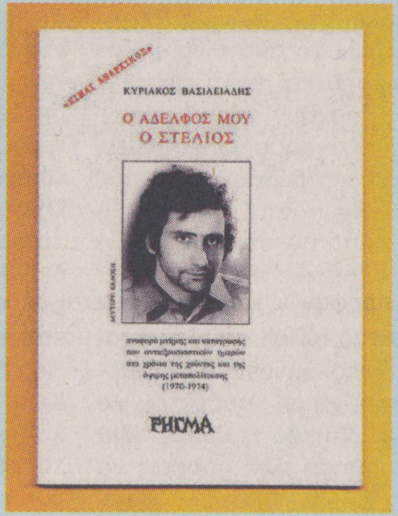
Παρεμπιπτόντως καί ὅσον ἀφορᾶ τόν δανεισμόν λέξεων, θά πρέπει νά ἐπισημανθῆ μέ πᾶσαν εἰλικρίνειαν ὅτι ἄλλον εἶναι ὁ δανεισμός λόγω πενίας καί ἄλλον ἡ παρείσφρησις λέξεων λόγω μακροχρονίου συναναστροφῆς ἤ ὑποδουλώσεως.

Ὁλοκληρώνοντας αὐτό τό κείμενο θά πρέπει νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τήν ψυχολογική ἐπίδρασιν τῆς προπαγάνδας σέ σχέση μέ μίαν διαμάχη, πού κατασκεύασε ἡ ἐξουσία, μεταξύ δημοτικῆς καί καθαρευούσης. Ἡ ψυχολογική ἐπίδρασις, σέ σημαντική μερίδα τοῦ ἑλλαδικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑποτιθέμενα κακῆς καί δυσνόητης καθαρευούσης, σέ συνδυασμό μέ ἀμελεῖς, ἀσυνειδήτους καί ἀμαθεῖς διδασκάλους, πού ἀπέβλεπον κυρίως σέ πολύμηνες διακοπές καί τακτική μισθοδοσία, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑπερβολές

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΣΤΕΛΙΟΣ «ΕΙΜΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ»

Αναφορά μνήμης και καταγραφής των αντιεξουσιαστικών ημερών στα χρόνια της χούντας και της όψιμης μεταπολίτευσης (1970-1974)

ΡΗΓΜΑ
ΝΙΚΑΙΑ 2012 - Δεύτερη έκδοση
Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Αναφορά στα βασανιστήρια και την αξιοπρεπή στάση του υπάρχει και στη μαρτυρία (εφημ. «Το Βήμα» 27/4/75) του καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Δημήτρη Μαρωνίτη που τον Ιούνιο του 1972, ήταν ο ίδιος κρατούμενος στα κελιά της ΕΣΑ, για τον νεαρό κρατούμενο του διπλανού κελιού

ἀφορᾶ μίαν διεργασίαν εὐρύτερης κατανοήσεως τῆς λειτουργίας τοῦ νοῦ καί τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἀνεπτύχθη ἡ ἐκφραστικότης τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλωστε, ὅπως ἐλέχθη, αὐτή ἡ ἀνακάλυψις επρογήθη κατά πολύ τῆς συγκροτήσεως τῶν εξουσιαστικών σχέσεων ἐντός τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων.

Ἕνα σημεῖο πού θά πρέπει νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν σέ σχέσι μέ τήν ἑλληνική γλῶσσαν εἶναι ἡ πολυμορφία καί ὁ πλοῦτος τῶν διατυπουμένων ἐννοιῶν. Ἑπομένως, εἶναι ἕνα πολύ ἰσχυρό ἐκφραστικό μέσο. Αὐτό δέν σημαίνει πώς θά πρέπει νά τήν ἀναδείξωμεν ὡς ὑπέρτατη πάντων ἐπειδή μέ αὐτό τόν τρόπο δέν λύεται κάποιο πρόβλημα. Ὅπως καί κάθε ἄλλη γλῶσσα ἔχει ἀκολουθήσει μία διαδρομή μέσῳ τῆς ὁποίας γίνεται κατανοητόν πώς ἔχει μίαν ἀξιοζήλευτον θέσιν.

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο χρειάζεται νά εἰπωθῆ ὅτι δέν ἔχει καμμία σημασία ὁ ἀριθμός τῶν λέξεων μιάς γλώσσης. Λέγεται ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα ἔχει κάποιες ἑκατοντάδες χιλιάδες λέξεις καί πλέον τοῦ 1.500.000 λεκτικούς τύπους. Αὐτό συνάγεται ἀπό τήν ἀποθησαύρισιν λημμάτων μέχρι καί τό 1500 μ.χ. Ὅμως, οὔτε αὐτό ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἑλληνική γλῶσσα, μία ἀπό τῆς ἀρχαιότερες γλῶσσες στόν κόσμο, ἐννοεῖται πώς ἀποτελεῖ πηγή δανεισμοῦ καί ἐμπλουτισμοῦ τῶν μεταγενέστερα δημιουργηθέντων ἤ κατασκευασθέντων γλωσσῶν. Ὁμιλοῦμε γιά κατασκευασθεῖσες γλῶσσες ἐπειδή ὑπάρχουν γλῶσσες οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀκολουθήσει τήν πορεία πού ἀναφέραμε προηγουμένως, ἀλλά συνεδέθηκαν μέ μίαν ἤδη ὑπάρχουσα γλωσσικήν κατάστασι. Ἐπί παραδείγματι, ἡ Λατινική γλῶσσα ἐχρησιμοποίησεν τό Χαλκιδικόν ἀλφάβητο, ἐνῶ κατά τήν σύγχρονην ἐποχήν κατεσκευάσθη, πρίν ἀπό 130 χρόνια, ἡ γλῶσσα Ἐσπεράντο.

Ἐπειδή ἕνας μεγάλος ἀριθμός τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ κάνει χρῆσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης προκειμένου νά πραγματοποιήσει τήν «τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψιν», πού συνιστᾶ ὁ Ἐπίκτητος, καί μέ δεδομένη τήν λατινογραφήν τοῦ ἀγγλικοῦ ἀλφαβήτου, ἀλλά καί τήν χρῆσιν πολλῶν λέξεων ἀπό τήν λατινικήν, προσπαθοῦν νά κατανοήσουν τήν σημασίαν μίας λέξεως προσφεύγοντες στήν γλῶσσαν τῶν Ρωμαίων. Τά παραδείγματα πού θά μποροῦσαν νά ἀναφερθοῦν εἶναι πάρα πολλά...

Ἡ ἀγγλική γλῶσσα, ἐπίσης, συμπληρώνεται, ἀπό λέξεις ἄλλων γλωσσῶν, ἀφοῦ εἶναι δεδομένη ἡ πε-

γονός ὅτι γλωσσολόγοι[2] συμπληρώνουν τίς ἐν χρήσει γλῶσσες, σημαίνει πολύ ἁπλά ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φυσική δημιουργία *τίθεται ἐκποδών*[3] καί ἀντικαθίσταται μέ τεχνικές διαδικασίες.

«Ἡ γλῶσσα, ὅμως, ἐπηρεάζει εὐθέως τήν ἐπαφήν τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καί τό περιβάλλον του. **Γιά παράδειγμα, στήν Ἑλληνική ὅπου, λόγω δομῆς, οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ἐμπεριέχουν καί τό νόημα, δημιουργεῖται μία ἄμεση ἀντίληψη τοῦ περιβάλλοντος καί τῶν ἐννοιῶν διά τῶν λέξεων. Αὐτή εἶναι πολύ μεγάλη διαφορά ἀπό λέξεις οἱ ὁποῖες δέν σημαίνουν τίποτα ἀλλά ἀναπαριστοῦν ἀφηρημένα κάτι, λέξεις στίς ὁποῖες κανείς δέν μπορεῖ νά βρῆ τήν σύνδεσή τους μέ τήν πραγματικότητα. Ἐπειδή, οἱ ἄνθρωποι, πρῶτα κατανόησαν βαθιά τό περιβάλλον τους καί αὐτή ἡ κατανόηση «σφραγίστηκε» μέσα στίς ἴδιες τίς λέξεις».**[4]

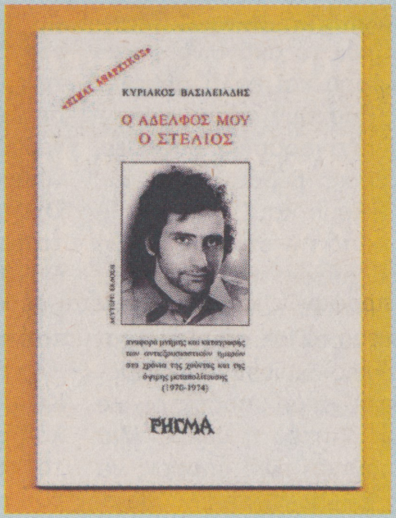
Παρεμπιπτόντως καί ὅσον ἀφορᾶ τόν δανεισμόν λέξεων, θά πρέπει νά ἐπισημανθῆ μέ πᾶσαν εἰλικρίνειαν ὅτι ἄλλον εἶναι ὁ δανεισμός λόγω πενίας καί ἄλλον ἡ παρείσφρησις λέξεων λόγω μακροχρονίου συναναστροφῆς ἤ ὑποδουλώσεως.

Ὁλοκληρώνοντας αὐτό τό κείμενο θά πρέπει νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τήν ψυχολογική ἐπίδρασιν τῆς προπαγάνδας σέ σχέση μέ μίαν διαμάχη, πού κατασκεύασε ἡ ἐξουσία, μεταξύ δημοτικῆς καί καθαρευούσης. Ἡ ψυχολογική ἐπίδρασις, σέ σημαντική μερίδα τοῦ ἑλλαδικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑποτιθέμενα κακῆς καί δυσνόητης καθαρευούσης, σέ συνδυασμό μέ ἀμελεῖς, ἀσυνειδήτους καί ἀμαθεῖς διδασκάλους, πού ἀπέβλεπον κυρίως σέ πολύμηνες διακοπές καί τακτική μισθοδοσία, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑπερβολές τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καθαρευούσης, ὁδήγησαν στό σημερινό ἀποτροπιαστικό κατασκεύασμα πού ἐμφανίζεται ὡς δημοτική γλῶσσα.

Τήν ἴδια στιγμήν πού οἱ κατάρες καί οἱ ἀφορισμοί κατά τῆς καθαρευούσης ἐξαπολύοντο μέ καταιγιστικόν τρόπον, ἐπροωθεῖτο ἡ ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν. Τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι κατά πόσον εἶναι εὐκολώτερα ἡ ἐκμάθησις μίας ἄγνωστης γλώσσης ἀπό τήν ἐμβάθυνσιν στήν ἤδη γνωστήν καί ὡμιλουμένην. Ἡ ἐκμάθησις αὐτή μάλιστα ὀφείλει νά ἀκολουθεῖ κανόνες συντακτικούς καί γραμματικούς ἐντελῶς διαφορετικούς ἀπό τήν καθομιλουμένη καί ἐξάσκησιν σέ μίαν προφορᾶν τελείως ἄγνωστην καί ἀνοίκεια. Ἐδῶ πλέον, τά συμπεράσματα εἶναι εὔκολα καί οἱ σκοπιμότητες πού ὑποκρύπτονται ἀφοροῦν

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΣΤΕΛΙΟΣ «ΕΙΜΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ»

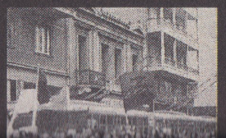

Αναφορά μνήμης και καταγραφής των αντιεξουσιαστικών ημερών στα χρόνια της χούντας και της όψιμης μεταπολίτευσης (1970-1974)

ΡΗΓΜΑ
ΝΙΚΑΙΑ 2012 - Δεύτερη έκδοση
Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Αναφορά στα βασανιστήρια και την αξιοπρεπή στάση του υπάρχει και στη μαρτυρία (εφημ. «Το Βήμα» 27/4/75) του καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Δημήτρη Μαρωνίτη που τον Ιούνιο του 1972, ήταν ο ίδιος κρατούμενος στα κελιά της ΕΣΑ, για τον νεαρό κρατούμενο του διπλανού κελιού του: «...ήθελα να φέρω στην δημοσιότητα ένα νωπό γεγονός που κατοικεί τα αυλάκια του μυαλού μου και τρέφει σε ώρες δύσκολες την πικρή μου αισιοδοξία. Δεν έμαθα ποτέ ποιο παλικάρι σφάδαζε στον διάδρομο. Μούγκριζε υπόκωφα, αλλά δεν έβγαλε ούτε μια φορά δυνατή κραυγή. Κάποτε άκουσα να τον σέρνουν στο κελί του, ενώ ο δεσμοφύλακας τον περιέλουζε με βρισιές που δεν φημίζονταν για την πρωτοτυπία τους: «ρε π... βρωμοκομμουνιστή, εδώ θα σαπίσεις». Κι ενώ η πόρτα έκλεινε, ακούστηκε μια ήρεμη, καθαρή, απόλυτα ζυγισμένη φωνή: «δεν είμαι κομμουνιστής· είμαι αναρχικός». Θα ήθελα κάποτε να διηγηθώ το περιστατικό πολύ απλά, και ύστερα να ζητήσω να μπει στα αναγνώσματα του σχολείου, γιατί αυτή η

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΑ

ὅτι δέν ἔχει καμμία σημασία ὁ ἀριθμός τῶν λέξεων μίας γλώσσης. Λέγεται ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα ἔχει κάποιες ἑκατοντάδες χιλιάδες λέξεις καί πλέον τοῦ 1.500.000 λεκτικούς τύπους. Αὐτό συνάγεται ἀπό τήν ἀποθησαύρισιν λημμάτων μέχρι καί τό 1500 μ.χ. Ὅμως, οὔτε αὐτό ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ ἑλληνική γλῶσσα, μία ἀπό τῆς ἀρχαιότερες γλῶσσες στόν κόσμο, ἐννοεῖται πώς ἀποτελεῖ πηγή δανεισμοῦ καί ἐμπλουτισμοῦ τῶν μεταγενέστερα δημιουργηθέντων ἤ κατασκευασθέντων γλωσσῶν. Ὁμιλοῦμε γιά κατασκευασθεῖσες γλῶσσες ἐπειδή ὑπάρχουν γλῶσσες οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀκολουθήσει τήν πορεία πού ἀναφέραμε προηγουμένως, ἀλλά συνεδέθηκαν μέ μίαν ἤδη ὑπάρχουσα γλωσσικήν κατάστασι. Ἐπί παραδείγματι, ἡ Λατινική γλῶσσα ἐχρησιμοποίησεν τό Χαλκιδικόν ἀλφάβητο, ἐνῶ κατά τήν σύγχρονην ἐποχήν κατεσκευάσθη, πρίν ἀπό 130 χρόνια, ἡ γλῶσσα Ἐσπεράντο.

Ἐπειδή ἕνας μεγάλος ἀριθμός τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ κάνει χρῆσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης προκειμένου νά πραγματοποιήσει τήν «τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψιν», πού συνιστᾶ ὁ Ἐπίκτητος, καί μέ δεδομένη τήν λατινογραφήν τοῦ ἀγγλικοῦ ἀλφαβήτου, ἀλλά καί τήν χρῆσιν πολλῶν λέξεων ἀπό τήν λατινικήν, προσπαθοῦν νά κατανοήσουν τήν σημασίαν μίας λέξεως προσφεύγοντες στήν γλῶσσαν τῶν Ρωμαίων. Τά παραδείγματα πού θά μποροῦσαν νά ἀναφερθοῦν εἶναι πάρα πολλά...

Ἡ ἀγγλική γλῶσσα, ἐπίσης, συμπληρώνεται, ἀπό λέξεις ἄλλων γλωσσῶν, ἀφοῦ εἶναι δεδομένη ἡ πενία της. Αὐτή ἡ πενία εἶναι πού τήν ἔκανε, ἀρχικά, ἰδιαίτερα ἑλκυστική γιά τήν ἐκμάθησίν της, ἀλλά εἶναι διαπιστωμένον πώς ἐν συνεχείᾳ ἐδημιουργήθησαν πολλά προβλήματα στόν τρόπο ἀποδόσεως καί σαφοῦς κατανοήσεως πολλῶν ἐννοιῶν. Αὐτό ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τόν δανεισμόν πολλῶν λέξεων ἀπό ἄλλες γλῶσσες καί ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἑλληνική. Ἀρκετοί εἶναι αὐτοί πού προτάσσουν τήν γνώμη ὅτι τά ἀγγλικά εἶναι γλῶσσα ἡ ὁποία «δουλεύεται» πολύ. Αὐτό δέν σημαίνει τίποτε. Τό ἴδιο καλά –καί ἐνδεχομένως πληρέστερα– δουλεύεται καί ἡ λατινική. Ὅμως, καί στίς δυό περιπτώσεις ἔχομεν γλωσσικές προσθῆκες ἀπό μέσα στίς ἴδιες τίς λέξεις».[4]

Παρεμπιπτόντως καί ὅσον ἀφορᾶ τόν δανεισμόν λέξεων, θά πρέπει νά ἐπισημανθῆ μέ πᾶσαν εἰλικρίνειαν ὅτι ἄλλον εἶναι ὁ δανεισμός λόγῳ πενίας καί ἄλλον ἡ παρείσφρησις λέξεων λόγῳ μακροχρονίου συναναστροφῆς ἤ ὑποδουλώσεως.

Ὁλοκληρώνοντας αὐτό τό κείμενο θά πρέπει νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τήν ψυχολογική ἐπίδρασιν τῆς προπαγάνδας σέ σχέση μέ μίαν διαμάχη, πού κατασκεύασε ἡ ἐξουσία, μεταξύ δημοτικῆς καί καθαρευούσης. Ἡ ψυχολογική ἐπίδρασις, σέ σημαντική μερίδα τοῦ ἐλλαδικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑποτιθέμενα κακῆς καί δυσνόητης καθαρευούσης, σέ συνδυασμό μέ ἀμελεῖς, ἀσυνειδήτους καί ἀμαθεῖς διδασκάλους, πού ἀπέβλεπον κυρίως σέ πολύμηνες διακοπές καί τακτική μισθοδοσία, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑπερβολές τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καθαρευούσης, ὁδήγησαν στό σημερινό ἀποτροπιαστικό κατασκεύασμα πού ἐμφανίζεται ὡς δημοτική γλῶσσα.

Τήν ἴδια στιγμήν πού οἱ κατάρες καί οἱ ἀφορισμοί κατά τῆς καθαρευούσης ἐξαπολύοντο μέ καταιγιστικόν τρόπον, ἐπροωθεῖτο ἡ ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν. Τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι κατά πόσον εἶναι εὐκολωτέρα ἡ ἐκμάθησις μίας ἄγνωστης γλώσσης ἀπό τήν ἐμβάθυνσιν στήν ἤδη γνωστήν καί ὡμιλουμένην. Ἡ ἐκμάθησις αὐτή μάλιστα ὀφείλει νά ἀκολουθεῖ κανόνες συντακτικούς καί γραμματικούς ἐντελῶς διαφορετικούς ἀπό τήν καθομιλουμένη καί ἐξάσκησιν σέ μίαν προφορᾶν τελείως ἄγνωστην καί ἀνοίκεια. Ἐδῶ πλέον, τά συμπεράσματα εἶναι εὔκολα καί οἱ σκοπιμότητες πού ὑποκρύπτονται ἀφοροῦν πολλές πτυχές πού ἅπτονται τῶν βραχυπρόθεσμων καί μακροπρόθεσμων ἐξουσιαστικῶν σχεδιασμῶν...

Συσπείρωσις Ἀναρχικῶν

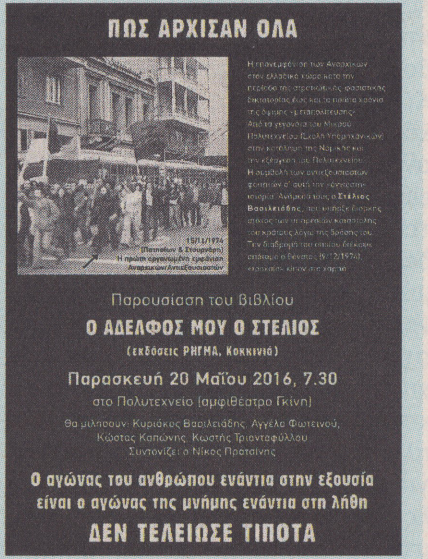
1. Ἐδῶ εἶναι πού βρίσκουν ἕνα ὑλικό ἔρεισμα γιά τίς ἀπόψεις τους, ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι ἕνα κρατικό-ἐξουσιαστικό κατασκεύασμα, μόνο πού αὐτό τό ὁποῖο συμβαίνει τώρα δέν συνέβαινε πρίν ἀπό δυό χιλιάδες χρόνια.
2. Πολλοί εκ τῶν ὁποίων δέν φημίζονται γιά τήν ἀμεροληψίαν, τήν ἱκανότητά ἤ την ἀφιλοχρηματία τους.
3. ἀποπέμπεται.
4. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.129, Ἰούλιος-Αὔγουστος 2013.

Αναφορά μνήμης και καταγραφής των αντιεξουσιαστικών ημερών στα χρόνια της χούντας και της όψιμης μεταπολίτευσης (1970-1974)

ΡΗΓΜΑ
ΝΙΚΑΙΑ 2012 - Δεύτερη έκδοση
Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Αναφορά στα βασανιστήρια και την αξιοπρεπή στάση του υπάρχει και στη μαρτυρία (εφημ. «Το Βήμα» 27/4/75) του καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Δημήτρη Μαρωνίτη που τον Ιούνιο του 1972, ήταν ο ίδιος κρατούμενος στα κελιά της ΕΣΑ, για τον νεαρό κρατούμενο του διπλανού κελιού του: «...ήθελα να φέρω στην δημοσιότητα ένα νωπό γεγονός που κατοικεί τα αυλάκια του μυαλού μου και τρέφει σε ώρες δύσκολες την πικρή μου αισιοδοξία. Δεν έμαθα ποτέ ποιο παλικάρι σφάδαζε στον διάδρομο. Μούγκριζε υπόκωφα, αλλά δεν έβγαλε ούτε μια φορά δυνατή κραυγή. Κάποτε άκουσα να τον σέρνουν στο κελί του, ενώ ο δεσμοφύλακας τον περιέλουζε με βρισιές που δεν φημίζονταν για την πρωτοτυπία τους: «ρε π... βρωμοκομμουνιστή, εδώ θα σαπίσεις». Κι ενώ η πόρτα έκλεινε, ακούστηκε μια ήρεμη, καθαρή, απόλυτα ζυγισμένη φωνή: «δεν είμαι κομμουνιστής· είμαι αναρχικός». Θα ήθελα κάποτε να διηγηθώ το περιστατικό πολύ απλά, και ύστερα να ζητήσω να μπει στα αναγνώσματα του σχολείου, γιατί αυτή η γενναία απροσδόκητη απόκριση εμένα τότε με παρηγόρησε βαθειά και μου έδειξε μια και καλή πως προχωρεί η αξιοπρέπεια του ανθρώπου ως τον θάνατο». (Στην έρευνα που έγινε όλες οι ενδείξεις οδηγούν στο ότι πρόκειται για τον Στέλιο).

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Ανάγκα και οι θνητοί πείθονται

Μίλα μου για ανάγκες, μη ντρέπεσαι. Για ανάγκες που έχουμε «όλοι», για ανάγκες χάρτινες, για ανάγκες κίβδηλες, για της Γριάς Τέφρας τις ανάγκες. Ξέρεις εσύ. Ναι, έχεις δίκιο, πως είναι δυνατόν να κυκλοφορείς με τα πόδια, δίχως «ρόδα», δίχως σπίτι ιδιόκτητο, δίχως σαλόνι δερμάτινο, που ζεις; Θα «μάθω». Θα μεγαλώσω και θα «μάθω», μείνε ήσυχος. Αργά ή γρήγορα όλοι πρέπει να «μάθουμε». Αλλιώς... ξέρω, ξέρω, σου φορούν το ακάνθινο στέμμα του απόκληρου και καλά σου ξεμπερδέματα. Υπάρχουν τόσα «χρήσιμα» πράγματα να αγοράσεις. Δούλεψε, δούλεψε (αν βρεις, βέβαια, δουλειά), δούλεψε λίγο ακόμη και θα γίνουν (;) δικά σου. Πίσω από την επίπεδη οθόνη σου κρύβεται ο φόβος, στα καινούρια σου «μοδάτα» έπιπλα κρύβεται ο φόβος. Γιατί ο Δυτικός Πολιτισμός κατασκευάζει «ανάγκες» κι εσύ «οφείλεις» να τις χρειάζεσαι, να μη μπορείς δίχως αυτές. Ανάγκες. Απτές ή άυλες. Μια «αθώα» ψευδαίσθηση πως μπορείς να απλώσεις το χέρι και να «απολαύσεις» όλα αυτά τα «αγαθά». Κι ο φόβος έρχεται, ο φόβος που προκαλεί η ματαίωση της ικανοποίησης των «αναγκών». Διότι όσες «ανάγκες» και να καλύψεις, όσους ηδονικούς «κόσμους» κι αν γευτείς με την άκρη της γλώσσας σου, η εξουσία θα κατασκευάζει συνεχώς κι άλλους, κι άλλους, αστραφτερούς κι ελκυστικούς. Τόσο απλό, μα τόσο επιτυχές το μοτίβο της σύγχρονης κυριαρχίας. Από το μαιευτήριο μέχρι το οστεοφυλάκιο σε εκπαιδεύουν να κυνηγάς «ανάγκες», ψεύτικες, ρηχές, ανούσιες «ανάγκες», χίμαιρες εις τη νιοστή. Ένας ολόκληρος πολιτισμός εξαρτημένων. «Μα πως

ματικές εργασίες, ν' αγοράσεις ένα βουνό σκατολοΐδια, που ούτε κατά διάνοια χρειάζεσαι πραγματικά; Κι όμως, αυτό κυριάρχησε ως άγραφος κανόνας. Κάθε παρέκκλιση τιμωρείται με αυτόματη απομόνωση, από το άχραντα διαμορφωμένο κοινωνικό σύνολο των υπηκόων. Για δεκαετίες ολόκληρες, επί παραδείγματι, όποιος δεν συνέδεε άρρηκτα τη σχόλη με την κατανάλωση, ήταν παρίας, αλήτης, «φρικιό». Όχι, χρυσέ μου άνθρωπε, δε θα πιεις το τσάι σου στο πεζούλι, στο παγκάκι. Θα δουλεύεις νυχθημερόν, ωσάν τον όνο και χειρότερα, να σιγοπίνεις κι εσύ επί χρήμασι, σαν «κύριος», το ρόφημα σου, στα μαγαζιά μας. Τι είσαι; Κανένας αλήτης; Δε θα ξοδέψεις, δηλαδή, δυο μεροκάματα, να αγοράσεις το τάδε παντελόνι, να «ανέλθεις» κι εσύ κοινωνικά; Ναι, το παντελόνι που έφτιαξε το εξαθλιωμένο επτάχρονο, που δουλεύει για ένα δολάριο μέρανύχτα σε κάποιο πλωτό εργοστάσιο ενδυμάτων, κάπου στις θάλασσες του Μπαγκλαντές. Πως; Δεν είναι σωστό; Και τι σε νοιάζει εσένα, συγγενής σου είναι; Κι εδώ το κράτος κερδίζει, γιατί σε πλάθει πλέον καθ' εικόναν και ομοίωσιν του. Σα τα μούτρα του, που λένε. Ένα βουνό «ανάγκες», να έχεις να πορεύεσαι, στη μοναξιά, στην οθόνη, στις ψηφιακές «συναναστροφές» σου. Και περνά η ζωή, ο χρόνος σου σε τούτη τη σφαίρα ύπαρξης, δίχως να το πολύ πάρεις χαμπάρι και κυρίως δίχως να

σκέψη που έκανα, αυθορμήτως, είναι πως επρόκειτο για «έργο» τω πνευματι μωρών. Και τούτο, μιας και θεωρώ πως κάποια απλά, θεμελιώδη ζητήματα, ο κοινός νους των ανθρώπων, που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο επιδιώκει καθημερινώς την απελευθέρωσή του, είναι εις θέσιν να τα αντιληφθεί. Η αλήθεια είναι πως η άνωθι φράση συνέχισε (και συνεχίζει) να «κυκλοφορεί» γραπτώς, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, στο πλαίσιο αυτού που, αδόκιμα, θα μπορούσε να ονομαστεί και «κινηματική αγκιτάτσια». Ας έρθω, όμως, σε αυτό καθαυτό το νόημα της εν λόγω φράσης. Είναι ντροπή, λοιπόν, να νιώθεις έλληνας, έτσι γενικά κι αόριστα; Όσοι νιώθουν έλληνες είναι για τους αναρχικούς/αντιεξουσιαστές το ίδιο; Όποιος, λοιπόν, μιλά ελληνικά, γράφει ελληνικά, προσπαθεί, με όνυχες κι οδόντες, να διατηρήσει την (όποια) συνέχειά του μέσω της μνήμης στον παρόντα τόπο, είναι ένα σιχαμένο ανθρωπάριο; Όποιος δεν εγκαταλείπει όσους δικούς του έχει εν ζωή, αλλά ακόμη και τους τάφους των προγόνων του, για να κυνηγήσει, ως νέο-αστικός «νομάς», καριέρα και πλούτη εις την αλλοδαπήν είναι οπισθοδρομικός κι επιεικώς καθυστερημένος; Μήπως τα ανωτέρω είναι καλώς καμωμένα, μόνο αν γίνεται λόγος, φέρ' ειπείν, για Ινδιάνους; Σίγουρα όχι, για την τρωκτική αφεντιά μου. Εν αρχή, ας αναφερθεί πως συλλογικές ευθύνες επέβαλαν

ο τόπος που αισθάνεσαι μέρος μιας συνέχειας, που χάνεται στο βραχύ ή μακρύ παρελθόν και ξαναζωντανεύει μέσα από αφηγήσεις, τραγούδια και μουσικές. Δεν είναι ο εθνικισμός και κανένας -ισμός, είτε αμιγώς πολιτικός είτε συγκεκαλυμμένα πολιτικός εντός καλλιτεχνικού γκοφρέ περιτυλίγματος. Όποιος, λοιπόν, αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα πως η πατρίδα είναι εχθρός του κράτους και συνάμα αποστρέφεται την πολιτική, σε όλες της τις αποχρώσεις, δεν είναι, σε καμμία περίπτωση, απέναντι στους αναρχικούς και γενικότερα στους ανθρώπους που αγωνιούν για την σωματική και πνευματική τους απελευθέρωση. Το αντίθετο μάλιστα. Ως εκ τούτου, καλά κάνει και «είναι» και «φαίνεται» έλληνας. Οι γενικεύσεις και μάλιστα του συγκεκριμένου είδους, προβάλλουν, έμμεσα ή άμεσα, τις πλέον σκιώδεις επιδιώξεις

δίχως σαλόνι δερμάτινο, που ζεις; Θα «μάθω». Θα μεγαλώσω και θα «μάθω», μείνε ήσυχος. Αργά ή γρήγορα όλοι πρέπει να «μάθουμε». Αλλιώς... ξέρω, ξέρω, σου φορούν το ακάνθινο στέμμα του απόκληρου και καλά σου ξεμπερδέματα. Υπάρχουν τόσα «χρήσιμα» πράγματα να αγοράσεις. Δούλεψε, δούλεψε (αν βρεις, βέβαια, δουλειά), δούλεψε λίγο ακόμη και θα γίνουν (;) δικά σου. Πίσω από την επίπεδη οθόνη σου κρύβεται ο φόβος, στα καινούρια σου «μοδάτα» έπιπλα κρύβεται ο φόβος. Γιατί ο Δυτικός Πολιτισμός κατασκευάζει «ανάγκες» κι εσύ «οφείλεις» να τις χρειάζεσαι, να μη μπορείς δίχως αυτές. Ανάγκες. Απτές ή άυλες. Μια «αθώα» ψευδαίσθηση πως μπορείς να απλώσεις το χέρι και να «απολαύσεις» όλα αυτά τα «αγαθά». Κι ο φόβος έρχεται, ο φόβος που προκαλεί η ματαίωση της ικανοποίησης των «αναγκών». Διότι όσες «ανάγκες» και να καλύψεις, όσους ηδονικούς «κόσμους» κι αν γευτείς με την άκρη της γλώσσας σου, η εξουσία θα κατασκευάζει συνεχώς κι άλλους, κι άλλους, αστραφτερούς κι ελκυστικούς. Τόσο απλό, μα τόσο επιτυχές το μοτίβο της σύγχρονης κυριαρχίας. Από το μαιευτήριο μέχρι το οστεοφυλάκιο σε εκπαιδεύουν να κυνηγάς «ανάγκες», ψεύτικες, ρηχές, ανούσιες «ανάγκες», χίμαιρες εις τη νιοστή. Ένας ολόκληρος πολιτισμός εξαρτημένων. «Μα πως θα βγω από το σπίτι μου δίχως μακιγιάζ; Είναι δυνατόν;», «καλά, σοβαρολογείς τώρα; Θα περπατήσουμε από την Αριστοτέλους μέχρι το Τσινάρι με τα πόδια; Μπες σε ένα ταξί άνθρωπε μου». Και μη χειρότερα. Και τώρα που η «μπάνκα» μαζεύει ό,τι είχε αφειδώς «μοιράσει» στους ανυποψίαστους (;) «παίκτες», τόσο ο οφθαλμός «γυαλίζει» από δίψα για «αγαθά», τώρα που εξαϋλώνεται η «πραγματικότητα» της ιδιοκτησίας, τόσο η έλλειψή της γεννά φόβους στέρησης στους εξαρτημένους. Και τούτο, πολλούς εξ αυτών, τους κάνει ικανούς για όλα. Φιλία, έρωτας, ανθρωπιά, ήθος· τρίχες κατσαρές και εις τα παλαιότερα των υποδημάτων

ανοία χρειάζεσαι πραγματικά; Κι όμως, αυτό κυριάρχησε ως άγραφος κανόνας. Κάθε παρέκκλιση τιμωρείται με αυτόματη απομόνωση, από το άχραντα διαμορφωμένο κοινωνικό σύνολο των υπηκόων. Για δεκαετίες ολόκληρες, επί παραδείγματι, όποιος δεν συνέδεε άρρηκτα τη σχόλη με την κατανάλωση, ήταν παρίας, αλήτης, «φρικιό». Όχι, χρυσέ μου άνθρωπε, δε θα πιεις το τσάι σου στο πεζούλι, στο παγκάκι. Θα δουλεύεις νυχθημερόν, ωσάν τον όνο και χειρότερα, να σιγοπίνεις κι εσύ επί χρήμασι, σαν «κύριος», το ρόφημα σου, στα μαγαζιά μας. Τι είσαι; Κανένας αλήτης; Δε θα ξοδέψεις, δηλαδή, δυο μεροκάματα, να αγοράσεις το τάδε παντελόνι, να «ανέλθεις» κι εσύ κοινωνικά; Ναι, το παντελόνι που έφτιαξε το εξαθλιωμένο επτάχρονο, που δουλεύει για ένα δολάριο μερανύχτα σε κάποιο πλωτό εργοστάσιο ενδυμάτων, κάπου στις θάλασσες του Μπαγκλαντές. Πως; Δεν είναι σωστό; Και τι σε νοιάζει εσένα, συγγενής σου είναι; Κι εδώ το κράτος κερδίζει, γιατί σε πλάθει πλέον καθ' εικόναν και ομοίωσιν του. Σα τα μούτρα του, που λένε. Ένα βουνό «ανάγκες», να έχεις να πορεύεσαι, στη μοναξιά, στην οθόνη, στις ψηφιακές «συναναστροφές» σου. Και περνά η ζωή, ο χρόνος σου σε τούτη τη σφαίρα ύπαρξης, δίχως να το πολύ πάρεις χαμπάρι και, κυρίως, δίχως να ενοχλείς τους κρατούντες. Γεννιέμαι, παράγω, καταναλώνω, γεννώ (ή όχι) κι άλλα κορόιδα, να συνεχίσουν το «έργο» μου, αφήνω κι ένα λόφο κοπριές κι αποδημώ εις τόπον χλοερόν. Αυτό είναι το ζητούμενο για την εξουσία, τα υπόλοιπα είναι σημαντικές ή ασήμαντες λεπτομέρειες. Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη εκείνοι οι λίγοι, που δεν δίνουν δεκάρα για τις «ταμπέλες» που τους κρεμούν με τη βία οι πολλοί, που είναι και παρίες και αλήτες και «φρικιά», κατά το κέφι τους. Πολλά ολίγοι, μες το βούρκο των πολλών. Ο Δυτικός Πολιτισμός ξεψυχάει σε μια κούπα φρέντο-εσπρέσο, πέφτοντας, για τα καλά, στο δόκανο, που, εδώ και δεκαετίες,

τι μωρών. Και τούτο, μιας και θεωρώ πως κάποια απλά, θεμελιώδη ζητήματα, ο κοινός νους των ανθρώπων, που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο επιδιώκει καθημερινώς την απελευθέρωσή του, είναι εις θέσιν να τα αντιληφθεί. Η αλήθεια είναι πως η άνωθι φράση συνέχισε (και συνεχίζει) να «κυκλοφορεί» γραπτώς, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, στο πλαίσιο αυτού που, αδόκιμα, θα μπορούσε να ονομαστεί και «κινηματική αγκιτάτσια». Ας έρθω, όμως, σε αυτό καθαυτό το νόημα της εν λόγω φράσης. Είναι ντροπή, λοιπόν, να νιώθεις έλληνας, έτσι γενικά κι αόριστα; Όσοι νιώθουν έλληνες είναι για τους αναρχικούς/αντιεξουσιαστές το ίδιο; Όποιος, λοιπόν, μιλά ελληνικά, γράφει ελληνικά, προσπαθεί, με όνυχες κι οδόντες, να διατηρήσει την (όποια) συνέχειά του μέσω της μνήμης στον παρόντα τόπο, είναι ένα σιχαμένο ανθρωπάριο; Όποιος δεν εγκαταλείπει όσους δικούς του έχει εν ζωή, αλλά ακόμη και τους τάφους των προγόνων του, για να κυνηγήσει, ως νέο-αστικός «νομάς», καριέρα και πλούτη εις την αλλοδαπήν είναι οπισθοδρομικός κι επιεικώς καθυστερημένος; Μήπως τα ανωτέρω είναι καλώς καμωμένα, μόνο αν γίνεται λόγος, φέρ' ειπείν, για Ινδιάνους; Σίγουρα όχι, για την τρωκτική αφεντιά μου. Εν αρχή, ας αναφερθεί πως συλλογικές ευθύνες, επέβαλαν προσωπικότητες όπως ο Χίτλερ, ο Στάλιν κι ο Κεμάλ· σε καμμία των περιπτώσεων άνθρωποι που πολεμούν το κράτος. Εν συνεχεία, ας ξεκαθαριστεί πως πατρίδα δεν είναι ένα γαλανόλευκο κουρελόπανο, ένας θυρεός που αναγράφει «ελληνική δημοκρατία» κι ο κρατικός μηχανισμός καταπίεσης που τα ενσαρκώνει. **Πατρίδα και Κράτος είναι έννοιες εκ φύσεως ανταγωνιστικές.** Το ό,τι κατάφεραν οι κρατιστές, με τους μηχανισμούς υποταγής και καθοδήγησης συνειδήσεων, που διαθέτουν, να πείσουν τους υπηκόους τους, πως η πατρίδα και το κράτος είναι ταυτόσημες πραγματικότητες, είναι, ίσως, το μεγαλύτερο επίτευγμα

ο τόπος που αισθάνεσαι μέρος μιας συνέχειας, που χάνεται στο βραχύ ή μακρύ παρελθόν και ξαναζωντανεύει μέσα από αφηγήσεις, τραγούδια και μουσικές. Δεν είναι ο εθνικισμός και κανένας -ισμός, είτε αμιγώς πολιτικός είτε συγκεκαλυμμένα πολιτικός εντός καλλιτεχνικού γκοφρέ περιτυλίγματος. Όποιος, λοιπόν, αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα πως η πατρίδα είναι εχθρός του κράτους και συνάμα αποστρέφεται την πολιτική, σε όλες της τις αποχρώσεις, δεν είναι, σε καμμία περίπτωση, απέναντι στους αναρχικούς και γενικότερα στους ανθρώπους που αγωνιούν για την σωματική και πνευματική τους απελευθέρωση. Το αντίθετο μάλιστα. Ως εκ τούτου, καλά κάνει και «είναι» και «φαίνεται» έλληνας. Οι γενικεύσεις και μάλιστα του συγκεκριμένου είδους, προβάλλουν, έμμεσα ή άμεσα, τις πλέον σκιώδεις επιδιώξεις του απανταχού διεθνισμού, που φωνασκεί διαρκώς ωσάν μαντρόσκυλο, πως «οι προλετάριοι δεν έχουνε πατρίδα!». Οι άνθρωποι, όμως, δεν «γεννήθηκαν» προλετάριοι, κρέας για τις μηχανές των εργοστασίων. Και πατρίδα είχανε και γλώσσα και συνέχεια σε έναν τόπο, που τους παρείχε αυτάρκεια σε όλα. Οι εξουσιαστές και οι αναδυόμενοι κεφαλαιοκράτες βιομήχανοι της πρώιμης λεγόμενης «βιομηχανικής επανάστασης» τούς ξερίζωσαν κυριολεκτικά από τον τόπο τους, για να τους ελέγξουν πολύ ευκολότερα, όπερ κι εγένετο. Το ότι ο κομμουνισμός κι ο αναρχισμός το έκαναν απελευθερωτική παντιέρα, μέχρι δυστυχώς στις

«αθώα» ψευδαίσθηση πως μπορείς να απλώσεις το χέρι και να «απολαύσεις» όλα αυτά τα «αγαθά». Κι ο φόβος έρχεται, ο φόβος που προκαλεί η ματαίωση της ικανοποίησης των «αναγκών». Διότι όσες «ανάγκες» και να καλύψεις, όσους ηδονικούς «κόσμους» κι αν γευτείς με την άκρη της γλώσσας σου, η εξουσία θα κατασκευάζει συνεχώς κι άλλους, κι άλλους, αστραφτερούς κι ελκυστικούς. Τόσο απλό, μα τόσο επιτυχές το μοτίβο της σύγχρονης κυριαρχίας. Από το μαιευτήριο μέχρι το οστεοφυλάκιο σε εκπαιδεύουν να κυνηγάς «ανάγκες», ψεύτικες, ρηχές, ανούσιες «ανάγκες», χίμαιρες εις τη νιοστή. Ένας ολόκληρος πολιτισμός εξαρτημένων. «Μα πως θα βγω από το σπίτι μου δίχως μακιγιάζ; Είναι δυνατόν;», «καλά, σοβαρολογείς τώρα; Θα περπατήσουμε από την Αριστοτέλους μέχρι το Τσινάρι με τα πόδια; Μπες σε ένα ταξί άνθρωπε μου». Και μη χειρότερα. Και τώρα που η «μπάνκα» μαζεύει ό,τι είχε αφειδώς «μοιράσει» στους ανυποψίαστους (;) «παίκτες», τόσο ο οφθαλμός «γυαλίζει» από δίψα για «αγαθά», τώρα που εξαϋλώνεται η «πραγματικότητα» της ιδιοκτησίας, τόσο η έλλειψή της γεννά φόβους στέρησης στους εξαρτημένους. Και τούτο, πολλούς εξ αυτών, τους κάνει ικανούς για όλα. Φιλία, έρωτας, ανθρωπιά, ήθος· τρίχες κατσαρές και εις τα παλαιότερα των υποδημάτων τους. Το τέρας βρυχάται, το τέρας δείχνει τα δόντια του και βρίσκεται μέσα μας. Εκ γενετής κι ανατρεφόμενο εις τις ιδανικότερες των συνθηκών· στο μεταμοντέρνο πεδίο της κυρίαρχης Δυτικής αφήγησης. Ένα φαραωνικού μεγέθους εργοστάσιο κατασκευής πλαστών αναγκών. *Για μένα, για μένα, για εμάς*, που λέει κι ο Πουλίκας. Πόσο λογικό είναι να περνάς ένα οκτάωρο στις πιο άθλιες χειρωνακτικές ή πνευ-

το τάδε παντελόνι, να «ανέλθεις» κι εσύ κοινωνικά; Ναι, το παντελόνι που έφτιαξε το εξαθλιωμένο επτάχρονο, που δουλεύει για ένα δολάριο μέρανύχτα σε κάποιο πλωτό εργοστάσιο ενδυμάτων, κάπου στις θάλασσες του Μπαγκλαντές. Πως; Δεν είναι σωστό; Και τι σε νοιάζει εσένα, συγγενής σου είναι; Κι εδώ το κράτος κερδίζει, γιατί σε πλάθει πλέον καθ' εικόναν και ομοίωσιν του. Σα τα μούτρα του, που λένε. Ένα βουνό «ανάγκες», να έχεις να πορεύεσαι, στη μοναξιά, στην οθόνη, στις ψηφιακές «συναναστροφές» σου. Και περνά η ζωή, ο χρόνος σου σε τούτη τη σφαίρα ύπαρξης, δίχως να το πολύ πάρεις χαμπάρι και, κυρίως, δίχως να ενοχλείς τους κρατούντες. Γεννιέμαι, παράγω, καταναλώνω, γεννώ (ή όχι) κι άλλα κορόιδα, να συνεχίσουν το «έργο» μου, αφήνω κι ένα λόφο κοπριές κι αποδημώ εις τόπον χλοερόν. Αυτό είναι το ζητούμενο για την εξουσία, τα υπόλοιπα είναι σημαντικές ή ασήμαντες λεπτομέρειες. Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη εκείνοι οι λίγοι, που δεν δίνουν δεκάρα για τις «ταμπέλες» που τους κρεμούν με τη βία οι πολλοί, που είναι και παρίες και αλήτες και «φρικιά», κατά το κέφι τους. Πολλά ολίγοι, μες το βούρκο των πολλών. Ο Δυτικός Πολιτισμός ξεψυχάει σε μια κούπα φρέντο-εσπρέσο, πέφτοντας, για τα καλά, στο δόκανο, που, εδώ και δεκαετίες, μοντάρει πονηρά για τους υπηκόους του. Το ζήτημα δεν είναι, λοιπόν, αν θα καταρρεύσει, αλλά το πότε και πόσο θόρυβο θα προκαλέσει η πτώση του.

Έλληνες είστε και φαίνεστε!
(...και δυο κλούβια αυγά Τουρκίας)

Να είμαι ειλικρινής, όταν το πρωτοδιάβασα, δειλά-δειλά, από της τρύπας μου το τσαρδί εξερχόμενος, η πρώτη

Όποιος, λοιπόν, μιλά ελληνικά, γράφει ελληνικά, προσπαθεί, με όνυχες κι οδόντες, να διατηρήσει την (όποια) συνέχειά του μέσω της μνήμης στον παρόντα τόπο, είναι ένα σιχαμένο ανθρωπάριο; Όποιος δεν εγκαταλείπει όσους δικούς του έχει εν ζωή, αλλά ακόμη και τους τάφους των προγόνων του, για να κυνηγήσει, ως νέο-αστικός «νομάς», καριέρα και πλούτη εις την αλλοδαπήν είναι οπισθοδρομικός κι επιεικώς καθυστερημένος; Μήπως τα ανωτέρω είναι καλώς καμωμένα, μόνο αν γίνεται λόγος, φέρ' ειπείν, για Ινδιάνους; Σίγουρα όχι, για την τρωκτική αφεντιά μου. Εν αρχή, ας αναφερθεί πως συλλογικές ευθύνες, επέβαλαν προσωπικότητες όπως ο Χίτλερ, ο Στάλιν κι ο Κεμάλ· σε καμμία των περιπτώσεων άνθρωποι που πολεμούν το κράτος. Εν συνεχεία, ας ξεκαθαριστεί πως πατρίδα δεν είναι ένα γαλανόλευκο κουρελόπανο, ένας θυρεός που αναγράφει «ελληνική δημοκρατία» κι ο κρατικός μηχανισμός καταπίεσης που τα ενσαρκώνει. **Πατρίδα και Κράτος είναι έννοιες εκ φύσεως ανταγωνιστικές.** Το ό,τι κατάφεραν οι κρατιστές, με τους μηχανισμούς υποταγής και καθοδήγησης συνειδήσεων, που διαθέτουν, να πείσουν τους υπηκόους τους, πως η πατρίδα και το κράτος είναι ταυτόσημες πραγματικότητες, είναι, ίσως, το μεγαλύτερο επίτευγμα της κυριαρχίας από καταβολής της. Πατρίδα είναι οι δικοί σου άνθρωποι, οι μνήμες που σε δένουν με έναν τόπο, με έναν γεωγραφικό χώρο, με βουνά, λαγκάδια, ακόμη και με το σκυρόδεμα ή την άσφαλτο της αστικής ζούγκλας που διαβιείς. Πατρίδα είναι η γλώσσα, η μητρική και πατρική σου γλώσσα, μία ή και περισσότερες, που μεταφέρουν τη σκέψη από το νου, στα χείλη κι από εκεί στην ακοή. Πατρίδα είναι

κανένας -ισμός, είτε αμιγώς πολιτικός είτε συγκεκαλυμμένα πολιτικός εντός καλλιτεχνικού γκοφρέ περιτυλίγματος. Όποιος, λοιπόν, αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα πως η πατρίδα είναι εχθρός του κράτους και συνάμα αποστρέφεται την πολιτική, σε όλες της τις αποχρώσεις, δεν είναι, σε καμμία περίπτωση, απέναντι στους αναρχικούς και γενικότερα στους ανθρώπους που αγωνιούν για την σωματική και πνευματική τους απελευθέρωση. Το αντίθετο μάλιστα. Ως εκ τούτου, καλά κάνει και «είναι» και «φαίνεται» έλληνας. Οι γενικεύσεις και μάλιστα του συγκεκριμένου είδους, προβάλλουν, έμμεσα ή άμεσα, τις πλέον σκιώδεις επιδιώξεις του απανταχού διεθνισμού, που φωνασκεί διαρκώς ωσάν μαντρόσκυλο, πως «οι προλετάριοι δεν έχουνε πατρίδα!». Οι άνθρωποι, όμως, δεν «γεννήθηκαν» προλετάριοι, κρέας για τις μηχανές των εργοστασίων. Και πατρίδα είχανε και γλώσσα και συνέχεια σε έναν τόπο, που τους παρείχε αυτάρκεια σε όλα. Οι εξουσιαστές και οι αναδυόμενοι κεφαλαιοκράτες βιομήχανοι της πρώιμης λεγόμενης «βιομηχανικής επανάστασης» τούς ξερίζωσαν κυριολεκτικά από τον τόπο τους, για να τους ελέγξουν πολύ ευκολότερα, όπερ κι εγένετο. Το ότι ο κομμουνισμός κι ο αναρχισμός το έκαναν απελευθερωτική παντιέρα, μέχρι δυστυχώς στις μέρες μας, είναι το λιγότερο τραγελαφικό. Να καμαρώνεις, δηλαδή, που το κράτος και το κεφάλαιο σού έκλεψαν ό,τι πολυτιμότερο είχες, την πατρίδα και μητρίδα σου. Λίγη, σκέψη, λοιπόν παραπάνω δεν έβλαψε ποτέ κανέναν. Ας αντιληφθούν κάποιοι, σε τίνος το βρώμικο παιχνίδι γίνονται, συχνότατα άθελά τους, συμμέτοχοι.

Πόντιξ ο Σισύφιος